Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Beretning, udgiven paa den norske Reisebestyrelses Vegne ved en antagen Redaktör [i.e.: Paul Botten Hansen].
Titel | Title:	Studentertog til Upsala 1856 fra Christiania, Kjöbenhavn og Lund
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : i Kommission hos P. F. Steensballe, 1858-1859
Fysiske størrelse | Physical extent:	192 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

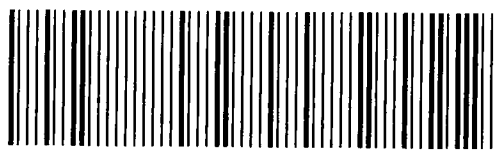

130023088313

STUDENTERTOG TIL UPSALA

1856.

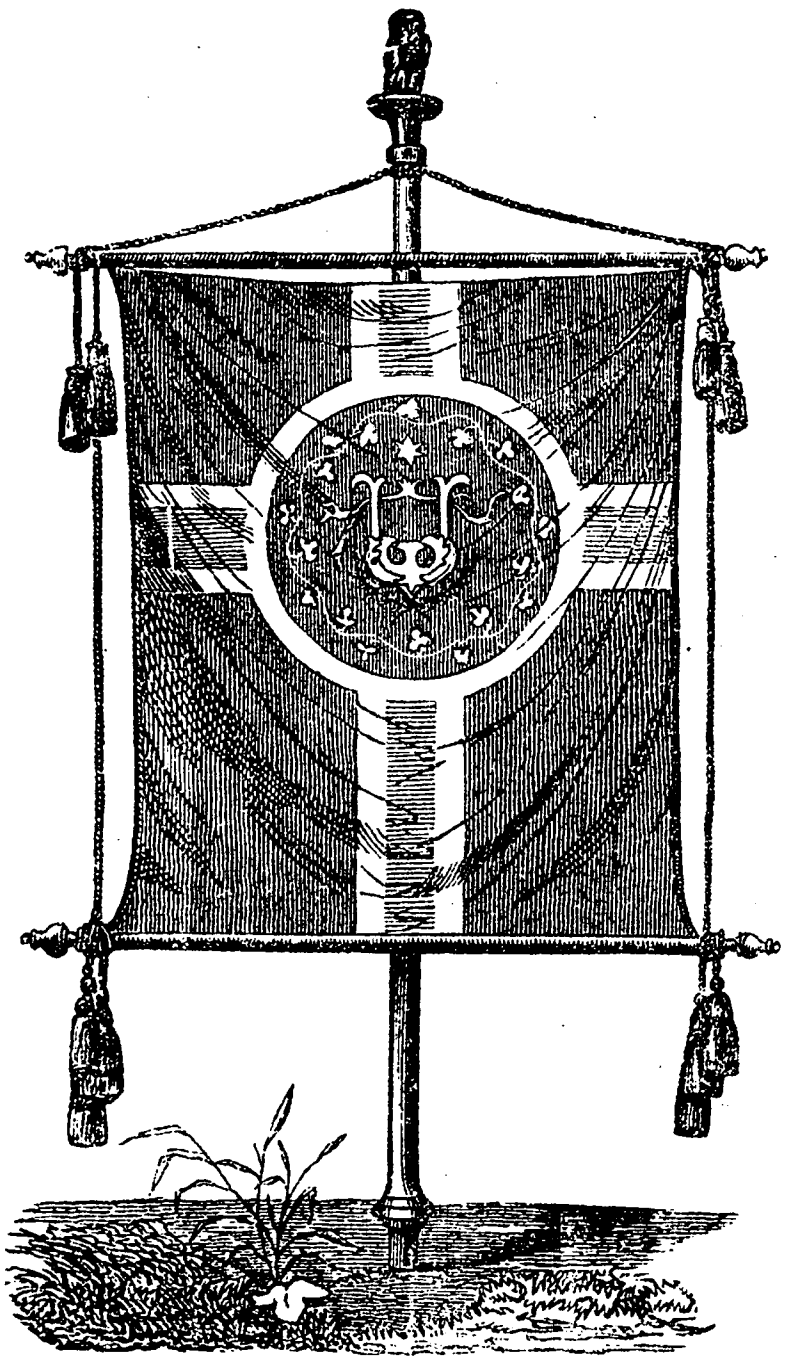

Ivrea Olivetti Lexikon

STUDENTERTOG TIL UPSALA

1856.

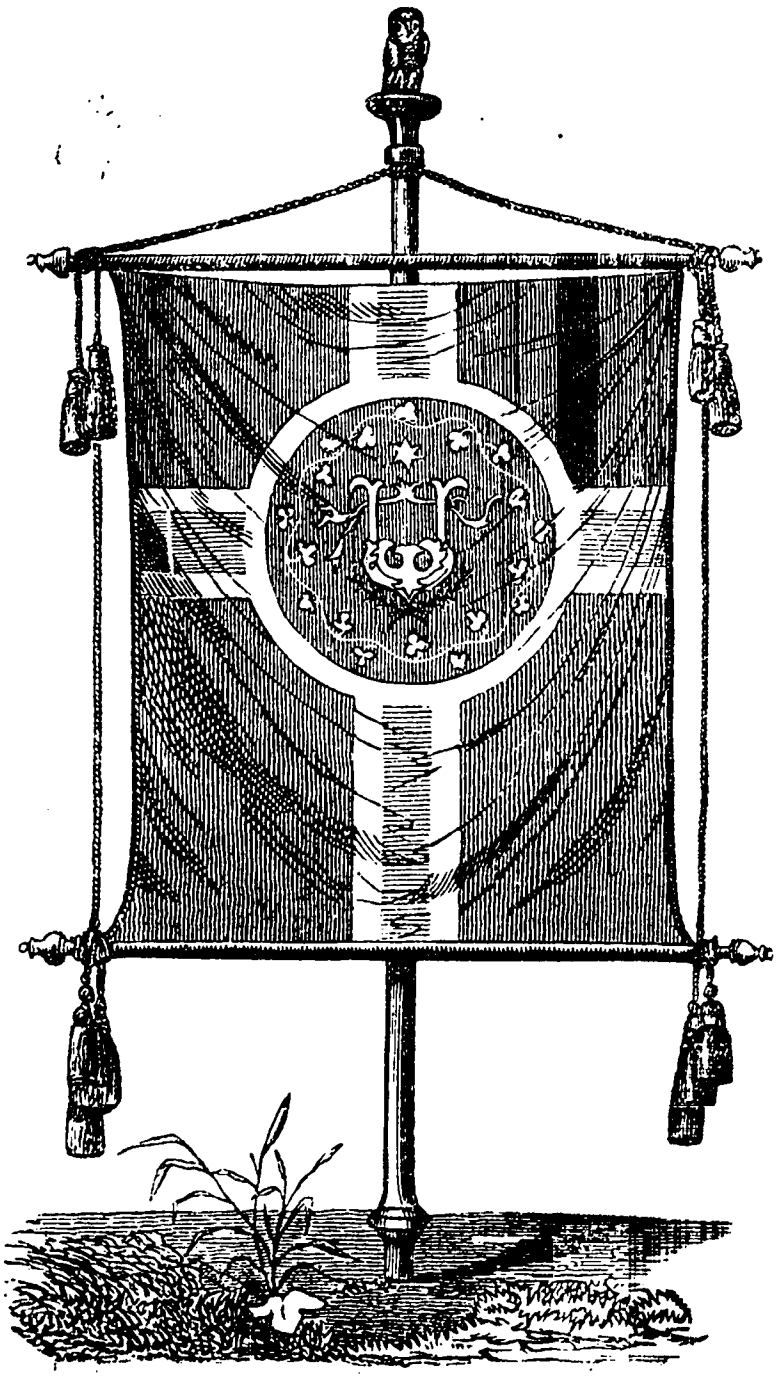

STUDENTERTOG TIL UPSALA

1856

FRA CHRISTIANIA, KJÖBENHAVN OG LUND.

BERETNING, UDGIVEN PAA DEN NORSKE REISEBESTYRELSES VEGNE VED EN ANTAGEN REDAKTÖR,

INDEHOLDENDE:

INDLEDNING. — AFREISEN. — KALMAR (10 Juni). — ANKOMSTEN TIL STOCKHOLM (11 Juni). — UPSALA (12 Juni). — FEST I DEN BOTANISKE HAVE. — GAMLE UPSALA OG CAROLINA REDIVIVA (13 Juni). — AFSKED (14 Juni). — STOCKHOLM. — DROTTNINGHOLM (15 Juni). — FEST PAA HASSELBACKEN (16 Juni). — WISBY (18 Juni). — KJÖBENHAVN (19 Juni). — FEST PAA EREMITAGEN OG I TIVOLI (20 Juni). — CHRISTIANIA. — FEST I STUDENTERLUNDEN (24 Juni).

CHRISTIANIA.

I KOMMISSION HOS P. F. STEENSBALLE.

DET STEENSKE BOGTRYKKERI.

Christiania 1858—1859.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Ved Afskedsfesten under Studentermödet i Christiania i 1852 indböd Mag. Sahlin paa Upsalastudenternes Vegne Nordens Sönner til et almindeligt nordiskt Studentermöde i Upsala, — til ved Odins Höi at holde „Alherjarthing“. Denne broderlige Indbydelse gjentoges og i 1855, men kunde ikke modtages, fordi man förste Gang ventede et omtrent samtidigt Naturforskermöde i Christiania, og anden Gang, fordi man ikke fandt Tidsforholdene under den daværende Krigs-Tilstand og dermed i Forbindelse staaende Mulighed for de nordiske Rigers Indvikling deri egnet til festlige Sammenkomster af saadant Slags.

Den 10de April 1856 udstedte Studenterkorpset i Upsala Indbydelse til de tre andre Brödre-Universiteter, Christiania, Kjöbenhavn og Lund, hvori der henstilledes til disse, forsaavidt det lod sig gjöre, at foretage et almindeligt Studentertog til Upsala enten i Slutningen af Mai eller Begyndelsen af Juni samme Aar. De tre Universiteters Studenterkorpser satte sig nu, som i Indbydelsen antydet, i Forbindelse med hverandre, og da Stemningen overalt viste sig levende for Toget, blev dette besluttet. Lundenserne önskede paa Grund af Magisterpromotionen Reisen opsat til Begyndelsen af Juni, Christiania Studenter paa Grund af Examenerne til Maanedens Midte, i hvilken Tid der dog af Hensyn til de tilbudte Befordringsmidler maatte gjöres den Forandring, at Toget skulde foregaa 8—22 Juni. Foruden Tiden gjaldt det at enes om den Reiseroute, der skulde befölges. Alle deelte det Önske, at man skulde ordne sig til et fælles Reiseselskab. Kanalveien opigjennem Sverige fremstillede sig strax som den önskeligste Route, og Undersögelser foretoges om hvorvidt de tilstrækkelige Befordringsmidler der kunde opdrives. Man modtog i Christiania endelig ogsaa Underretning om, at et Par Kanaldampbaade vare at erholde til Færden; men imidlertid var denne Reiseplan, hvis mödende Besværligheder strax havde afskrækket Kjöbenhavnerne, ogsaa ganske opgivet af de Norske, og Damp-

skibet Ganger-Rolf var allerede hyret for Reisen. Dette Skib, tilhörende det söndenfjeldske Dampskibsselskab, kunde ved en hensigtsmæssig Indredning rumme 300 Passagerer. Om et saa stort Antal Reisende fra Christiania kunde der ikke blive Tale allerede af den Grund, at det hele Antal Studenter, som Upsalenserne kunde modtage, ikke maatte overskride 600. Men der maatte her saavelsom i Kjöbenhavn tages Hensyn til, at Pladse skulde afgives for Brödrene i Lund, der selv intet Skib kunde erholde. Imidlertid havde Danskerne Udsigt til at erholde Orlogsdampskibet Hekla, der kunde rumme omtrent lige saa Mange, som Ganger-Rolf. Da den danske Regjering ogsaa snart afgav endeligt Löfte om Skibet, vare saaledes de nödvendige Befordringsmidler tilstede og Valget af Reisen opad Östersöen givet. Dampskibet Ganger-Rolf kunde imidlertid ikke erholdes længere end til 22de Juni, og derfor maatte Afreisen skee tidligere, end man baade i Kjöbenhavn og Christiania först havde tænkt og önsket. Imod denne tidligere Afreise stillede sig vistnok for Nordmændenes Vedkommende nogen Vanskelighed, da man nemlig först i Maanedens Midte vilde blive færdig med Examenerne. Men med Hensyn hertil anmodede man blot Collegium academicum om at paaskynde Examenerne saaledes, at de kunde være endte den 7de Juni. Og med Beredvillighed indvilgedes dette, ligesom overhovedet enhver Begjæring til de offentlige Autoriteter blev optaget med störste Velvillie. Blot denne Omstændighed skylder man, at Reisen kunde skee saa bekvemt som den gjorde. Saaledes fik man fra Hortens Værft udlaant Hængeköier og de övrige til Dampskibets Indretning fornödne Sager; og da det i sidste Öieblik för Reisen saa ud til, at Ganger-Rolf paa Grund af et tilstödt Uheld ikke kunde udföre den, fik man af Marinedepartementet strax Udsigt til ved et af Marinens Dampskibe at blive reddet af Forlegenheden. Et talende og erindringsværdigt Exempel paa den Iver, hvormed Færden omfattedes af Privatmænd, har man blandt Andet i den betydelige Gave af 100 Spd., som en Anonym tilstillede Studentersamfundet som Bidrag til Reiseomkostninger for uformuende Studenter. Og det bedste Beviis for at ogsaa den danske Regjering omfattede Toget med Interesse haves i Afgivelsen dertil af et af dens egne Orlogs-Dampskibe.

Efterat det norske Studentersamfund den 21de April og det danske den 26de eenstemmig havde besluttet sig for Toget, vare paa begge Steder, ligesom i Lund, Kommitteer blevne udvalgte til at træffe de nödvendige Forberedelser, hvortil hörte det fornödne Samraad mellem de tre Universiteter. De gjensidige Læmpninger, der maatte

gjöres baade af Hensyn til Befordringsmidler og til Tiden for Reisen, vare saa mange, at man neppe uden Telegraphens hurtige Medvirken i Tide dermed vilde blevet færdig. Hertil kom, at det saavel af Hensyn til det Antal Reisende, Upsalenserne kunde modtage, som det, Dampskibene kunde före, maatte foretages en Reduktion af de tegnede Deeltagere saavel i Kjöbenhavn som i Christiania (her var i Löbet af vel en Uge tegnet over 280), og at det saaledes gjaldt at bestemme Forholdstallet mellem Deeltagerne fra begge Universiteter, og det saaledes, at Reduktionen paa intet Sted blev for vanskelig at gjennemföre.

De forberedende Kommitteer aflöstes för Togets Begyndelse af dertil udvalgte Reisebestyrelser. Medlemmer af den norske Bestyrelse vare: Professor Welhaven som Formand, Kandidaterne A. V. Heiberg, M. K. Holfeldt og G. A. Krohg samt Reservelæge Jac. Vogt. Den danske Bestyrelse bestod af Redaktör Carl Ploug som Formand, Cand. polit. Th. Otto, Cand. philos. J. Helms, Cand. juris A. Willemoes og Stud. jur. W. Rode, Lundensernes af Adjunkt C. W. Blomstrand, Lector E. T. H. Blomstrand, Mag. O. M. Gyllensköld, Mag. A. F. Kullberg og Docent G. Ljunggren, Bestyrelsen i Upsala af Magister Björnström, Professor Carlson, Stud. Es. Edquist (Studenterkorpsets og Bestyrelsens Ordförer), Kandidat Th. M. Fries, Magister Z. Göranssön, Borgemester Kindeström, Professor Rydin, Docent Sahlin, Handelsmand J. M. Schram, Professor Svedelius og Docent C. Säve.

Det endelige Deeltagerantal fra de forskjellige Universiteter bestemtes saaledes: 235 Norske, 235 Danske og 120 Lundensere. 65 svenske og danske Brödre skulde optages paa Ganger-Rolf.

Kort för Afreisen forandredes Afgangstiden her fra Christiania til Löverdags Aften den 7de Juni, for at man kunde naa til Stokholm om Morgenen den 11te Juni og endnu betids samme Aften til Upsala. Herom underrettedes gjennem Telegraphen de andre Universiteters Ungdom, for at de derefter kunde tage sine Forholdsregler. Herpaa modtoges Öieblikket för Afreisen Svar fra Upsala tilligemed et „Lykke paa Reisen og tusinde Gange velkomne.“

Afreisen.

Klokken $7^1/_2$ samledes de norske Deeltagere paa Christiania Börs, hvor ogsaa de hjemmeblivende akademiske Borgere efter en forudgaaet Indbydelse mödte frem for at önske de Bortdragende Lykke og Held paa den forestaaende Færd, „der saavel paa Grund af Togets egen Natur, som de særegne Tidsomstændigheder, maatte ansees for at være af særegen Vægt og Betydning,“ Efterat de Reisende her havde afgivet sine Pas, drog man i Procession og med Fanerne i Spidsen til Palæet, hvor man med en Sang hilsede Vicekongen med Gemalinde. Hs. kgl. Höihed sluttede sig til Processionen og gik i dens Spidse indtil Palæhaven, hvor han udtalte Haabet om, at de Reisende vilde finde en god Modtagelse i Sverige og önskede dem med Ord og Haandslag et hjerteligt Farvel. Derpaa foregik Indskibningen, som Hs. kgl. Höihed tilligemed Gemalinde iagttog fra den til Söen stödende Palæhave. Da de Reisende vare samlede ombord, fremtraadte Lector Friis og böd dem Farvel, idet han fremhævede Betydningen af de skandinaviske Studentermöder og udtalte et Leve for det treenige Norden, hvori den paa Brygger og Skibe samlede store Menneskemasse istemte. Under Sangen „Jag vet ett Land“ fra Borde og Mængdens Hurraraab fra Stranden forlod Ganger-Rolf Havnen. I samme Öieblik afsendtes til Upsalenserne en Telegraphdepesche om Afreisen.

Paa Ganger-Rolf var Enhver ved opslaaede Plakater henvist til et bestemt Sengested, Bord og Afdeling at spise i og havde derhos sin bestemte Plads for Töiets Bevaring. Köierne forslog ikke for stort flere end Halvparten, og saaledes maatte Enhver, med Undtagelse af de ældste Deeltagere, sove skifteviis om Natten. Ganger-Rolf er et Skruedampskib, der ruller temmelig stærkt, og da der förste Nat og paafölgende Dag blæste noget stærkt, udbredte der sig en almindelig Sösyge blandt de lidet sövante Reisende. Söndags Aften bedredes Veiret, og da man ved Midnat ankrede paa Helsingörs Rhed, herskede en livlig og oprömt Stemning inden Borde. Her kom W. Rode af den danske Kommitte ombord for at gjöre Aftale angaaende den fælles Reise. Hekla skulde först forlade Kjöbenhavn Mandag Morgen, og saaledes besluttedes, at Ganger-Rolf skulde blive liggende, hvor den var, til Klokken 4. Fra en af Kjöbenhavns Indvaanere dannet Kommittee modtoges en venlig Indbydelse til paa Tilbagereisen fra Upsala at være Gjæster hos de Kjö-

benhavnske Borgere og Studenter, hvorfor Reisebestyrelsen fremsendte de norske Studenters hjerteligste Tak.

I en solklar Morgen nedadstævnede Ganger-Rolf under Sangen „Det er et yndigt Land“ Sundet og ankrede Klokken 7 paa Malmös Rhed. Strax kom Hekla med Danskerne inden Borde og Dampskibet „Malmö“ med Lundenserne, der snart bleve fordeelte paa de tvende Reiseskibe.

Hekla havde forladt Kjöbenhavn Klokken halv syv (den 9de). Store Skarer af Kjöbenhavns og omliggende Steders Indbyggere havde samlet sig paa Toldboden og Langelinie for at bringe de Bortdragende sit Farvel og sine Lykönskninger. En Sangforening paa Toldbodbryggen udförte en Sang, der besvaredes fra Hekla med en anden. Under Hurraraab drog Skibet afsted, med Dannebrogen i Bagstavnen og det svensk-norske Unionsflag paa Fortoppen.

Lunds Studenter vare dragne ud om Middagen den 8de Juni, efterat de i Forveien i festligt Optog havde bragt Prorektor Professor Agardh en Hilsen i hans Hjem for den Velvillie, han nærede mod de Studerende. Paa hans Forslag havde Byens Indvaanere tilbudt de Bortdragende fri Skyds. I Malmö bleve de Reisende med Glæde og Gjæstfrihed optagne blandt Indvaanerne, som de til Gjengjæld om Eftermiddagen underholdt ved en Koncert i Knutssalen. Om Morgenen den 9de samledes de Reisende paa Stortorvet, hvorfra de under Sang droge til Havnebryggen for der at stige ombord i Dampskibet Malmö. Paa Bryggen havde samlet sig en stor Menneskemasse, som ledsagede de Bortdragende med Hurraraab. Netop för Afreisen havde de gjennem Telegraphen modtaget en venlig Velkomsthilsen fra Upsalenserne.

Paa Ganger-Rolf samledes de tre Reisekommitteer for at aftale om Routen, hvoriblandt hörte, at man skulde söge at anlöbe Kalmar. Klokken ti var Alt klart, man lettede og drog afsted. Ganger-Rolf, der löb hurtigere end Hekla, lod dette Skib snart af Syne. Ombord begyndte under den rolige Fart Stemningen at blive mere og mere munter; Christiania-Studenterne havde desuden forsynet sig med et af alskens Instrumenter sammensat Orchester, der ogsaa tjente til at dandse efter paa Dækket — rigtignok et betænkelig trangt Gulv. Til Sangernes Brug var der efter Foranstaltning af Kommitteen trykt en Samling af ældre Sange for Upsalafarerne, hvoraf Exemplarer omdeeltes paa begge Skibe. Ligesom i Forudfölelsen af den Skjæbne, der vilde ramme paa Nordsöen, havde man fra Christiania medbragt följende Original-Sang, der blev afsunget:

Paa Östersöen,

efterat man har været sösyg, og er saavidt restitueret, at man kan hæve sin Stemme.

Mel. I gamle Svealand.

Nu standsed' Gyngehestens Gang,
nu puster den i Ro og Mag;
nu taaler vi at höre Sang,
og Kvalmen sagtner for idag.
Nu ser vi da, min Sjæl, Ingen
saa bleg som Kalk,
som synger over Rælingen
sin Viking'balk.
:,: Nu Vikingen er rask og fix
og modig als wie nix. :,:

Det er i Grunden ganske stolt
at ligge her i Östersalt:
de Kvaler, Bölgen har forvoldt,
dem faar vi redelig betalt.
Naar Madlysten forlader os
og Gyngen gaar,
i Haabets Ström vi bader os,
og snart vi naar
:,: det törre Land, hvor Alle spaa,
et vældigt Slag skal staa. :,:

Saa smil, hver dösig Debutant,
naar Vinden barsk dig piber ud;
du er jo Viking, ikke sandt?
Jo vist, en Viking höi og prud.
Saa gaa da ei med krummet Ryg,
saa mat og lad;
vær evig munter, grumme tryg
og mægtig glad; —
;,: og syng en Sang, men, hörer du?
begynd den ej med U! :,:

I gamle gode Svealand
et Hav af Banko venter alt,
du neppe kommen er paa Strand,
för du tilsös igjen blir kaldt.
Hvad, kvalmer det? — Fy skamme dig.
er du en Mand?
Al Ulykke skal ramme dig.
om du i Land
:,: begynder paa den samme Vis
som her ved mindste Bris. :,:

Besöget i Kalmar.

Efter om Natten at have seilet under en stærk Taage, naaede begge Dampskibe om Norgenen den 10de Juni Kalmar, Ganger Rolf Klokken 7 og Hekla en Time senere. Veiret var da smukt, og Solen skinnede brændende hed. Dampskibet „Louise“, med en modtagelses-Deputation af 12 Mænd ombord gik de ankommende Dampskibe imöde og hilsede dem med Salut og Hurraraab, der besvaredes af de Reisende. Deputationen, med Kalmars Borgermester i Spidsen, indböd til at besee Byens Mærkværdigheder og indtage en af dens Borgere arrangeret Frokost, og nu gik man ombord paa „Louise“, der först förte Ganger Rolfs og derpaa Heklas Passagerer iland. Som Mærke modtog Hver et hvidt Silkebaand, hvorpaa læstes „Kalmar den 10de Juni 1856.“ I Havnen flaggede Fartöierne og paa Bryggerne var samlet utallige Mennesker, maaskee flere end Kalmar selv talte; thi paa Efterretningen om vor Ankomst vare Landsens Beboere vidt og bredt fra strömmede ind til Byen for at deeltage i Festlighederne.

Igjennem en jublende Menneskeskare gik Toget, med de modtagende Værter som Förere til Domkirken, hvor Indtrædelsen under den festlige Stemning ikke kunde andet end have en oplöftende Virkning; og derfra fortsatte det, under Blomsterregn og Viften fra Vinduerne, sin Vandring til Kalmars Slot, hvor Unionssalen, Kapellet og de övrige, nu forfaldne Værelser besaaes. Da Heklas Besætning kom efter, udförte Kjöbenhavns og Lunds Sangforeninger (den sidste anfört af Komponisten O. Lindblad) en Sang, inden de droge til Slottet. Ved Indtrædelsen i Slotsgaarden istemte de Sang og Hurraraab, som de der forsamlede Norske gjengjeldte. I Slotsgaarden vederkvægede man sig med Unionsbröndens friske Vand og marscherede derpaa i sluttede Rækker til „Rostads Park“, et smukt Forlystelsessted, hvor en af Kalmars Indvaanere anrettet Frokost ventede. En stor Deel af Byens Indvaanere, Mænd og Kvinder, vare her forsamlede, og modtoge sine Gjæster med megen Hjertelighed. En blomstersmykket Tribune var opreist, og efter Spisningen optraadte Lagmand Palme her og holdt följende Velkomsttale:

Stamförvanter! Bröder! Landsmän!

Calmar stads och dess omgifnings invånare helsa Eder, genom mig, af hjertat välkomne till denna i de Nordiska häfderna minnesrika Stad!

I hafven här beträdt en strand, som under långa, olycksdigra tider varit fuktat af Danskt, Norskt och Svenskt blod, gjutet ty vär icke för Nordens gemensamma väl emot samfällda fiender, utan i inbördes feider, i strider der hvarje dödligt hugg var ett brodermord. Väl stiftades inom det gamla fäste, hvars ruiner I nyss besökt, en så kallad Union, en förening till namnet emellan de tre Scandinaviska Nationerna. Men denna stiftelse var i grunden förfelad. Den var ett förbund icke emellan Folken till gemensam förkofran, men emellan de Mäktige, de Store i landena, till folkens förtryck. I denna aristokratiska syftning låg fröet till dess upplösning.

Det var en annan tid och andra, ädlare åsigter förbehollit att här i Norden uppresa ett nytt, ett sannt och verkligt föreningstempel, hvilande på grundvalarne af folkens frihet och ömsesidiga aktning. Vi kunna lyckönska oss att hafva upplefvat denna tid. Det gamla nationalhatet är utplånadt. Förtroende og brödrakärlek hafva trådt i stället.

Äran att hafva, om icke tillvägabragt, åtminstone gifvit första väckelsen till denna lyckliga förändring tillhör onekligen den studerande ungdomen. Det var den, som först uppfattade, i dess skönare betydelse, idéen af en närmare anslutning emellan de tre frändefolken i Norden. Till utveckling af denna idé bidrogo i väsendtlig mån de ömsesidiga besöken emellan de Scandinaviska Universiteterne dessa ungdomens fredliga vikingatåg. Det är ett sådant, mera storartadt, än något af de föregående, som i dag förskaffat oss nöjet att här på ett kort besök få emottaga en talrik samling af unge vetenskapsodlare från Köpenhamn, Christiania och Lund.

Till Eder, käre, efterlängtade gäster, egne vi nu denna enkla, men från broderliga, Svenska hjertan utgångna välkomsthelsning:

Välkomne, unge män från Danas land!
Till kust, som bär de fordna striders minnen,
Men blifvit nu en vänlig Nabostrand,
Der ingen fiende J mere finnen.

J sjelfve ären barn af ombytt tid;
Er vagga ställdes uti fridens lunder,
Ty hvarje känsla utaf hat och strid
Var flydd de hjertan, som J lågen under.

Förr'n J beträdt Minervas tempelsal,
Långt förr'n J talas hört om Odysséen,
Som gossar redan hörden J det tal,
Som gällde Skandinaviska idéen.

Och edra blickar öfver Öresund
Hänflögo vänligt till den Svenska stranden:
Det var en aning om ett skönt förbund
Af sympathier mellan Nordanlanden.

Omsider sjelfve drogen J hitåt,
Till gamla Sverige ställdes vikingsfärden;
Ett fredligt tåg likväl, ej härnads-stråt,
Med brödrakärlek väpnadt, ej med svärden!

Och såsom bröder helse vi Er nu,
J unge stridsmän under kända fanor!
Vi äro gamla stamförvandter ju
Och räkna alla ifrån Odin anor.

Välkommen och från dina fjell och skär,
Från dal och fjord, Du Norska ungdomsskara!
Som vore du vår egen, dyr og kär
Du för oss är, och skall det altid vara.

Se Norrige, Sverige, dessa syskonland,
Hur de i moderlifvet vuxit samman
Med samma ryggrad, ett föreningsband,
Som trotsar stormen, trotsar ljungeldsflamman.

„Hvad Gud förenat sjelf“ — är Skriftens ord —
„Må icke menniskor förmätet skilja“,
Må derför endrägt herrska i vår Nord
Och fast förening vara allas vilja!

Ty fastän två nationer, det består
Ett skyldskapsband emellan oss, o bröder!
Och samma blod i våra ådror går
Och samma eld i våra hjertan glöder.

Er välgång är oss kär. Er frihed vi
Missunna Eder icke; den oss gläder,
Ty att få lefva, att få dö som fri,
Är Nordbons skönsta arf utaf hans fäder.

Välkomne, unge landsmän, äfven J,
Som fostrats i vår moder Sveas sköte!
Vi följa blott naturens röst, då vi
Med öppna armar gå er gladt till möte.

Men dertill manar och ett annat skäl:
J ären hoppets löftesmän, på Eder
Skall en gång hvila fosterlandets väl,
Det gamla Sveriges ära och dess heder.

Och troget hållen J Er svurna ed
I ljusets tjenst. Den, som den eden bryter,
Är ingen länk mer i den gyllne ked,
Som nutid hop med efterverlden knyter.

Och derför, ungdom ifrån Lundagård!
Betänk, att Svea, att vår dyra moder
Har anförtrott uti din trogna vård
Sitt ljus, sin frihet, hennes två klenoder.

Den förstas helga eld håll evigt närd,
Den andra, utan missbruk, väl bevara,
Beredd att med Ditt vett och med Ditt svärd
Ditt fosterland båd' hedra och försvara.

J ädle yuglingar från trenne land,
Som hvar för sig bredt rykta ut kring jorden!
Välkomne trefaldt hit till Calmar strand,
Der en gång föddes ett förbund i Norden!

Efterat denne Skaal under Jubel var tömt, udbragte Kammerjunker Carl af Kullberg Danmarks Skaal med dette versificerede Foredrag:

„Det er et yndigt Land", J Danske fränder
Ett land, der prägtigt det ur vågen går
Med sina fagra, bokbekrönta stränder,
Med lunder, hvari näktergalen slår.
Der bodde fordom djerfva Fylkis-Kungar,
Som togo skatt utaf en bleknad verld.
Nu kring ruinen gyllne skörden gungar,
Och plogen klingar emot kämpens svärd.
Blott draken frustar än med kolsvart bringa,
Men barska vikingar gå ej ombord,
Och luden Berserk slipar ej sin klinga.
På gästbesök till vännerna i Nord
En skara drager, vigd åt vetenskapen,
Och brodershanden är dess enda vapen,
Och hjertan vinner den, hvarthän den går,
Och tänder i hvart öga glädjens stråle,
Och dukar hvifta, hulda läppar småle,
Och blommor regna i de ungas spår.
Ty kär och ljuf är oss, J Danske bröder,
Hvar helsning från vårt syskonland i söder,
Och hvarje Danmarks sorg, hvar Danmarks lust
Ett eko har på Sundets andra kust,
Ett eko, som uti palatsen talar

Och ljuder högt och frit i våra dalar.
Så när Germanien, rikskropp utan själ,
Der ingen lem den andra brukat skona,
Fick fantasien att, till allmänt väl,
Ett smycke stjäla utur Danmarks krona.
När då till oss kom plötstligt stridens bud,
Hur mången bön för Er gick ej till Gud,
Hur mången klinga brann ej i sin skida,
Fast politiken böd den bragdlös bida.
Hur mången ynglings kind i lågor stod
Af längtan hän till bardalekens nejder,
Att der för Danmark våga lif och blod,
Och gamla krigaren från Finlands fejder
Såg upp till värjan, fredligt hängd å vägg,
Och bistert svor uti sitt gråa skägg
På marodören, gikten och på tiden,
Som otjenstbar gjort gamla invaliden.
Men när vid Idsted och Fredricia,
De stora slag J emot våldet slogen,
Och rik blef skörden för Valkyriorna,
Men segrens sol beglänste Dannebrogen,
Hur jubel-ropet steg mod himlens höjd
Från Norrlands kala fjell till Skånes slätter,
Och hvarje hjerta mägtigt slog af fröjd,
Att Tysklands nesa lönt dess oförrätter.

Men vapnen hvila. Stödd på pilgrimsstafven
Vallfärdar fremlingen till Köpenhamn —
En herrlig perla, fäst vid hafsfruns famn —
Och andaktsfullt han böjer knä vid grafven,
Der Konstnärs-Fursten sofver lugnt ibland
De stora skapelser utaf hans hand,
Der hvad hans genius för honom biktat,
Hvad han odödligt uti marmorn diktat,
En heders vakt, som ännu ingen förr,
Står blek och tigande vid griftens dörr.
Och någon qväll, då mildradt ligger ljuset
På taflan af en sydländskt rik natur,
Rörd vandrar främlingen till „Bakke-huset“,
Men Skalde-fadren flyttat hän derur.
Dock — der „Ej blot til Lyst“ är öfverskriften,
Hans jätte-snilles verk ta form och lif,
Och Hakon Jarl går väldig fram ur griften,
Och Axel Thordsson och hans väna vif
Om kärlek hviska, medan grym och bitter
Till doms re'n deras bleka Norna sitter.

Ja! rikt är Danmark uppå konstens under,
Och diktens tempel glänsa i dess lunder,

Men mest på varma hjertan rikt ändå,
Som högt för Danmark och dess ära slå,
Men som slå vänligt, slå så varmt och kärligt
Mot hvarje Skandinaviens äkta son,
Som räcker handen tryggt och bottenärligt
Och bringar trofast helsning norrifrån.

Och nu hvad hvarje tanke gömmer här,
Hvad hvarje läpp, hvad hvarje hjerta bär,
Må talas ut utaf en ringa tolk:
Gud skydde Danmark och dess ädla folk!

Kand. G. Rode besvarede Skaalen med et længere livligt Foredrag, hvori han udtalte sig om Skandinavernes Maal og Udsigter.

Adjunkt Wilh. Dahlström indledede en Skaal for Nordmændene med följende Vers:

Går Gange-Rolf igen? Säg har han vaknat
Ur seklers sömn till nya härnadståg?
Se'n bragdens gyllne pris han länge saknat,
Har vikingslusten tändt på nytt hans håg?
Har han ånyo samlat kring sin fana
Till verldens skräck de vilda Nordmäns här?
Säg, vill han Svea nu till holmgång mana?
Är det väl örlig han i skölden bär?

Nej kristnad viking sofver under skölden,
Som söderns vår af blommor sammanväft;
Hans ättling flyr ej sina fjell för kölden,
Långt mindre då, när fjordens barm sig häft
För vestans flägt och fjellet står i blomma,
Hán borde fly sitt hemlands korta vår;
Hvad vilja då de vikingar, som komma,
Om ej till byte deras kosa går?

Var detta Eder resas mål, så veten,
Att här J söken skatter utan hopp!
Förgäfves då, o vikingar, J leten;
Vår sista skatt ha Danskarne sökt opp!
Det våra hjertan är; i Edra händer
Vi lägga den; o tagen den för gull,
Och delen den med Danskarne som fränder!
O! gören det för gammal vänskaps skull!

Ha'n J ej hört en saga om tre bröder,
Som gingo hemifrån en sommardag,
Då solen hade fattet post i Söder,
Och lif naturen njöt i djupa drag?

Bäst solen sågs på himlahvalfvet glimma,
Hon plöstligt i en molnbädd gömmer sig,
Och barnen skiljas af en iskall dimma
Och vilse på skuggomtöcknad stig.

Så år förflutit, då till slut de funno
Hvarandra åter såsom mogna män;
Af blygselns rodnad deras kinder brunno,
Då de hvarann' omsider känt igen;
De mången lans i töcknet hade brutit,
Ty Asa-Loke riktat deras skott,
Och skuldlöst blod i strömmar hade flutit;
Och hvar sitt ärr i striden hade fått.

Nu flöt ej blod; nu glädjetårar flöto
Och tanken föll på svunnen barndomstid,
Då de hvarann' i enig famn omslöto,
Och på det hem, som hägnade dess frid;
Det hemmet ville de gemensamt gästa
Och tyda Urdas stumma runestaf,
Och än vid den en minnesruna fästa,
Förr'n Nornan svårläst mening glömmer af.

Välkomna då, o Bröder! Väl vi kände
Igen den gamla hjelteammans drag;
Väl sekler Titans båt kring Nordkyn vände
Se'n herrligt grydde vår föreningsdag;
Ert språk doch välkändt talte till vårt sinne,
Som Einars bågsträng klingade dess ljud;
Förvaren så vår Union i minne!
Och mins, o Nore! Svea är din brud!

Professor Welhaven svarede herpaa omtrent i følgende Ord:

„I den Skare af nordiske Frænder, der nu gjæste Kalmar, og paa eengang føle Mindets alvorlige og Festmödets glade Indtryk, er Nordmændene maaskee de stærkest bevægede. Os synes det dobbelt betydningsfuldt, at Kalmars Grund er den förste Plet af svensk Jord, som vi paa dette Broderskabets Tog betræde. Thi smerteligt og ydmygende er for et norskt Hjerte det gamle Minde, som her vækkes; men dog leder det over til en glad Betragtning. Vi stille Kalmars Foreningstanke i den Virkeligheds Lys, der endelig blev Norge givet, med Opreisning af Ydmygelsen, med Frihed for enhver god Idræt, med stigende Haab for Statens og Folkets Udvikling.

„Ja, her paa det alvorlige Mindested, hvor svenske Mænd og Kvinder hilse os velkomne med de varme Ønsker for vort Land, skal til vore dybtbevægede Hjerters Tak det Vidnesbyrd föies, at Norge i Foreningen med Sverige har gjenfundet sig selv og velsigner denne Pagt i Følelsen af sin blomstrende Lykke.

Glædeligt, og med nye Forhaabningers Röst, lyder vort Leve for Kalmar og dets gamle Minder. Maatte dette Navn, der saalænge var et Skræmsel i Norden, mere og mere opfattes af de tre Folk som Udtryk for en rig Forjettelse, da skal den store nordiske Gjenforening stadigt forberedes i den rette Samdrægtigheds Aand, da skal engang det Haab, der nu samler os, blive kronet, og Opfyldelsens Time slaae!"

Det Önske for Kalmar, som her udtaltes, istemte alle de Reisende med hjertelig Jubel.

Derpaa fulgte en Skaal for Lunds Universitet, der fremförtes af Magister Axel Dahlström, ligeledes i Vers.

O, flög ej omkring jorden
I flydda tider, likt en örn,
Ett rykte ifrån Norden,
Från verldens fjärrbelägna hörn,
Om seger, ärligt köpt för blod
Om ära, tro och hjeltemod!

Vår Nord var då en hjelte,
Sin ära som sin seger värd. —
Men än i hjelm och bälte
Han föll uppå sitt eget svärd.
Hvad strid på våra fäders jord,
Hvad tvedrägt, svek och brodermord!

Då klappade i händer
De ädla grannar, förr vi skrämt;
Då stulos våra länder
Af dem, som rädsla hittills tämt.
De togo bytet i vår strid,
Vi alla plundrades dervid.

Ej mer på vingad drake
I härnadståg drog Nordens son,
Som Hottur hos Rolf Krake
Så sitter Norden nu i vrån
Och tager mot hvart ben, hvar bit,
Europas kämpar kasta hit,

O fosterjord, du kära,
Du arma, minnesrika bygd!
Hur länge skall du bära
På ödmjuk panna än din blygd?
Kan Hottur ej en kämpe bli,
En kämpe hög och stark och fri?

Der Sundets spegelbölja
I en ram sluter länder två,

Der samma vågor skölja
Två syskonstränder, se, der stå
Två tempelgårdar. Famn mot famn
Utbreda Lund och Köpenbamn.

Dit tusen blickar vända;
Vårt hopp till dessa tempel står;
Dit tvenne riken sända
Sin bästa blomsterskörd hvart år,
Att den till frukt och fägring må
I ljusets strålglans mogna få.

O Lundagård! Hvem minnes
Med kärlek ej din ungdoms fröjd!
Hur stark, hur mild till sinnes,
Hur öfver groll och afund böjd!
Hur fulla hjertat slog så brådt
För skönt och sannt och rätt och godt!

Du kunde icke nära
Den gamla misstron i din barm.;
Du ville älska, ära
Hvar tanke ädel, djup och varm.
Kom han i Danska språkets drägt,
Han syntes dig som dubbel slägt.

När så med känslor höga
Du såg mot Gefions sköna strand,
Dig mötte vännens öga
Och vännens hjerta, vännens hand.
Och vårsol emot Norden log
Och vårvind kring dess Stränder drog.

Ur brustet åskmoln stiger
Guldvingad Iris åter ned
Och folken sammanviger
Till tro med kärleks rosenked.
Allt fastare hon år från år
Sin brygga öfver Sundet slår.

Och liksom lärkor båda
Naturens vår med sång, o så
De skaldekungar båda
I samklang sina harpor slå. —
Och snart hann våren Fyris strand
Och snart de djupa fjordars land.

Och Nordens ovän skådar
Med grämelse det unga lif,

Uppståndelse oss bådar
Ur dyn af afund, svek och kif;
Hur Nordens folk, dem nyss han sett
Försplittrade, bli åter ett.

Ty enhet gör oss starke,
Och enhet är vårt enda hopp.
Det är den Bodwar Bjarke,
Som mägtar resa Hottur opp.
Fast kanske han får kämpamod
Först ur det glupska vilddjurs blod.

När Nordisk kärlek glöder
För Gud, för kung och fosterland,
Och endast trogna bröder
Bebygga Skandinaviens strand,
Då kunna vi igen, som förr,
Som en man, vakta egen dörr.

J bröder, som prediken
Krig mot vår arfsynd, tvedrägtslust,
Frid uti Skandiens riken.
Ett brödrafolk från kust till kust!
I prester, som på Lundagård
Om Ljusets gudstjenst hållen vård!

Förrän J åter dragen
Från oss, vårt tack jag eder bär;
Vår varma hyllning tagen!
Den hjertlig, fastän enkel är:
En skål, ett ärligt handslag blott
I denna Lundagård i smått.

Af Lundenserne optraadte Adjunkt Blomstrand og takkede paa deres Vegne for Skaalen og for Kalmarensernes Gjæstfrihed. Lektor Borelius udbragte i et længere Foredrag en Skaal for Skandinavien, Borgermester Frick for Kongen af Danmark, Carl Ploug for Kong Oscar, Magister Moqvist for et skandinaviskt Broderskab og endelig Magister Sylvander for Christianias og Kjöbenhavns Höiskoler. Den danske Præst og Rigsdagsmand Möller optraadte til Afsked, hvorpaa Festen brödes og Deeltagerne vendte tilbage til Byen. Klokken var da omtrent 2; Calmars Gjæstfrihed havde opholdt os i flere Timer over den bestemte Afgangstid. Atter regnede Blomster ned fra Vinduerne. Da man kom forbi Biskop Genbergs Bolig, standsede Toget, og Lunds Studenter hilsede ham med Sang og Hurraraab. Biskoppen var endnu ikke

vendt hjem fra Festen, men kom kjörende strax bagefter. Og traadte han da ud paa Trappen og takkede for hiin Hyldest i en Tale, der ved sin Hjertelighed gjorde et dybt Indtryk paa alle Tilhörerne.

Dampskibet Lovise förte de Reisende tilbage til Hekla og Ganger Rolf; men da Stemningen var bleven munter og mange nyvundne Bekjendte, med hvem Enhver skulde tage Afsked, fulgte os, gik det meget langsomt med Indskibningen, saa at man först Klokken 4 blev seilfærdig. Fra Land og fra Borde saluteredes, Luften gjenlöd af Hurraraab, og Damerne viftede fra Brygger og Baade. Det gik nu afsted under Sang, og udförtes snart följende af Chr. Richardt forfattede

Reisesang.

Paa mægtige Vinger mod Norden det gaaer,
Og det er en Reise fra Vaar og til Vaar:
Fra Bøgenes Skjærm, fra Konvallernes Flok,
Til Birken, den Jomfru med flagrende Lok.

Didhen, hvor med Haabet vi styrede kjækt:
Fra Slægt og fra Venner til Venner og Slægt!
Fra Hverdagens taagede, tyngede Gang
Til Flugt over Fjeldet, til Solskin og Sang!

Vor Bog lod vi ligge, men Uglen er med,
Hun följer Studenten fra Sted og til Sted!
Og med os er Musernes venlige Krands,
Thi vi er Studenter tillands og tilvands.

Saa bær os o „Hekla“ fra Kyst og til Kyst:
Din Ild, det er Ungdommens Længsel og Lyst,
Din Lava de Toner, der rulle mod Land,
De fostre Kjærminder paa fremmede Strand.

Og Tonen er Tankens bevingede Tolk,
Og Tanken er Hilsen fra Folk og til Folk,
Og Hilsen er Pantet paa Brödrenes Pagt,
Og Pagten er Fremtidens fasteste Vagt!

Om Gud giver Lykke, da brister det ei,
Da grönnes for Norden den feireste Mai:
Ja Gud give Lykke, saa fremad det gaaer
For Bögen og Birken til fuldere Vaar!

Farten forbi Öeland, igjennem Kalmarsund, foregik under Skjemt og Munterhed, der ogsaa fortsattes udover Natten, da man igjen havde naaet aaben Sö. Veiret var mildt, Söen rolig, og allerede tidligt om Morgenen den 11te naaede man Skjærgaarden.

Ankomsten til Stockholm.

Ved Dalarö kom en fra Upsala udsendt Deputation de Reisende imöde, bragte dem sin Velkomsthilsen og uddelte Festtegn og Kort for Modtagelsen i Upsala. Festtegnene vare en Sölvplade med de fire Universiteters Navne i Kanterne og i Midten en Runeindskrift: „Ynglingathing at Upsalum“. Tegnet var fæstet til et Baand, der for Lundenserne var hvidt, for de Danske blaat og for de Norske gult. Upsalensernes Baand vare röde. Deputationen bestod af Docent Broman, Bibliotheksamanuensis A. Lagerberg, Kandidat Edelstam og Wallenstein, der gik ombord paa Hekla, og Bibliotheksamanuensis Björnström samt Baron Stael v. Holstein, der gik ombord paa Ganger Rolf.

Ved Lindals Sund, 1 Miil udenfor Waxholms Fæstning, mödte os under Sang og Velkomstraab Dampskibet „Wermdö“ med Medlemmerne af den Festkommittee ombord, som Stockholmerne havde udvalgt til at sörge for vor Modtagelse i deres By. Denne Kommittee bestod af följende Mænd: Justitieborgemester Holm, Borgemester Eklund, Raadmand Weser, Grossererne Arfvedson og Schartau, Kjöbmændene Brinck og Sjöberg, Oldermand Spångberg, Professorerne Malmsten, Retzius og Friherre v. Düben, Expeditinossekretær Lovén, Obersterne Hazelius og Sandels, Rektor Siljeström, Magisterne Staaff, Sohlman, Strandberg og Bjurstén samt Dekorationsmaler Roberg. Længere inde mödte endnu flere andre smaae Dampskibe fulde af festligklædte Herrer og Damer, der jublede og viftede os imöde.

Da Waxholms Fæstning passeredes, gaves Salut fra den og fra Skibene. Ogsaa fra Blockhusodden, hvor der paa Toldboden var anbragt en vakker Dekoration, hilstes man med Salut. Fra flere af de smukke Landsteder, som omkrandse Indlöbet til Stockholm, vaiede Flag og Menneskeklynger lode sig tilsyne for med Viften og Hurraraab at hilse de Fremmede velkomne. „Hekla“ lagde til ved Skeppsbroen, hvor alle Vinduer vare opfyldte af Damer, som nedkastede Blomster, idet Studenterne med Faner i Spidsen og med friske Bögegrene om Huerne togede frem til Slotsbakken. „Ganger-Rolf“ landede ved Logaardstrappen, hvorfra de Ombordværende ligeledes togede frem til Slotsbakken og ind i Slotsgaarden, idet de maatte bane sig Vei gjennem en uhyre, tæt sammenpakket Folke-

vrimmel. Kongen, Dronningen og Prindsesse Eugenie viste sig og bleve strax hilsede med den svenske Folkesang „Herlige Land“ tilligemed et af C. Ploug udbragt Leve for Kongen. I Spidsen for de Norske fremtraadte Professor Welhaven og udbragte et Leve for de forenede Rigers Konge, hvilket ledsagedes af et nifoldigt Hurra. Hs. Majestæt traadte ned blandt de unge Gjæster og böd dem velkomne i följende Tale:

„Jag helsar eder välkomne till Sverges hufvudstad och gläder mig åt edert besök. Men den Skandinaviska studerande ungdomens vänskapliga möte har en större betydelse än ögonblickets trefnad. En dag skall denna ungdom vårda sit fosterlands angelägenheter inom förvaltningens och vetenskapernas områden samt upprätthålla dess sjelfständighet. Måtte den tillgifvenhet, de broderliga tänkesätt, som lifva eder, skjuta djupa rötter i edra hjertan och bära i framtiden herrliga frukter för Nordens sällhet och ära.

„Jag önskar eder en lyckosam resa till Upsala och vid eder återkomst skall jag med glädje återse eder.“

Fra Slottet gik Toget til Börsen, hvor Justitieborgemester Holm hilsede de Reisende som Gjæster velkomne til Sveriges Hovedstad, som han paa sine Bymænds Vegne indböd dem til at gjæste paa Tilbageveien. Denne venlige Hilsen ledsagedes af följende af Mag. H. Bjurstén forfattede Sang:

Välkommen til Mälarens stränder,
Du ynglinga-skara, som länder
Med kärlek och dikt i din famn!
Kom, gästa en gång våra dalar,
Der Flora i grönskande salar
Dig öppnar en leende hamn.

J Bröder från Ön uti Söder,
Der sommaren rikare glöder.
Från Hardangers snöiga fjäll,
Från Saxos och Absalons lunder,
O kommen de vingade stunder
Att njuta i vänliga tjäll.

Se! Mälarens stad vil dig vara
Till mötes, du vikinga-skara,
Som styr mot dess kuster ditt lopp,
Vill säga dig att våra sinnen
Ock lifvas af forntidens minnen,
Af framtidens leende hopp.

Vi veta, att fostbrödra-banden
Bli fastare knutna i anden,

Då sjelfva naturen dem knöt.
Hvad ädelt och varmt som *du* tänker,
O yngling — en hägring sig sänker
I glans mot den åldriges sköt.

Vi veta att segrarnes ära
Skall arbetet åt eder bära,
Fast' striden och mödan är lång,
Att Nordens förbrödrade länder
Väl lägga uti edra händer
Sitt framtida øde en gång.

Sen till då, att aldrig J sviken
I diktens och sanningens riken
Den post, som blef eder förtrodd!
Och minnens — vid slutade fejder —
Att hän ifrån polen till Eider
Vår Nord är af bröder bebodd!

Treklingande harpan i handen,
Den Nordiska sångmön på stranden
De gyllene strängarne slår:
Skjön ljudar den sången, J bröder,
Från isiga fjällar till söder,
Till sundets idylliska vår.

Och blicken vi fästa så gerna
Uppå den skön-slöjade tärna,
Som drømmer vid minnenas vård.
Vi lyssna! Tre-strängade lyran
Skall klinga i saliga yran
Ett enda fulltonigt accord!

Välkomna då! Mälarens stränder
Sig smyckat och våren er sänder
Hvad rikast af dofter han har.
Gån, ungdomens guldfrukt att smaka
Vid Fyris, men vänden tillbaka
Och dröjen på gästbesök qvar.

Pastor Möller takkede for Stockholmernes venlige Indbydelse i en længere Tale, som dog for Glassenes Klang ikke af Alle kunde höres; thi i Börssalen var rigelig sörget for de Reisendes Beværtning. Omtrent Klokken 6 bröd Toget op fra dette Sted, hvor Gjæstfriheden havde opbudt, hvad den for en flygtig Gjennemreise kunde, og gik det nu til Riddarholmen, hvorfra tre af Festbestyrelsen i

Upsala hyrede Dampskibe skulde före de Reisende videre nord til Universitetsstaden. Vandringen til Riddarholmen var en eneste stor Indhöstning af Blomster, der fore ud fra alle Vinduer. Da man efter nogen Standsning afseilede, skede dette under Viften af Damer i de tilstödende Bygninger og livlige Hurraraab af den ellers forsamlede Menneskemasse.

Ankomsten til Upsala.

Farten opover Mælaren, med dens yndige Omgivelser, foregik under Sang og Munterhed inden de Reisendes Kreds. Da det vakkert beliggende Skokloster passeredes, gaves Salut fra Stranden; ligeledes ved Ultunas Landbrugsskole. Og alt eftersom man videre drog opigjennem Fyrisaaeu, omgiven af de flade uoverskuelige Sletter, löd nu og da Kanonskud. Ved de Snevringer og Broer, som Skibene maatte passere, havde Masser af Mennesker forsamlet sig, uagtet det allerede var meget seent paa Dagen, og de viiste med Blomsterkast og Hurraraab, hvilken venlig Stemning de nærede for de ankommende Gjæster. Afreisen fra Stockholm var foregaaet senere end beregnet, og Dagen hældede, endnu inden vi nærmede os Upsala. Sommernattens milde Mörke faldt paa, medens vi glede opad den stille, trange Flod. Saasnart Upsala-Domkirkens Taarne viiste sig, saluterede Skibene, for at varsle om Ankomsten, og fra Byen svaredes strax med en stærk Kanonade. Fra det saakaldte „Förderfvet“ var hele Elvens Vestside opad besat med Damer, der tilviftede os Velkommen og hvorpaa svaredes fra Skibene med „Godaften“ eller Hurraraab. Det kunde ellers egentlig ikke længer siges at være „Aften“; thi det var over Midnat, da vi naaede Upsala. Ikke destomindre havde den store, modtagende Menneskemasse holdt ud at vente paa os, ligefra tidligt paa Dagen. Om Aftenen Klokken 11 vare Deeltagerne sammenkaldte til Odins Lund, hvor Værterne ordnede sig, for derpaa at begive sig ned til Landingspladsen og slutte sig til det allerede der forsamlede Studenterkorps. Der stode de alle, Studenterne i Rækker forrest, med Studenterfanen fra Christiania, og hver Nation med sin særegne Fane, og Værterne længere tilbage, idet vi under Frændernes Sang og Jubel og Kanonade lagde til Stranden. Landstigningen foregik raskt; med Orden og Hurtighed anvistes enhver Gjæst sin Vært; og da dette var forbi, begav hele Toget sig i en uoverskuelig lang Procession over Islandsbroen til Odins Lund, hvor följende Sang af Professor C. W. Böttiger istemtes:

Helsningssång:

Hell sommaren, dagen och stunden,
Som samlat i heliga lunden

Det käraste Norden har sett,
De tre, som nu äro blott ett.
Fast bröder, vi skiljdes, vi stredo,
Vi höggos, vi blödde, vi ledo;
Men grånade hatet har flytt.
Och allt — är nu kärlek på nytt.

Här stå vi på toppen af jorden,
Vi söner af yttersta Norden.
Till gräns ha vi brusande sjön,
Vår granna är eviga snön.
Och alla vi bedja: försvinnen
Ur häfden, I blodiga minnen!
Och alla vi helsa en tid
Af ljusnande lycka och frid.

Vårt stamträd till gudarne räcker
Och yfviga grenar det sträcker
Till folk, som i leende ro
Vid fjellet och sjöarne bo.
Det breder sin grönskande fana
Kring Nore och Svea och Dana:
Väl kronan är klufven itu,
Men frisk är dock roten ännu.

Ty säg, om ej alla vi känne
Hur genom de grenarne trenne
Till ådrorna strömmer en saft
Af helsa och ungdom och kraft?
Vårt band nu ej tiden kan lossa:
Skall våldet med klubban det krossa?
Vi svara ett dundrende nej,
Vid Thor och vid Odin och Frey.

Se, högarne grönska derute!
Nu tätt till hverann vi oss slute
Och svärja vår framtid en ed
Vid solen, som glömmer gå ned. —
Välkomna från sunnan och vester
J kära, I firade gäster!
Välkomna till vänskapens tjäll
Från ö och från lund och från fjell!

Välkomna till Uppsvea-slätten!
Här blomstrar än Ynglinga-ätten,
Och Fyris har ännu en våg
För jublande vikingatåg.

Nu sannas den gyllene sägen,
Som Havamal gömde, att vägen
Är gen till en vän, till en bror,
Hur långt än i fjerran han bor.

Derpaa hilsede Studenterkorpsets Formand Esaias Edqvist Gjæsterne velkomne i følgende Tale, som han holdt fra Fodstykket til Gustav Adolfs Mindestötte, og hvilken paa Alle gjorde et mægtigt Indtryk, der endnu ved Öieblikkets og Stedets Höitidelighed forstærkedes:

Jublande helsar Sveas ungdom, Sveas folk den efterlängtade stund välkommen, då J, bröder från Kristiania, Köpenhamn och Lund, stån vid målet för edert vikingatåg, den högtideliga stund, som med uppfyllelsens fröjd kröner en förhoppning, den käraste vi närt under dagar, månader och år, stunden, som fört eder, våre bröder, till vår sida, i vår öppna famn, till vårt trofasta, broderliga hjerta. Då i fordomtimma Nordens söner med vårens lockande vindar drogo ut på vikingatåg, för att söka sin anings, sin längtans förlofvade land, var det ett ungt folks ännu unga otämda kraft, som bröt sig nya, obekanta banor, ett ungt folks mäktigt öfversvällande känsla, som utan bestämdt syfte, utan medvetet mål, med ungdomligt öfvermod äfventyrligt sväfvade ut i vida verlden, egande sin fornöjelse och sin lust i det ungdomligt friska välbehaget att brottas med faran, att pröfva den okufvade styrkan på okända och derföre underbara föremål, obekymrad om utgången, likgiltig för allt, utom hjeltemodet, bragden och äran. Men tiderna vexla och med dem vexla äfven menniskors lynnen, menniskors tankar, planer och sträfvanden. Den vikingaskara, som denna sommar stält tåget til Fyris' minnesrika strand, till Upp-svearnes gamla konungastad, har icke kastat sig ut på öfverdådiga, äfventyrliga företag, der utgången kunde vara oviss; hennes mål är icke obestämdt och sväfvande; hon vet hvad hon åsyftar, hvad hon vill, vet hvad hon söker, och hon vet äfven, denna vikingaskara, att hvad hon söker det skall hon finna, hon vet att hon går till mötes icke några okända, i ett anadt fjerran oredigt skimrande öden, utan en ungdom, som lefver och lågar för samma tanke, samma handling, som hon sjelf, tanken om Nordens enhet, handlingen för de skandinaviska folkens innerliga, genomgripande förbrödring; hon vet, att hon går till mötes ett folk, som är henne väl bekant, som bjuder henne det dyrbaraste, det eger: en vänskap, som aldrig hycklar, en trohet, som aldrig sviker, en förtröstan på den gemensamma sakens rätt och framgång som aldrig vacklar, huru hotets åskor än dåna, en kärlek, som vet med sig, att han i sig sjelf har sitt lif och sin lycka. I sanning, bröder! det är mycket vi hafva att bjuda eder; vi hafva att bjude eder silfver och guld och ett förlofvadt land, men silfret är den skimrande glädjetåren i vårt öga, guldet är vårt broderhjertas heliga offer af kärlek, och det förlofvade landet är den öppna brodersfamnen. Till det landet bjuda vi eder välkomna, träden der

in, gören eder der förtrogna, måtten J der finna eder väl, måtten J lära att allt mer och mer älska detsamma! Ty i samma mån dette sker, i samma mån är den stora tanken om Nordens enhet en verklighet; det stora arbetet för denna enhet en seger; och en bragd är då utförd, inför hvilken den af vunna slagtninger, af grusade fästen, af störtade troner, af inkräktade kejsardömen förbleknar till ett intet, en andens fria bragd, som står i frid och ljus inför Guds eget öga. Till denna bragd ären J utgångna, för den ären J utrustade med vapen, för den hafven J undfått riddarslaget, för den hafven J kommit till oss, hel derföre eder ankomst, hel den strid J gån att utföra, hel den seger J gån att fullborda, hel detta möte mellan sönerna från Skandinaviens fyra universiteter! Måtte verldarnes Gud sträcka sin skyddande och välsignande hand öfver detsamma och öfver Nordens folk!

Endnu inden denne Tale var tilende, faldt Morgensolens Straaler paa Slottets og Domkirkens Taarne og lagde ligesom sit Velkomstord til Folkets i den minderige, ærværdige Stad.

Festerne i Odins Lund og den botaniske Have.

Formiddagen den 12te besaa vi Upsalas Seeværdigheder, hvorover enhver Reisende allerede hos sin Vært havde forefundet en Beskrivelse. Hvad der især tiltrak sig Opmærksomheden, var den mægtige Domkirke og den skjönne Bogsamling, som forvares i det höit og frit liggende Carolina rediviva. Særlig interessant var den skandinaviske Ungdoms Möde i Gustav Vasas med historiske Malerier smykkede Gravchor i Domkirken. Slottet besaaes ogsaa; men det frembyder i sit Indre ingen Mærkværdigheder, da det er öde og forfaldent. Kun den thronende Beliggenhed gjör paa Afstand et usædvanligt Indtryk paa Beskueren.

Klokken 2 samledes man i Odins Lund, hvor en af Stadens Damer forarbeidet Fane skulde overrækkes Nordmændene. Rundt Fodstykket af Gustav Adolfs Bautasteen vare Giverinderne leirede, og med följende af Bifaldsraab afbrudte Tale overrakte Professor Böttiger paa deres Vegne den vakre Gave:

J män och ynglingar från Norges dalar!
Det är till er jag har ett ord at säga,
Ett ord, som andra lagt på mina läppar,
Ett ord som redan tagit form och färger
Och växt till handling under qvinnohänder.
J veten, qvinnan stiger sjelf ej fram
— Och minst den svenska mön — på mannatinget,
I hemmets trånga ring hon vet sin plats;
Men för allt ädelt, för allt stort, som rörs
I mannens bröst, i sonens och i brodrens,
För detta — ty hon vet också sin rätt —
För detta klappar hennes hjerta högt,
För detta spinner hon de gyllne trådar,
Om ock med osedd hand, till dagens väf,
För detta vakar nattens tysta flit
Och drar sitt strå til templet, som skall resas —
Så tänkte edra mödrar, edra systrar,
När de, från Christianias ädla stad,
Åt Nordens ungdom delte ut baneren,
De tre med lyran, lagern och med korset,
Och med den krans, som allt til ett förbinder.
Sen här, jag bjuder er det fjerde nu,
Det fjerde nordiska studentbaneret,
Som minst bör saknas der de andra skänktes.

Försmån det icke! Äfven det har anor.
Af sköna händer sömmad är dess duk,
Och gömda runor hviska genom purpurn:
„Af döttrarne i Yngves gamla stad
En minnets skänk åt Norges fria söner.“
O tagen mot den med det kärlekssinn,
Som mäter gåfvan efter gifvarns mening!
Låt det som mast få följa er på våg,
Och med er snäcka skjuta ind i fjorden
Och landa se'n midt i er kungastad,
Att, mellan haf och fjäll, forbundets tecken
Må stråla gladt i edert hemlands färger.
Planteren det i denne skog af ungdom,
Som fattat djupt båd' korsets hemlighet
Och lagerns gröna vink och lyrans toner,
Och har jamväl ett hjerta, kärnsfriskt än,
För folkens helga sak, för Nordens enhet,
Betecknad här af kransen, som ej vissnar.
Så, Norske bröder, ha vi bytt standar,
Och doch vi kämpa under ett och samma:
Dess färg kan bryta sig mod ljusets flamma,
Men i sin hjertsköld blir det som det var.
Jag kallar ned välsignelse från ofvan
Till hvarje ädel idrott, då jag här
Med broderhand er räcker systergåfvan,
Som i sin topp Minervas fogel bär.

Paa Talen fulgte följende Sang af Thekla Knös:

När varmt en ynglings hjerta slår,
Till sång hans stämma höjs.
Blott af en rodnad, af en tår,
Hos qvinnan känslan röjs.
Så tyst som solen smälter snö,
Som blomman väfs af vår,
Så verkar tyst den blyga mö,
När fröjdfullt hjertat slår.

För Skandinaviens ära varm,
Den Svenska qvinnan är:
På kärlik rik, på ord så arm,
Hon helsat eder här.
Hon verkar stilla, blyg och öm,
Dess själ i handling gjuts,
Och hjertats tysta gyllne dröm
I enkla bilder sluts.

Lyft högt mot himlen värt standar
I festens sköna stund!
Se korsets bild så ljus och klar

Emot sin purpurgrund!
Som sångmör nu vi lagerkrönt
Er gyllne lyra der.
Vi stämt den. Må den ljuda skönt
Med klang så ren och skär!

En nordens morgonrodnad må
I bragd och sånger gry,
Och der de ljusa norrsken gå,
Snart nattens skuggor fly.
Till strid mot mörker, svek och flärd,
Till seger och til strid!
Se'n i vår stilla inre verld
Skall blomstra fröjd och frid.

Höj vårt banér! I strid och frid
Det vigdt åt ljuset är.
I fredlig eller stormig tid
Med mod och hopp det bär!
Mins Sveas döttrar någon gång,
Mins mötets sälla stund,
Och sjung vår Svenska friska sång;
Den går från mund till mund:

„O yngling, om du hjerta har
Att trampa fädrens fjät,
Flyg till ditt fosterlands försvar,
Dö eller rädda det!“ m. m.

Den skjönne Gave modtoges af Student Fr. Gjertsen, som i sine Landsmænds Navn takkede for den i följende Ord:

Paa mine Kammeraters Vegne bringer jeg de svenske Kvinder vor Tak for deres Gave.

Det er for os intet Nyt, at Kvinderne ere med os, saasandt vi ere Sendebud for en god og ædel Tanke, det er os intet Overraskende selv at de give os et synligt Tegn derpaa, men netop dette gjör det saameget glædeligere for os at modtage dette; thi saa vide vi jo, hvorfor vi faae det; saa vide vi jo, at det ikke er noget, som gives os i Öieblikkets overströmmende Begeistring, eller noget, som vor Forfængelighed kan tage og vise frem, rosende sig af Kvindegunst, men netop fordi vi forlængst have lagt den store Tanke, som har draget os hid — til det fulde og varme Kvindehjerte, for at den der kan fostres og vende forynget tilbage til os.

Og vi ere jo unge og kunne undskyldes, om vi nære en Smule Overtro heri; vi ere saa fulde af Tro paa det Ordsprog, at den kommer vel frem i Verden, som Kvinderne tykkes om, og dog vel nærmest, fordi vi veed, at det ikke kan lykkes os at faa Eder til at föle for andet end det, som er skjönt og godt; saaledes er Eders Gunst os den rette Prövesten paa vor Tankes ægte Guld.

Ja Nordens Kvinder have ogsaa Noget at udrette; de have at oprette, hvad hiin Kvinde med den mandige Sjæl har forbrudt; thi hende gik det jo som den onde Kongedatter, der underfundigen vilde tilrane sig en herlig Gave. Af hendes Mund kom der til at springe Ögler og Padder for hvert Ord. Vi have faaet Gaven fra Eders friske Læber, Springeblomster og Guld og Perler, og se deraf slynger sig den bindende Krands om de 3 Lande, der ikke kunde holdes sammen af Vægten af den Krone, som laa og tyngede paa dem.

Og I Landsmænd, som bære hjem dette synlige Mærke paa den omsluttende Kjærlighed, som her har mödt os, bevarer Erindringen om denne Stund, erindrer alt, hvad der i Ord og Sang er lagt Eder paa Sinde, og betænker, at det ikke saa meget er en Gave, men snarere en betroet Skat at bevare! Betænker, at det at modtage medförer en Forpligtelse, Forpligtelsen til at staae som en Ridder-vagt om denne Fane. Ville I love, at der aldrig skal blive tyndt om Mærke-Stangen? Ja, vi love det trygt, skjönt vi ere unge og uprövede, thi Eet er der, som vi aldrig have Mod nok til: at svigte den Tillid, som vises os.

Og du, dyrebare Banner, skjönne og milde Hænders fagre Gjerning, vær du hilset velkommen i vor Midte, som et Samlingens Tegn, til at holde os sammen indbyrdes, og om den store Tanke, hvorom du tilhvisker os husvalende Ord, naar du vifter om vore Hoveder og kjöler vore Pander. Vær du hilset her paa dette Sted, hvor vi, som det hedder i det gamle Kvad, kunne „höre Skjæbnetraadene suse.“ Vær du os hilset som en Flig af den Væv, som Nornerne nu virke, ei længer Spydvæven, men et herligt Höitidsskrud for Norden!

Vær du, naar vi plante dig paa vort Födelands Grund, det Tegn, vi see op til, om onde Dage komme; thi vel sidder her paa disse hellige Steder Tankens Örn i Toppen af det höie Træ, vi kjende saa godt, og seer med dristige Öine ud over det hele Norden, men ak, vi vide det, mellem Grenene löber der mangen en Ratatosk og sætter Splid.

Og mere end samle os skal du, thi skal vi se dig i al din herlige Pragt, saa maa du löftes frem saa, at Herrens Veir kan tage i dig og udfolde dig. Da maa du flyve frem paa Veien til Nordens Ære.

Vær velkommen! — Og dette Velkommen er den Tak vi bringe Eder, I ædle Dannekvinder! Og I Landsmænd, hilser vort nye Klenodie et tre Gange tre gjentaget Hurra!

Nordmændene istemte et nifoldigt Hurra, medens de givende Kvinder udsendte en Blomsterregn om det af dem skjænkte Banner.

Fra dette Optrin gik det under flyvende Faner og klingende Spil til den botaniske Have, hvor Middag var anrettet mellem Træerne paa en Utallighed af malerisk anordnede Borde. Her samledes ialt over 3000 Mennesker, Damer og Herrer; men Haven havde Rum til Alle, og Veiret var vakkert, saa der ikke blev Spörgsmaal

om Tag over Hoved. Foran det Linnéiske Museum var anbragt en med Grönt prydet Talerstol, for hvilken en Halvkreds af Faner tjente til Indfatning. Selve Museets Pillargang var prydet med Navneskjolde for Schöning, H. C. Örsted, Saxo, Tegnér, Wallin, H. Wergeland, Jacob Aall, Porthan, Rask, Ewald, Geijer, Sæmundr, Sverdrup, Polhem, Schouw, Tyge Brahe, Berzelius, Holberg, Chr. Krohg, Thorgnyr, Sveinbjörn Egilsson, Thorvaldsen, Bellman, Thiodolfr, Runeberg. I Rotunden var Blomsterkongen Linnés af Byström hugne Marmorstatue, omgiven af en Skov af sjeldne Træer og Planter.

Universitetets ældste Professor E. Fries, Indehaveren af Linnés Lærestol, aabnede efter endt Maaltid Talernes Række saalunde:

M. H. Det är en vanlig klagan, att poesien i våra dagar borttvinar bland folken. Det vore ett sorgligt tidens tecken, om denna menskligheten gudalåga, som är den skapande, lifvande kraften till altt skönt och ädelt i tanke och handling, skulle utslockna; om ingen poetisk grönska skulle forsköna hvardagslifvets kala fält. Men fattar jag förhållandet riktigt, har poesien endast utträdt ur ordens fängsel: i stället har indträdt handlingens poesi. Rundt kring oss diktar naturen sina idyller, men hvem tjusas ej mer af hjertats lyrik i ungdomens vår? Och äro ej dessa Nordiska Studentvallfarter ett dramatisk epos, fullt af lif och handling, liksom Oehlenschläger vittnar, att „skalden följde Cekrops på sin flotta, med Bacchus Indien han vann“. Må vi dock aldrig förgäta, att denna moderna Odyssé utan irrfärder, diktad på Östersjöns våg, är ett „Skuespil ej blot til Lyst“, utan att en hög, allvarlig sanning, en oförgänglig idé slumrar på dess djup. Må de, som ej formå uppfatta den poetiska halten i dessa ungdomslifvets högtids-stunder, ej inse deras högre betydelse för Skandinaviens andliga utveckling, beräkna den deruppå förspilda tid och kostnad; men den verkligt vise vet, att hvardagslifvets enformighet sammankrymper anden till lågsint egoism; endast festliga afbrott deruti förmå lyfta menniskoanden till idéernas ljusare rymder, stegra kraften till ädlare verksamhet, ty den, som aldrig svärmat för sköna idealer, har ej heller någonsin handlat stort och ädelt. Hvardagslifvets små bekymmer hafva vi när os alla dagar, men sällan, sällan mera kära gäster än i dag.

Eder, våra bröder, från vestan och sunnan, från sundets väna stränder, från Norges fjellstängda dalar, utbringar jag en varm helsnings-skål — ett hjertligt välkommen till Upsala, till de gamla minnenas enkesäte — men och till staden af evig ungdom, ty ynglingarnes ätt är här oförgänglig. Men hvoraf i dag denna oro, detta härskri i värt vanligen så stilla läger? Jo! et allmänt jubel har fattat gammal och ung, då brödrafolkens ädlaste ynglingar likt en väldig ström stött tillsammans med Fyris-åns, då Norges söner för första, Danas för andra gången gästa i vår stad, för att gemensamt

med oss tömma löftets bragebägare på våra gemensamma ättfäders grifter. Må vi dervid först med rörda och tacksamma sinnen erinra oss de stora, välsignelsesrika framsteg folken, menskligheten, humaniteten under de sista femtio åren gjort, utan hvilka dessa festliga möten ej varit möjliga. Jag fäster mig darvid mindre vid de oberäkneliga materiella framstegen: ångbåtarne, jernvägarne, elektriska telegrafen, ehuru vigtiga civilisationens hjelpmedel, utan fast mer vid de högre andliga krafter, som blifvit ett yngre slägtes arf; de ädlare, sannt humanistiska idéer, som nu gro i ungdomens vår, för att blomma under mannaårens högsommar. Huru många fördomar hafva ej skingrats! Menniskovärde erkännes nu högre än färdens attributer; arbetets ära skattas högre än förnämt dagdrifveri; snillets och förtjenstens adel är jemnbördig med anornas; naturens och blodsbandets röst har besegrat politikens machiavellism, så att stamförvandta folk i hvarandra igenkänt bröder och i stället för det fordna vilda hatet har en hvar lärt inse, att första villkoret för egen lycka är det apostoliska budet: älsker bröderna! Men äfven för hatet låg missförstådd kärlek till grund, en missledd drift till förening, fastän då blott tänkbar som underkufvande; det klarnade medvetandet, att ingen förening är önsklig, lyckosam, varaktig, utan inbördes frihet, jemlikhet, broderligt sinne, är våra dagars triumf. Som flera sammanflytande flammor brinna med högre styrka och klarare sken, så skola och de skandinaviska folken genom inbördes andlig förening hvar för sig vinna fördubblad styrka och den berghelsa, att inga glupska grannar kunna spekulera på arf efter genom inbördes strider sjuka män och alla meerumschlungne Umtriebe sakna framgång. Är det ej denna sympati, denna på gemensamt ursprung, gemensam bildning, gemensamma faror grundade instinkt, som i dag fört oss tilsamman? Kunna vi icke hoppas, att detta vänskapsförbund mellan blomman af Nordens ungdom skall blifva uppriktigare och varaktigare än konungarnes så kallade eviga freder? Vår gamla Union var grundad på aristokratiska interessen; „den ser ut som en tanke“, säger Geijer; kunna vi ej hoppas, att vår nya, sprungen ur folkets eget medvetande och gemensamma minnen, skall blifva en verklighet? Eger ej dess framtid den härför säkraste borgen, nemligen ungdomen? Och sannerligen vi behöfva blygas hvarken för vår forntids minnen, eller sörja öfver det närvarande, eller misströsta öfver framtiden. Ty hvilken mindre talrik folkstam än vår har så djupt inristat sitt namn på häfdernas blad, både på bragdernas och forskningens fält? Hvar lefva folken friare och lyckligare på hela jordens ring, än i länderna vester om Östersjön? Hvar stå tronerna närmare folket, eller tränga folkens hjertan närmare kring tronen? Hvar finnas slutligen det fria, ungdomsfriska och ändock manliga studentlif som i Skandinavien, fast Svea sväljer sina tårar vid minnet af en bortröfvad dotter, hvars söner vallas af en ängslig polis, under det fria Skandinaviens söner jubla. Men likasom qvacksalfvare söka inbilla alla, att de äro sjuka, för att ockra på deras lättrogenhet, så finnas äfven i våra länder politiska qvacksalfvare, som i ändlösa rhapsodier söka utså hatets och tvedrägtens frön, som vilja in-

billa os, att bland oss är sjukt, ruttet eller falskt sken; men i vårt lag finna de inga sympatier; ty jag läser i edra blickar, att ännu finnes i Norden mycket ungdomsfriskt, ädelt konungskt, så att intet fattas i vår lycka, utom förmåga och hos mången vilja, att rätt inse och uppskatta densamma. Väl är vår Nord kall, men blodet tränger derigenom närmare det varmare hjertat; väl är vår vinternatt mörk och lång, men den fostrar ett klarsint slägte; väl är vårt land fattigt på skatter och ädla metaller, men finnes ej här jernfast tro, stålsatta sinnen? Äro ej våra qvinnor rika på oskuldens silfver och kärlekens guld! Ty aldrig må vi fortrösta på yttre, materiella skatter, utan på högre andlig lyftning, sedlig kraft och den högre makt, som icke är af verlden, utan öfvervinner verlden. Här är ej stället att föra ett högröstadt politisk snack; vi förstå hverandra nog ändå; ty vi hafva icke blott samma språk, vi ega ock gemensamma känslor och sympatier; bättre är att tyst, men allvarligt, bereda oss till stundande strider, till sierskans Ragnarok, ty en gång bryter den lös; då afgöres, förgäten det aldrig! vårt gemensamma öde — vara eller icke vara, det är frågan, — om vi skola „återfinna Allfaders uråldriga taflor på Idavallen“ och den dag gry, som enar Asars söner uppå Asars jord. Härmed syftar jag icke på några konstlade amalgamationsplaner, som snarare måste afleda från målet, utan på den inre själarnes harmoni, grundad på inbördes aktning, kärlek och förtroende, som i denna högtideliga stund likt ett elektriskt slag genomströmmar hela brödrrakedjan. Att lefva och verka för detta höga mål är, mina herrar, edert lifs sköna kall; viljen J svärja dessa ljusets och frihetens segerfanor trohet i nöd och lust? J, våra yngre bröder! ären dessas utkorade stridsmän; vi gamla invalider kunna endast gifva eder vår välsignelse. Och om de store hädangångnes andar, såsom vi alla hoppas, ännu med huldhet och kärlek blicka ned till sitt land, sina efterkommande, så kunna vi vara förvissade, att våra gemensamma ättfäder, hvilkes multnade ben hvila här i närheten, med fröjd blicka ned till vår församling och glädjas med oss, att deras söners söner i hundrade led svärja hverandra ett trofast fostbrödralag, sedan alla våra fordna brödratvisters minnen slocknat, likt röken af en utbränd brand.

Genomträngde af dessa känslor, tömma vi en hjertlig välkomstskål för samtliga våra gäster. Evigt, ungdomligt lefve Nordens ynglingeförbund!

Derpaa greb Digteren Etatsraad Hauch Ordet og holdt följende Tale:

Höitærede Forsamling! Selv i de Gjenstande, der nærmest tjene til at tilfredsstille Menneskets ydre Trang, pleier Kunsten dog at lægge noget Mere til, der viser, at vi endog, naar vi tvinges til at tænke paa Tilfredsstillelsen af en blot ydre Naturnödvendighed, dog ikke kunne blive staaende herved; Mennesket söger bestandig at nedlægge noget Höiere deri; og ved Arabesker eller andre Zirater overbygger han slige Gjenstande saaledes, at de synes at vinde en höiere Betydning. Selv her vil Mennesket ikke föle sig som Slave og Kun-

sten svæver i ren fri Bevægelse over de lavere Fornödenheder, saa at endog disse derved synes at forædles, saa at Mennesket ikke som et Trældyr böier sig under Nödvendighedens Tryk, men ligesom halvbefriet hæver sig derover. Thi disse Kunstens Tillæg tjene jo aldeles ikke den lavere Fornödenhed, man kunde drikke ligesaa godt af et Drikkekar, man kunde sidde ligesaa godt paa en Stol, hvorpaa der aldeles ingen kunstige Zirater fandtes, og dog vil Mennesket gjenfinde disse her, ligesom til Tegn paa at han, hvormeget han er bunden til Jordens Trang, dog tillige tilhörer et Land, hvor, som en Tænker ved en anden Leilighed har sagt, Livet vorder en Leg og ingen Byrde; thi fra denne friere Tilstand er jo Mennesket, efter de gamle Sagn om Paradiset, udgaaet, og til en saadan friere Tilstand stræber ogsaa Livet bestandig tilbage.

Men ikke blot paa denne Maade, ogsaa i enhver Fest, i enhver betydningsfuldere Leg gjenkommer det Samme. Mennesket kaster her Livets Sorger, Livets Bekymringer, Livets tunge Tryk bag sig, söger at befrie sig derfra, at glemme dem i nogle Öieblikke for nu at hengive sig til en friere Existens, hvor Livet atter skal hæve sig i en höiere Flugt og ikke længere föles som en Byrde.

Dette gjenkommer ogsaa her i Dag; ogsaa her har den friske Ungdom, der fra tre Riger har samlet sig, kastet Livets Tryk, det sædvanlige Hverdagsliv med sit Arbeide bag sig, for med festlig Jubel at kunne samles, for i en höiere Leg at henpege paa, hvad Livet stræber til, og for, midt i den frie Natur, ligesom at knytte et Baand, der ved förste Öiekast ikke seer anderledes ud, end om det heelt igjennem har knyttet af Roser, hvori alle Tjörne manglede.

Men her ere vi allerede komne til et andet Punkt, hvori vi ane, at der og bag Legen ligger noget Alvorligt skjult. Jeg veed ikke noget bedre at sammenligne dette med, end med den Naturleg, der hvert Aar gjentager sig i Vaaren. Thi ogsaa her er der Noget, som mere hentyder paa Skjönhed end paa Nytte, de spraglede Sommerfugle, de mangefarvede Blomster, Fuglesangen i Skoven, den uendelige Rigdom i Mark og Eng; denne Lyspragt, der synes at nedsvæve med Solaanderne; synes ikke alt dette at hentyde paa, at Naturen selv nu holder en Fest; at den anerkjender en höiere Tilstand, hvori Livet er en Leg og ingen Byrde, ja er det ikke som om Jorden selv et Öieblik erindrede sig sine skjönne Drömme i Paradiset, og som om den nu stræbte hen til den Tilstand, hvorfra Livet udgik, og hvortil det atter skal vende tilbage?

Men i denne vidunderlige Leg er der tillige Noget, der er meer end Leg; thi deri er den hele Fremtid nedlagt. Uden Vaar havde vi jo heller ingen Höst; midt under Legen nedlægges og udvikler det Frö sig, hvoraf Planter i Sommerens Varme skal voxe, og hvoraf Höstens Frugt skal udvikles; og udeblev der blot en eneste Vaar, den hvori Naturen dog synes ligesom hensynslöst at ödsle med sine Skatte, da kom der heller ingen Höst, da maatte Dyr og Menneske og det hele Liv forgaae, thi den nærende Frugt var borte, hvoraf den jordiske Tilværelse afhænger.

Men saaledes gaar det netop ogsaa til i den höiere, i Aandens

Verden, saaledes har ogsaa denne Leg, hvortil vi her ere samlede, sin dybe Alvor; og den er ligesom det ydre, skjönne Klædebon, hvorunder Livets indre Magter skulle udvikle sig, denne Ungdomsleg, der nu bringer Deres Hjerter til at svulme, Deres Bryst til at banke, Deres Sjel til ligesom at tage en höiere Flugt, den kunde aldeles ikke virke saaledes paa Dem, hvis de ikke Alle, mere eller mindre tydeligt, anede, at den höieste indre Rigdom her ligger skjult, der siden igjennem Livet skal udvikle sig; denne Ungdomsleg, saa skjön den iövrigt i sig selv er, faaer dog först sin allerhöieste Betydning derved, at den er mere end Leg, derved at en herlig, en inderlig og alvorlig Stræben dermed staar i Forbindelse.

Det gjælder da for Dem, mine unge Venner, om at De virkelig holde fast paa og værne om de Skatte, som Vaaren har skjenket Dem, at Deres Begeistring ikke kjölnes, naar den trykkende og tunge Tid kommer, at De ikke, naar Livets Prosa vil omspinde Dem med sine Traade, opgive Deres bedste Tanker, som om de vare Drömme, hvilke det vaagne Liv maatte forkaste som uudförlige; at De blive Dem selv, Deres Ungdom og Deres Haab troe, at De udvikler de bedre Spirer, der her bleve nedlagte i Deres Indre, hvad enten Sommeren bliver klar eller regnfuld, hvad enten den bliver stille eller ledsaget af Storm, trykkende Hede og vilde Tordenveir, at De dog bestandig, siger jeg, sörger for, at Vaarens gode Sæd ikke skal henvisne, da skal De maaske selv opleve den rige Höst i al dens Herlighed, i al dens Fylde; men opleve De den ikke selv, saa maae De have Kraft til dog ligefuldt at virke for Udförelsen af Deres Haab, til at vente uden at opgive, og til omsider at overlade Höstens Frugter til en sildigere Slægt, glade ved Tanken om, at den rige Höst engang skal komme, og at De have arbeidet paa at fremme dens Ankomst, om De endogsaa selv aldrig her paa Jorden skulle see Opfyldelsens Dag.

Men Vaaren er her Deres eget friske Ungdomshaab, de lyse Tanker om Nordens broderlige Forening og Gjenfödelse i Fremtiden. Fröet er Villien i Deres eget Bryst til at befordre denne Forening. Denne Villie maa fastholdes gjennem Livets vexlende Kaar og aldrig glemmes eller opgives, selv om Öieblikkets Fordringer tvinge Dem til at nedsænke Deres Blik paa den trange, tunge, nære Virkelighed. Den maa fölge Dem igjennem Deres Manddomstid, og groe fastere med hvert Aar i Deres Sjæle, og ikke forlade Dem, selv naar Oldingsalderen kommer; den skal kun forene sig med den höiere Besindighed og den alvorlige Virksomhed, der bör voxe med Aarene, da ville De see, at Hösten med Himlens Hjelp, hvorlænge den end lader vente paa sig, dog tilsidst ikke skal udeblive, da skulle Nordens Sönner bestandig inderligere lære at elske hverandre, og i deres trofaste Venskab skulle de tillige finde den Kraft, hvorved enhver udvortes Fiende kan beseires. Da skulle de splittrede Lemmer, der i Tidens Taager kjæmpede mod deres egen Organisme, ligesom ved et Vidunder atter samles i en stor Heelhed, hvis Hjerteslag skal föles fra Nordkap til Mælarens Sö og til Eiderens Bredder.

Landshövding Kræmer foreslog dernæst en Skaal for Nordens Konger med följende Ord:

Mina Herrar:

Till följe af det hedrande uppdrag jag erhållit, har jag att uppmana Eder, J unge representanter af Skandinaviens 3 Riken och öfrige närvarande, att förena Eder om en Skål för de ädle och högsinte Furstar, hvilka nu på Skandivaviens Throner bära dess urgamla Kronor — för dessa Furstar, hvilka under fredens lugn lyckliggöra hvarandra trofast tillgifne folk, och hvilka, om krigets blodröda hane åter skulle resa sitt hufvud, skola för Skandinaviens frihet, sjelfständighet och ära, som Starkader kämpa och slå med try par armar.

En skål för Skandinaviens Kungar!

Derhos blev afsunget en svensk og en dansk Sang foruden följende til Anledningen forfattede Hilsen af Nyblom:

Till Bröderna från Christiania.

Helsning vi bringa i jublande toner
Norge, det gamla, det trofasta land.
Moder för hjeltar och välden och thron er,
Sitter du stolt invid Nordhafvets strand.
Hell dina bygder, der fädernas seder
Lefva i forntida enkelhet qvar!
Upp emot Nordpol'n du trotsande breder
Ljusets och frihetens helga standar.

Väldige Nore, med snöklädda fjellar,
Skummiga forssar och brusande haf,
Ådrad med jern uti männer och hällar —
Finns något stort, som ej himlen dig gaf?
Kring dina skär, hur än åskorna bullra,
Vågar doch icke en ovän sig dit:
Skyarnes mantel du svept kring din skullra,
Hvilar i lugn på din thron af granit.

Mins du ännu dina ynglingadagar,
Ärens och bragdernas gyllene tid.
Rota ur grönskande kullarne klagar
Öfver de veknade slägtenas frid.
Då gick du fram som en storm genom verlden,
Grundade riken och störtade dem,
Och när du tröttnat vid vikingafärden,
Flög du med ära och rof till ditt hem.

Åter som fordom på dansande vågen
Styr ifrån hemmet en vikingahär.

Ganger Rolf kommer! Det hviner i tågen —
Månne till drufvornas kuster det bär?
Nej! det är slut med de blodiga tider,
Ynglingasönerna gästa hvarann.
Ädlare segrar i ädlare strider
Vinna de kämparne, man bredvid man.

Uppe i Norden vid Skagerracks bölja
Byggde sig ljuset ett tempel också.
Vågor dess klippiga grundval beskölja,
Spiran det höjer med makt mot det blå.
Tanken sig sträcker på kraftiga vingar
Ut öfver vetandets ändlösa rymd;
Skaldernas sång genom dalarne klingar,
Klar som en himmel, af töcken ej skymd.

Derför, var helsad, du ynglingaskara,
Blomman af Norges ungdomliga vår!
Sanningens mäktige tolk skall du vara
Troget så länge som fjellryggen står.
Ej skall du tröttna kring jorden att bära
Lågan, som tändes deruppe en gång.
För dina minnen, din framtid, din ära
Klinge nu hänrykt vår Nordmanna-sång!

För Christiania Universitet föreslog Historikeren Professor Carlson en Skaal i följende Ord:

Bland den jublande ungdomen från Nordens universitet är det en ynglingaskara, som vi här för första gången se, och till hvilken i år den första inbjudningen utgick: det är Kristiania Studenter. Mäktigt kämpar en öfvervältigande rörelse med behofvet att i ord uttrycka vår välkomnande glädje, då vi här, vid vårt universitets lärosalar, i hjertat af det gamla Sverige, för första gången helsa blomman af Norges förbrödrade ungdom.

Sällan hafva, i den underbara vexelgången af menskligheten utveckling, nya öden brutit sig väg med den följdrika kraft, som då dessa tvenne folk, vaknande til medvetande af sin stamfrändskap, igenkände hvarandra, fällde sina vapen, och inskrefvo i sina fördrag löftet om en evig förening i stället för de gamla, oupphörligt förnyade, ofruktbara, kraftförtärande fejderna. Man besjunger segrens ära: eröfringarnes glans bländar folken: ett folks inre utveckling inom sig sjelft kan vara rik, vara förkofrande, vara skön: men skönare, herrligare, rikare ännu är det, når tvenne folk, skapade för hvarandra, förena sig för att, med en dubbel rikedom af krafter, befrämja på en gång sitt eget väl och befrämja hverandras, när splitets och missförståndets genom långa kylande strider hopade isar smälta, och kärlekens sol, varm, strålande, befruktande, uppgår att fremkalla nya skördar af välsignelse.

På denna förenings grundval hvilar vår framtid. Det är en öfvertygelse, som, hvilka rörelser än må spela på ytan, slår alt djupare rot i alla tänkande svenskars bröst.

Den slår rot — men, m. H., — ett träd, som skall trotsa stormarne och för århundraden erbjuda skugga under sitt löfhvalf, behöfver tid att sträcka sina rötter genom jorden och stärka dem med dess safter. Hvad är väl, i den stora utvecklingen af ett folks lif, en mansålder? Skulle väl under det korta spann af ett sådant lif, som en enda generation mäter, alla de mångartade elementer, som bilda detta lif, stilnade i vanans form, riktade åt många håll, hinna omsmältas, genomluttras, utplånas eller föryngras? Har någon trott det — hans förvånade blick röjer endast, att han föga besinnat de menskliga sakernas gång. En stor gemensam fara kan förena — en tillsammans genomkämpad kamp på lif och död kan plötsligt omskapa — men komma icke dessa, så är det endast med långsamt, ehuru säkert segrande kraft, som föreningens sol, liknande naturens utvecklingsmakt, kan kalla i dagen en ny vår och en mognande framtid af gyllene skördar. Det år den ur folkens hjertan frambrytande öfvertygelsen om föreningens välsignelse, det är den småningom sammanförda utvecklingen af deras idoghets fredliga värf, det är den andliga kulturens dem gemensamt genomträngande kraft, som skall fylla den stora uppgiften att förena tvenne folk, hvilka, just i och under foreningen, böra icke blott bevara, utan utbilda hela friskheten af sin egendomliga, nationella kraft. Midt i detta arbeta stå vi: föreningens inre segrande kraft brytar sig småningom genom alla hinder. Det är dragningen mot en bättre framtid, den der oemotståndligt bemäktigar sig folkens hjertan, som skall fullända verket. Och denna framtid — hvem tillhör den, om icke ungdomen? Hvem skulle värmas af idéens strålar, hvem skulle frigöra sig från fördomarnes långsamt lossnande band för att med lediga sinnen och friska krafter egna sig åt det förelagda värfvet, om icke ungdomen? Ungdomen växer undan det förflutnas välde. Den badar sig i en ny våg af lifvets med evig friskhet framqvällande klara flod. Och hvar skulle en ny vändning i nationernas inre lif finna sitt fäste och sitt uttryck, om icke i deras litteratur, deras vetenskapliga odling? Der, i de andliga elementernas verkstad, beredas de krafter, som, med osynlig, men oemotståndlig kraft, fornya verlden. Derföre helsa vi med en ur hjertats djup frambrytande glädje Norges åt vetenskapliga yrken egnade ungdom välkommen ibland oss. Denna ungdoms åsyn är den framblänkande ljusningen af vårt fosterländska hopp. Denna ungdom — ljuder en röst inom oss — är det, hvars arbete skall fortskynda utvecklingen af vår framtid. Den skall värma sig vid vår kärleksfulla välvilja och känna sig stärk att gå mot sitt vinkande mål. Dess känsla kan icke misstaga sig på de rörelserna i hjertan, till hvilka den närmar sig. I våra dagar, då det skrifna ordet så ofta tränger sig emellan hjertan, som borde förstå, är den personliga meddelelsen dyrbarare, nödvändigare än någonsin. När öga möter öga och hjerta hjerta, då skingras tviflets töcken, och missförståndets slöja faller. Dyre Norske fränder! J

stån nu midt ibland oss! Läsen då i djupet af våra sinnen och öfvertygen eder, att den svenska ungdomens hjerta klappar för Norges väl, och J skolen till edra hembygder återföra den vissheten, som icke genom något annat budskap säkrare, än genom eder, icke välkomnare genom något kan der spridas — den vissheten, att i den svenska ungdomens hjertan sänker sig allt djupare, med tyst, men alltmera genomträngande kraft — tron på föreningens välsignelserika framtid.

Derföre välkomna, trefalt välkomna, från hafvets brusande grannskap, från fjellens mäktiga allvar till Mälarens grönskande öar och Fyris milda stränder! Välkomna till den lilla staden, med det mäktiga, öfverskuggande templet, hvilken är den andliga bildningens åldriga hufudsäte i Sverige, till det lärosäte, der Linné och Geijer hafva tydt naturens och menskligheteens gåtor, der, om J icke mera kunnen höra deras röster, J kunnen förnimma inflytelsen af deras läror på samtid och efterverld. J skolen emottaga intrycket af det lif, som rör sig, de idéer, aom arbeta i vår krets; J skolen derigenom — genom lifvets gemenskap, som är mera än tankens — allt fastare tilknyta bandet emellan det gamla lärosätet vid Fyris och det unge vid Kristianias leende fjord. Samfärden emellan de båda rikenas angränsande bygder blir allt lifligare — utbytet sf deras växande yrkens alster utvecklar sig allt starkare; må den andliga gemenskapen, idéernas utbyte, tillväxa allt mera i liflig samverkan, i förenade krafter!

Jag uppmanar eder, M. H., att tömma en skål för Norge, för den Norska ungdomen, för Kristiania universitet, och med detsamma en skål för den orubbliga tron på föreningens tilväxande styrka och för det i denna tro inneburna, måktiga, fröjdande hoppet om ett enigt, ett fritt, ett starkt, et lyckligt Skandinavien!!

Professor Welhaven svarede herpaa i följende Tale:

Til det urgamle Kongehjem, Ættehougenes og Offerhallernes Egn, til det ældste Lærdomssæde i Norden er en Skare af Ynglinger fra Norges Höiskole komme i Samfærd med Vennerne fra Kjöbevhavn og Lund, hidkaldt af Upsalaungdommens varme Brodersind. Nu staar det igjen for Tanken hvad Yngve Sahlin udtalte, da han ved Besöget i Christiania böd os hid: „Norges Folk," sagde han, „elsker Nordens gamle Minder". Denne Hu skulde drage os til Fyrisaaens Bred.

Velan, det er sandt, Nordmanden elsker Minderne. Han er stolt ved Bevidstheden om, at der gives en uovertræffelig Sagaskrift af gammelnorsk Rod og Aand, og han erkjender, hvad han skylder den: vækkende Selvbetragtning, Kraft til ny Forhaabning. Det har bragt ham til mere og mere at udvide Mindets Syn over det större, vidtomfattende Hjem, at anskue Stammens Grundbillede i de store, rolige Fællestræk. Og Betragtningen har styrket denne Forvisning om Broderskab i Norden, hvormed vi ikke blot see ind i Forgangenheden, men frydes og oplöftes i dette levende Nu og tage gode Varsler for det Kommende. Saaledes droges vi hid, forat stedes

Ansigt til Ansigt med Sveas höisindede Folk, forat nyde Gjenkjendelsen og vinde Indtryk til dybere Selvprövelse; thi midt i den freidige Fölelse af vor Frihed og Lykke skal Broderskabets Aand vise os, hvad der i vor Stræben og Skik er Mangelfuldt, hemmende Eensidighed, indsneget Vanart — og det skal beseires! Ja, lad denne Alvorshu være hos ethvert af Folkene, da styrkes og voxer Nordens Ære!

Norges og Sverigs Forbund, fremtvunget i en Omvæltningens Tid, stiftet af Statsklögt, havde, trods Modstræben og Beregning, sin skjulte Spirekraft; thi mellem de Traade, hvoraf det dannedes, var der sunde Rödder og Livsaarer. Hvor saadan Kraft aander under de vedtagne Former og Indstiftelser, sige de Kloge: her er en Idee, men Virkeligheden er anderledes. Ja, vel en Idee, en frugtbar Tanke! Medens de tale derom, voxer den ud i Dagen og præger det Virkelige. Hvad Dagstid er da denne i vort Forbund? Det er en Tid, hvori Ideen har faaet Liv og Blod, röres og boer iblandt os. Derfor lovpriser ogsaa jeg med forhöiet Lyst dette Ynglingemöde, og som af mit Lands Inderste raaber jeg: I gode svenske Mænd, der tænke over disse Rigers Pagt, dersom I vil vide, om der er Troskab i Norge til at holde den, Kraft og Villie til at fremme dens Udvikling, spörger da ei nu den törre, döde Paragraph, ei Fortolkningens sondrende Bogstav, hvis Kraft er det undvigende Svar; spörger Livet, Nuets og Fremtidens friske Liv — det er her, udsendt fra alle Norges Dale; det er trygt og tillidsfuldt, uden Forbehold. I forlange jo intet bedre Svar end det, der her gives Eder paa den korteste Vei fra Hjertet til Læben. Betragter denne Skare af Ynglinge, i hvis Midte alvorlige Mænd fulgte det store Broderskabs Röst og her föle Foryngelsens Glæde; hvor umiskjendelig er den Forstaaelse, der har indblandet dem Alle mellem Sverigs ypperste Ungdom og givet Samlivet Udtryk af et usvigeligt Löfte om det Dyrebareste: Om disse Folks Samhold og gjensidige Troskab!

Derfor ere vi saa dybt og festligt grebne i denne Stund, at det ingensinde vil kunne glemmes.

Held Eder da, I Ældre, at I inden Aftenskyggerne komme, kan staae paa Höiden, i denne Glands, og skue ind i Forhaabningens Land! Tifold held dig, du haabefulde Ungdom, at dette Lys, som hilses af din friske Sang, er dig som selve Livets Vaarsol; at det skal stige med din egen Opgang, og med end större Klarhed skinne over din Alvorstid!

Og priset være denne minderige Egn, dette gamle Lærdomssæde, fordi det saa skjönt og rigt har omfattet og smykket det nye Haab i Norden! Priset være Upsals ædle akademiske Ungdom, fordi den varmt og inderligt har hidkaldt de norske Gjæster, og nu saa glædeligt fornemmer Troskabens Svar paa Brodersindets Spörgsmaal! — — Dog, hvad siger jeg! Til Eder, mine unge Venner skulde Talen anderledes vendes — I, der allerede selv, paa Norges Grund har hentet Svaret. Tilgiver, at jeg for denne Herlighed i Eders Hjem var nær ved at oversee et Glædesbillede fra mit eget.

Ja, I kjendte forud Svaret, det som vi nu aflægge midt i Sverigs Folk. I föle vist og vide, at Eders Erindring lever uudslettelig i Norges Hovedstad, og staar der nu i fornyet Blomstring. Jeg hilser og takker Eder fra Eders norske Venner i det Fjerne; og hvor önskede jeg, at mit Hjems Befolkning her kunde stemme i med min Röst. Sandelig en Storm af de rette Brysttoner skulde ryste disse Lövbuer. Men kun Tankerne ile hid. Hjelper mig da I raske Svende under de sorte Huer! Udraaber af al Magt Eders Leve for Upsals Höiskole og dens ædle Ungdom!

Den her udtalte Opfordring blev efterkommet med Kraft og Begeistring.

Ved denne Leilighed omdeeltes og udförtes följende Sang af A. Munch:

Hilsen i Upsala.

Upsalenser! Norge hilser Eder!
Tak for sidste Gang!
Der, hvor Akersdalen sig udbreder,
Löd da Eders Sang.
Aldrig glemte vi de skjönne Dage
Da vi Eder saae;
Savnet siden i vort Hjerte laa,
Blev saa stærkt, at hid det kunde drage.

Ud paa Havet fra de norske Fjelde
Glad vor Skare drog.
Ganger Rolf selv förte os med Vælde
Paa det Vikingstog.
Syngende vi stevned over Vove,
Tog fra Danmarks Bred,
Tog fra Skaanes Vang de Brödre med,
For til Sverigs Hjerte os at vove.

Snart vi trængte gjennem Mindets Taage
Ind i Svea-Land,
Saae de store Kongeskygger vaage
Hist ved Mælarstrand,
Hilste Fremtids unge Morgenröde,
Som bag Höien staaer,
Mærked', hvor med os for Nordens Vaar
Broderfolkets varme Hjerter glöde.

Nu vi samles da i Mödestunden
Her ved Fyris-Aa!
Oldtids Röster gjennem Odinslunden
Over os nu gaae.

Sælsomt grebne maae vi nu vel sande
Her er hellig Grund!
Her, paa Guders Höi, i viet Stund
Skal vort Nords Fostbroderlag nu stande.

Og dernæst följende Sang af Grafström, som Upsalenserne udförte:

Till Bröderna fråh Köpenhamn.

Der lätta vindars dans
De ystra vågor gungar kring fagra öars krans,
Der bokar skugga blomsterfält
Och näktergalar sjunga, har Dana spännt sitt tält.

Hon står en sköldmö god
Att värna Nordens frihet mot Söderns öfvermod,
Och segerns krans sin gloria slår,
Med blodigt offer vunnen, kring hennas ljusa hår.

Midt under stridens larm
Hon vaggar konstens Genius på trogen modersarm,
Och än med djerfva tankars håg
Hon hemtar vishets perlor ur Mimers djupa våg.

Och Brages harpa än
Vid hennes hjerta hvilar; med lust hon strängar den,
Och nu som förr Nordmanna-sång
På starka vingar sträcker mot solens ljus sin gång.

Hon Sveas syster är;
Af kärlek varmt ett hjerta uti sitt bröst hon bär.
Och länge·re'n hon vetat väl,
Att samma kärlek flammar i Sveas systersjål.

Se, derför till vårt land
Hon sina söner sände ifrån sin blomsterstrand
Att tala här på fränders jord
Om fosterbrödratrohet de ljufva löftesord.

Välkomna bröder då!
Här under Nordisk himmel, den sommarljusa, blå,
Här i en hellig högtidsstund
Vi vilje knyta hoppets och kärlekens förbund.

Se, redan vecklas opp
En Skandinaviens framtid utur sin rosenknopp!
Se, re'n kring Nordens folk och land
Slår kärleks gyllne kedja ett oupplösligt band!

Den fängslar bröst vid bröst,
Och hand vid hand den binder; så höjom här vår röst:
Vi äro ett i lust och nöd,
Hur ödets hjul än rullar, ja, ett i lif och död.

For de danske Brödre og Kjöbenhavns Universitet foreslog Docent Yngve Sahlin en Skaal, der fra Sverige haves gjengivet saaledes:

Talaren erinrade om den tvedrägt, split och oenighet, som söndrat de Skandinaviska folken, och satte med anledning deraf i fråga, huruvida man kunde hoppas, att dessa folk i framtiden skulle kunna blifva eniga, eller om man icke snarara, på grund af den erfarenhet, som vor historia gifver, borde misströsta derom. Innan han sökte svara på denna fråga, ville han bedja en hvar fästa uppmärksamheten på sitt eget lifs historia. Han ville fråga, om icke hvar och en visste sig hafva egt känslor, som synts oförenliga, böjelser och begår, som med passionens vålsamhet kämpat emot hvarandra. Ingen egde dock af sådan anledning rätt att tro sig icke kunna vinna enighet och frid inom sig sjelf. Enigheten kunde likväl icke vinnas derigenom, att det ena begäret sökte undertrycka det andra, icke heller derigenom, att den egennyttiga beräkningen föranledde till uppoffring för ögonblicket af det ena eller det andra begäret. Endast kärlekens ande kunde försona menniskan, men denna ande måste vara frihetens, och hon kunde derföre icke gifva försoning åt någon annan än den, som sjelf vill tillegna sig henne. Hon måste fordra, att menniskan egnar sin fria verksamhet åt hennes tjenst. Om de Skandinaviska folken hade börjat med oenighet och strid, så berodde det på något, som de hade gemensamt med alla fria väsen, nemligen att icke af naturen vara hvad de böra vara. Häri såg talaren intet skäl att tro dem icke kunna blifva eniga och starka, om de ville. Han erinrade om de misslyckade försök, hvilka såväl våldet som klokheten fordom gjort, att förena Skandinavien till ett enigt helt. Nu hade kärlekens ande börjat sitt arbete inom de Skandinaviska folken. Visserligen hade för deras enighet redan mycket blifvit gjordt. De gamla striderna mellan Göter och Svear hade för längesedan upphört, och mellan Normän och Svenskar hade en politisk förbindelse kommit till stånd. Men kärlekens ande fordrade ännu något mera. Han är icke någon vacklande ande, utan en stark ande, som icke tillåter att man älskar den ene brodern och hatar den andra. Derföre egde det Danska folket rätt till brödrafolkens kärlek, och till denna kärleks tjenst måste brödrafolken egna sina fria krafter, såvida deras enighet skulle blifva stark och pålitlig. Det var derföre kärlekens ande, som talade, när Danmarks unga söner helsades välkomna till Upsala. En skara af Danska ynglingar hade förr en gång gästat i Upsala. Denna skara hade då tågat hit utan att veta, med hvilka känslor hon skulle blifva mottagen. Talaren fäste uppmärksamheten på den uppriktighet, med hvilken Köpenhamns Studenter då erbjödo oss broderskap, och

på den trohet, med hvilken de allt sedan verkat för vår gemensamma sak. Han vidrörde de strider, som det Danska folket utkämpat, genom hvilka det visat sig vara en värdig medlem af det Skandinaviska förbundet, och genom hvilka vi vunnit den erfarenheten, att det ena Skandinaviska folket väl kunde göra det andra ondt och bringa det nära branten af undergång, men icke helt och hållet nedtrycka eller förderfva det andra. Genom dessa strider hade slutligen äfven den erfarenheten vunnits, att det onda, som man gör sin broder, det gör man ock sig sjelf. Han erinrade vidare om det Danska folkets arbete i bildningens och vetenskapens tjenst, samt om de förhoppningar för framtiden, hvartill detta gifver rätt, och slutade med att uttala den öfvertygelsen, att om de Skandinaviska folken ville vara eniga, så skulle det ock blifva oss förunnadt att i frihet och lugn kämpa för de segrar, till hvilka vi såsom Universiteternas medlemmar närmast öro kallade.

Herpaa svarede Stud. Wilhelm Rode, og följgende Sang af C. Ploug udförtes:

Hilsen til Upsala.

Mindernes Höisal, Fremtidens Vugge!
Lillie i Dalen med luende Ry!
Aandernes Thing, som Æthöie lukke!
Ungdommens Vigrid i Lindenes Ly!
Hid, for at yde
Hyldest din Ære,
Hilsen at byde,
Budskab at bære,
Drog vi af Axels mylrende Havn,
Heised' vi Flag paa gyngende Stavn.

Brödre i Tankens fribaarne Stræben!
Brödre i Hjertets liflige Dröm!
Brödre i Ordets Velklang paa Læben!
Brödre i Sangens brusende Ström!
Stemmen at höre,
Haanden at fatte,
Hjem med at före
Mindernes Skatte,
Styrke hinanden i Haab og i Tro —
Derfor vi gjæste igjen Eders Bo.

Gid da vort Samlivs flygtige Dage,
Rige paa Ungdoms stormende Lyst,
Lade i Sjælene Spirer tilbage,
Spirer, som modnes til bugnende Höst!

Hjertets Kjærminde,
Venskabets Lillie,
Troskab i Sinde,
Samklang i Villie —
Enhedens Rose purpurne röd
Stige af Upsaladagenes Sköd!

Upsalastudenterne udförte derefter en Sang, af Kandidat Sander:

Till Bröderna från Lund.

Stridens hane flaxade med vingen,
Stormen hven omkring vår fosterjord,
Lärken spådde frid och vår, men ingen
Ville tro det i vår kulna nord.
Nu är allt förändradt: solen glöder,
Ur sin dvala våren vaknat opp,
Sommarn her församlat skilda bröder,
Öppnat blomman af vår framtids hopp.

J, som ärft de tappre fäders dygder.
J, som njutit samma moders vård,
Varen helsade i våra bygder
Stridskamerater ifrån Lundagård —
Från den Pharus, som på gröna stranden
Kastar strålar öfver tvenne haf,
Troget återspeglande hvad anden
Stort och skönt åt menskligheten gaf.

Ljusets engel öfver sundets vatten
Ofta lagt en bro till eder stad.
Ädle väktare, hvad lider natten?
Vändes ej i häfderna ett blad?
Tack för vetenskapens, diktens under,
Som vi redan njutit genom er.
Näktergalen slår i edra lunder,
Skönare var sången af Tegnér.

Tron ej att den låga sjunkit neder,
Som vår kärlek vaktat — kom och se!
Varma hjertan klappa här för eder.
Möten oss vid foten af Linné.
Under blomsterkungens milda spira
Knyta vi vårt ynglingaförbund.
Låt oss ungdomsfesten glädtigt fira,
Er är skålen, bröder, denna stund!

For Lunds Universitet foreslog Professor Fries Skaalen med följende Tale:

Sedan nu Sveriges ungdom gemensamt tömt en välgångs- och vänskaps-skål för de Norska och Danska syster-universiteten, har det blifvit uppdragit mig, såsom gammal Lundabo, att föreslå en varm och hjertlig skål för vår tvillings-syster, det frejdade universitetet i Lund. Jag bör dervid fatta mig helt kort: ty gammal, bepröfvad vänskap är ej mångordig. Upsala betraktar Lund såsom sitt andra Jag, ty de hafva ett gemensamt syfte; den ädlare kulturens vidgade herravälde öfver Sveriges rike, och vi hembära Lund vår varma tacksamhet för dess trogna samverkan till detta ädla mål. Bådas alumner hafva ofta som ungar utflugit ur gemensamt bo, fast en del följt flyttfoglarna til Norden, andra til Södern — och snart mötas de åter, blandade om hverandra, på lifvets valplatser, antingen i statens tjenst eller i det enskilda lifvets kretsar. Många jemte mig tillhöra båda, båda äro oss lika kära. Ofta har derför blifvit yrkad bådas förening, men jag anser en sådan ej välbetänkt. Må de samverka, men på skilda orter, ty Sveas bildningsökande ungdom är så talrik, att den behöfver dem båda; de framkalla en ädel täflan, och om någon ensidighet vid det ena skulle göra sig gällande, erbjuder det andra et motvigt. Att Sveriges rikasta landskap eger eget universitet, måste ock mäktigt bidraga till bildningens allmännare spridande; Lund är ock ett andligt vårdtorn, som till oss telegraferar vetandets framtid i de södra kulturländerna. Nya idéer slå ock lättare rot i söderns rörligare, lifligare sinnen, liksom sydliga blommor lättare acklimatiseras under Skånes blidare himmel. Lund år hvarken så nedtryckt af fremmande befattningar, som Upsala, ej heller så indraget i de politiska meningarnes vexel, som hufvudstads-universiteter, hvarföre ock sinnet der är ledigare, friare til vetenskaplig forskning. Och huru många lysande stjernor af första ordningen hafva ej från Lund uppgått på litteraturens himmel, allt från Saxo til Tegnér! Men hvad som synes mig karakteristiskt för Lund, är att, då de trenne öfriga måste vara mera exclusive, det ena Danskt, det andra Norskt, Upsala åter Svenskt, så är Lund det förmedlande, det mest gemensamt skandinaviska, såsom beläget i en halft Dansk, halft Svensk provins, med lifligare beröring med syster-universiteten. Det var en naturlig följd deraf, att idéen om de Nordiska universitetens förbrödring först uppstod i Lund (Oehlenschlægers-festen i Lund 1829 är Skandinavismens prolog) och enligt attraktions-lagarne först slöt sig till Köpenhamn, hvilket ledde till dett innerligare sambandet mellan samtlige. Häruti hafva vi vid detta tillfälle en särskild anledning att tömma en tacksamhets-skål för Lunds universitet. Lunds akademi stiftades i högt uttalad afsigt att slita Skånes hjerta från Danmarks, men den högre hand, som leder folkens öden, beredde deraf det rosenband, som för alltid sammanknöt alla Svenska och Danska hjertan; så leder historiens genius menniskors verk till raka motsatsen af våra kortsynta afsigter! Å andra sidan se vi,

huru kärleksrik tro försätter berg, då de fjell, som förr åtskiljde, nu orubbligt sammanbinda hvad Gud och naturen evigt förenat. Men det har äfven varit en tid — vi äldre minnas den väl — då en rivalitet egde rum mellan Lund och Upsala, då man i båda sökte motverka konkurrensen och utestänga omflytningar i lärare-personal från det ena universitet till det andra, för att efter kinesisk vishetslära stelna i traditionella former; dessa skrååsigter äro nu lyckligen försvunna, och ett tätt utbyte har egt rum till ömsesidig vinst och belåtenhet. — Nu återstår ett vigtigt steg, om vår andliga förening skall blifva en sanning och ej blott ett yttre sken, att detta utbyte utsträckes till samtliga de Skandinaviska universiteterne. De äro icke dertill tillräckliga dessa extraordinära ambassader; man behöfver äfven residerande representanter, hvilka lära känna vårt hvardagslif och våra inre förhållanden. De Nordiska universiteten torde ännu hafva åtskilligt att lära af hvarandra.

Till slut anhåller jag, som i Lund och till ej ringa del i Köpenhamn vunnit min bildning, få tillägga några hjertliga ord för egen räkning. De 23 är, jag tillbragte under Lundagårds kronor och plockade blommor på de skånska fälten, tillhöra den sorgfriaste och verksammaste delen af mitt lif. Dessa år sammanfalla med Lunds solskensdagar, då folken henfördes af Tegnérs lyra, och jag minnes väl allt det nya lif, som rördes der. Hur mången gång har jag ej vandrat på den solbeglänsta Helgon-backen och tjusats af de böljande vågornas gyllene ocean och af vestanvinden från det kära Köpenhamn. Ju äldre jag blir, ju lifligare uppdyka minnena från denna tid, såsom ur en feeverld, och då jag nu bland Lunds härvarende representanter till stor del återfinner sönerna af mina gamla ungdomsvänner, fremträda dessa bilder i förnyad glans. Medfören på vägen min trofasta helsning till edra fäder, min beundran för den yppiga naturen i ert herrliga land och och det sista afskedet til den sköna skånska Floran från hennes gamle tillbedjare! Länge lefve Lunds universitet och dess ädla söner!

Og herpaa svarede Docent Ljunggren saaledes:

Bröder! Hafven tack, hjertligt tack för den vänliga hälsning, som å edra vägnar bjöds oss genom den ädla gamla, han som nu är Upsalas stolthet liksom han fordom varit Lunds. Han yttrade, att Lunds universitet var det mest universella, det mest genemsamt skandinaviska. Det var en artighet, som skulle göre oss förlägna, derest vi icke visste att rätt tyda den. Lunds studentkorps spelar uti de skandinaviska rörelserna en biroll, anspråkslös, men, som vi våga tro, icke alldeles ovigtig. Den utförer samma roll, som den „förtrogne“ uti ett skådespel; denne träder visserligen tillbaka för hufvudpersonerna, men uton honom kan icke knuten lösas, icke handlingen nå sitt mål.

Grundadt för att bilda den länk, genom hvilken den eröfrade provinsen skulle fastkedjas ved det nya moderlandet, är Lunds Universitet visserligen ännu en länk, men en mellanlänk emellan länderna på både sidor om sundet. En föregående talare har påmin-

nit om tåget till Upsala för 13 år sedan, och man har äfven talat om den fruktan, den tveksamhet, som rådde hos de unge resande. Den gången följde vi våra danska bröder — ty vi hade redan lärt känna dem som bröder — vi följde dem som ledsagare och vägvisare. Det er sannt, vi viste icke om den tanke, som så mäktigt gripit oss, kunde äfven hos eder påräkna genklang; men vid utbytet af de förste ögonkasten skingrades allt tvifvel. Den hälsning, som Danskarna medförde, kallade vid tillfället en skald: „en Svale der varsler Nordens Vaar“. Och nu, som oftast är fallet, var skalden siare. Efter månghundraårig vinter — ty vintren i Norden är lång — blef det ändtligen vår; isen tinade upp och kärlekens och forsonlighetens ljumme vindar drogo lifvande öfver landen. Den skandinaviska enhets-känslan trängde allt djupare ned till kärnan af folket, och allt tydligare trädde den fram som den ledande grundtanken uti regeringarnes politik.

Återigen äro vi här, återigen komma vi som andras ledsagare, men det är nu icke blott danskar utan äfven Norrmän, som vi beledsage. Norrige, genom politikens band med oss sedan länga förenadt, är det nu — tack vare det sista decenniet äfven genom brödrakärlekens och den ömsosidiga högaktningens ännu fastara band. Norrmän draga nu med danskar till Sveriges hufvudstad, till dess äldsta universitet, för att der fira samma försoningsfest, som förut firats i Danmark och Norriges hufudstäder. Dock nej! „försoningsfest“ är icke rätte ordet; ty forsoningen är för länge sedan fulländad. Resans mål för oss alla är icke numera det samma, som det förre gången var, vi komma icke, som då, för att nedlägga ett sädeskorn, vi komma för att fröjde oss åt den mognande skörden; vi komma icke för att vinna hjertan, vi komma för att gläde oss åt att vi redan ega dem, vi komma som en vän, som er gammal akademikamrat kommer till en annan, från hvilken han länge med saknad varit skild, på hvilken han under ensliga stunder ofta tänkt, och med sin omgifning ofta talat om.

Alltjemt udföre vi Lundestuudenter vår biroll!

Men utom detta förhållande, i hvilket vi stå till alla de nordiska universiteterna, hafva vi till eder, bröder i Uppsala, ett annat och af än innerligare art. Vi äro här endast till hälften gäster; den jord vi trampa är vår fosterjord, det språk, pä hvilket vi helsades, är vårt; de historiska minnen, som här omsväfa oss, äro äfven våra. Vi hafva med eder samma kärlek till samme fosterland: vi dela eder tro, edra förhoppningar; tron på det gamla fortfarande bestånd och oberoende, förhoppningarna om dess framtida lycka, grundade på så väl detta oberoende som på det brödraförbund, hvilket vi i dag än fastare tillknyta. Att vi aldrig skola uppgifva denna tro och dessa förhoppningar — dessa samma, hvilka vi i går hörde Sveriges och Norriges konung uttala i de ord, medelst hvilka han satte prägeln på detta Studentmöte, — att vi icke skola uppgifva dem, och i vår mån söka verkliggöra dem, det är den helsning, som jag från Lunds Studenter bringar med mig till eder, och samma helsning vet jag, att jag från eder får föra med mig hem.

Helsingfors's Universitet erindredes dernæst med fölgende Sang af Mag. Z. Göransson:

O Svea, hulda moder,
Hvad sjöng väl Bottnens våg,
Då ofta så sorgsen mot öster du såg —
Säg, sörjde du en syster eller broder?

„Spörj ej och ej beklaga,
Min sorg är tung ändå;
Vi skiljdes — men städs skall vår kärlek bestå,
Ej land, ej haf skall den ifrån oss taga.“

Ej minnets sorg må vakna
I hoppets högtidsstund,
Ej saknaden störa de ungas förbund —
Men *en* ändå uti vår krets vi sakna.

„Nog kom från Auras stränder
Väl dock en helsning kär
Och mötte derute den vikingahär
Och nu med den till ynglingsthinget länder.“

Ja, så förvisst du menat,
O folk på Finlands jord;
Du glömma ej vill den treeniga nord,
Der *ditt* med Skandiens hjerta var förenadt.

Så far då, Fyris' bölja,
Till Bottnens andra kust
Och sjung, huru bröder i nöd och lust
På andens stråt hvarandra skola följa.

og med en saalydende Tale af Kand. Sander:

Den sång, hvars sista toner nyss förklingat, gifver ett genljud af saknadens smärta och minnets vemod, men den stämmer våra sinnen till allvar i glädjen och bjuder oss, om ej annat, de hänförande drömmarnas hopp. Dessa känslor vill jag tolka, då jag går att utbringa en skål för Finlands ädla folk och för Helsingsfors universitet. Måhända skall det synas eder, att en svärmisk yngling talar, hvad den flyende, flyktiga stunden ingifver; men han vågar fritt och öppet uttala hvad han tänker och känner; han skall ej insvepa sig i tvetydighetens mantel eller påsätta sig hyckleriets mask, men taga sanningen till sin ledstjerna, då han manar denna ynglingaskara att vända sin tanke till det älskade, det saknade folket på andra sidan hafvet. Jag vet, att Svenska hjertan klappa med oroliga slag, då Finska namnet nämnes; jag vet ock, att i detta nu många välönskninger fara fjerran dit, der de söka ett efterlängtadt svar. Likna de väl vågor, som studsa tilbaka ifrån klippans

hårda barm? Jag tror det icke, ty endast hatet kan emotstås, men en moders kärlek är oemotståndlig. Och sju sekler hafva vant oss att kalla Aura Sveas älsklingsbarn. Hvem er det, som beredda bildningen en väg till dess stränder och höjde ljusets fana i detta land, om ej den konung, hvars jordiska qvarlefvor nu hvila i silfverskrinet der borta i templet? Hell honom! Hell det folk, som slöt en krets kring denna fana, och hvars ättlingar under densamma i kommande århundraden kämpade med mannamod! Med stolthet och beundran minnas vi, huru tappert Finnarne stridde i de ärofulla dagar, då Gustaf den 2dre Adolf drog i härnad att värna tankens undertryckta frihet; eller huru ståndaktigt de följde den Tolfte Carl på hans vikingatåg, från underbara bragder till onämnbara lidanden. De tider hafva funnits, då den fiende, som sände sitt stål emot vårt fosterland, måste gå fram öfver deras bröst. Hvad skall jag då säga om den minnesvärda fejd, som knappast i häfdarna eger sin like genom taflor af dystra skuggor och å andra sidan den renaste glans? Men låtom oss bortvända våra blickar från det blodiga drama, vid hvars lösning det blödande, men i döden trogna hjeltefolket dukade under för öfvermakten. Sjelfva den mäktige granne, i hvars händer detta folks väl och ve för närvarande hvilar — jag säger icke framtida öden, ty dessa hvila i försynens hand — sjelfva denne granne vet nog, huru dyrbar den perla, som blifvit oss frånryckt, är i kejsarekronan; jag tror ock, att den bevakas och vårdas, såsom en menniska skyddar sin ögonsten. Hvarföre? Emedan Finlands söner ej svärja en ed utan att hålla den; emedan de lyda sin pligt, huru dyrbara offer den än må kräfva. Jag nämde nyss ögonstenen, såsom ömtålig för sår. Lejonet kan förblindas af ett bi: de små kunna lägga stora hinder i de storas väg. Men jag afbryter denna tanke med en annan: ögat uppfångar ljuset och återspeglar, hvad som rörer sig i själens djup. Sätt ingen bindel för detta öga! Denna önskan vågar jag uttala, då jag påminner eder om Helsingfors universitet och de bröder, som der arbeta i bildningens, vetenskapens och konstens tjenst. O, att de, som dock fatta och tala vårt tungomål, nu vore ibland oss! Vi skulle tacka dem för deras redliga sträfvanden och uppmana dem att följa sin goda genius framåt! De skulle se, att Skandinaviens ungdom hyllar en politik, som ej går ut på att någon bedraga. Missförstån ej ordet politik ifrån mina läppar! Jag vet hvilken plats jag här innehar. De som stå i däldarna böra ej tilltro sig att bedöma hvad som förehafves på menskligheteus höjder; men till dem, som throna deruppe, vilja vi utan fnuktan ropa att icke svänga hotande svärd öfver våra hufvuden. Om en eröfrares spökelselika skepnad lade sin ena iskalla hand på Nordens höga hjessa, eller i löndom smöge den andra under hafvets gördel till ett varmt klappande hjerta, då skulle vi såsom en man kasta dem tilbaka. Ve den, som skulle vilja skymma eller utsläcka våra stjernor på kulturens himmel! Förgäfves skall den jernhårda verkligheten utropa: inga drömmerier! Vi önska frid, endrägt och broderskap öfver hela verlden. Om välgång bedja vi för Finlands folk. Måtte det utveckla sig och uppnå den högsta

borgerliga frihet, som kan beskäras ett lagbundet samhälle. Då skall det, om än skildt från oss, vara oss en förmur och strida för oss med andens vapen. Lefve Finland och Helsingfors Universitet!

For denne Skaal takkede en tilstedeværende Finlænding von Qvanten, idet han ytrede:

För de ord, som nyss blifvit fälda, frambär jag på härvarande Finnars vägnar till Upsala Student-corps vår innerliga tack. Ty vi äro här verkligen närvarande, vi äro två, så att jag kan säga: vår tack. Jag önskar emellertid af hjertat att vi varit flere, många flere, som kunnat se eder, kunnat höra edra ord, och, ännu mer, känna den upplifvande fläkten af den trohjertade broderanda, som förestafvat dem. Jag hade så gerna unnat dem denna glädje. Ty for visso, såsom en medlem från Finlands universitet helsas för en kärkommen gäst i Upsala, likaså högtidligt kär, likaså rik, ej blott på fordomtima minnen, men äfven på ögonblickets varma glädje är den stund, då Finnen får sätta sin fot på Fyri's strand, då han får helsa det gamla Gustavianum och trycka handen på sin broder Studenten i Odinslund. Upsalienser! J hafven räkt oss denna hand. J hafven ej glömt att till den hoppets fest för Nordens framtid, som J här begån med edra, jag vet ej hvilketdera jag skall säga: nya eller uräldsta bröder, J hafven ej glömt att till denna fest inbjuda edra gamla bröder Finnarne, oaktadt de voro så få, endast två. Hafven derför nu och framdeles vår varma, vår broderliga tack.

Dock! det är icke första gången den skål, som sednast föreslagits, funnit en tolk i edra kretsar. Nej! otaliga gånger har den funnit det, oaktadt den sällan eller aldrig erhållit ett svar. Trodden J då icke att eder röst nådde den Finske Studenten? Eller trodden J hans hjerta så kalt och vissnadt, att det ej förstod uppskatta värdet af ynglingabroderskap, ynglingavärme och ynglingatro? Tron icke det. Eder röst nådde honom, han förnam den i djupet af sitt hjerta, hvilket, liksom edert, klappade för det sköna, goda och sanna. Men han kunde icke svara, han kunde icke komma. En tung hand hvilade öfver honom, ett bistert öga bevakede hans fjät, och för detta öga syntes säkert edra ungdomliga öppna blickar farligare än pilar och lansar, edra entusiasm för friheten och allt det stora och ädla, fruktansvärdare än bombfria simmande batterier. Det var politiken, som hindrade honom, en politik, hvars stelgjutna former fruktade det ungas friska beröring, emedan dettas naturliga drift är utveckling. Jag säger det fritt, emedan ingen politik kan ha rätt att isolera och förstena, då den sjelf, för att motsvara menniskoslägtets behof, lika mycket har af nöden det ungas friska lif och ädla entusiasm, som erfarenhetens mogna visdom. Detta och mer skulle hundrade i Finland sagt eder, om de det kunnat.

Bröder! För den fortfarande broderlighet J visat den ensamme, den stumme Finske Studenten, tagen då emot det enda, eder kan gifvas: ett enkelt, men ett varmt, ett ur innersta hjerta och själ

gående tack! Tagen ännu emot en önskan, den: att aldrig någon bland eder måtte stå ensam och sakna en vån, då han behöfver trygga sig till honom eller vara stum och ej ega en röst till svar, då en vän nalkas, räcker honom sin hand och nämner honom vid namn. Bröder i Upsala, i Lund, i Köpenhamn, i Kristiania, eder lycka, eder välgång!

Docent Carl Säve optraadte derpaa og indledede en Skaal for Island med følgende Ord:

Vi hafva kallat detta möte ett **Ynglinga-Þing**, i den dubbla meningen af en samling utaf nutidens ynglingar, hvilke tillika äro de yngste ättlingarne af Yngve Freys Ynglingar, hans, som „reisti at Uppsölum hof mikit, ok setti þar höfuðstað sinn“. Men det höfves de unge att ihogkomma sine fäder, och derföre vill jag föra tanken på det äldsta, det mest vördnadsvärda i Nordens forntid och nutid — på Island, medelst denna

Islands Dråpa.

Ynglinga-tinget
åter är samladt
festligt vid Fyris
frejdade strand,
åter på Odins
älskade vallar
eldige hjertan
jublande slå.

Flägt ifrån fordom!
fädernes ande
sväller i Svea-
sönernes bröst:
mäktiga minnen
mana att vända
blicken till Nordens
barndom igen.

Hvem har då värnet
varit for Nordens
andliga odals
åldriga skatt,
under de dystra
dagarne, under
medeltids-mörkrets
menliga natt?

Island för arfvet
ärliga vakat,
som det af fädren
fick sig betrodt; —
Nordiska tungan
nästen vi glömde
frestade af de
främmande mål.

Det blir din dyrd till
dagarnes afton,
(evigt skall äran
adla ditt namn!)
att du oss Eddan,
Are och Sæmund,
skaldernes skrifter
skyddat så väl.

* * *

Ofvan låg isen,
elden brann nedan,
mager var marken,
mulen din dag;
vinkar dock vida
verlden den djerfve,
svärd blef hans skära,
skeppet hans plog.

Dristige drakar
drucko i fjerran
salt i de sydligt
svallande haf;
bragderna bragte
brödet och äran
hem till den helga,
herrliga ön.

Vintrarnes hvila
vigdes åt Brage,
ymnigt rann Odins
eldande mjöd *): —
Verldsträdet växer
väldigt i sången,
Balder den blide
blöder för Höd.

Asarne olycks-
ulfven omsnärja,
Loke den lömske
lismar för Thor, —
ederne icke
Asarne hålla,
svåra de svika
svurna förbund.

Hotfullt sig häfva
hämnande öden:
svärdens och stormens
sköflande tid;
markerna Muspells
mågar förbränna —
rykande Ragna-
röcker vi se.

Vida å Vigrid
väita Enherjars
sköldade skaror,
skakande spjut;
Nornorna nicka
ned från det höga,
gudarne gamle
glädjas att dö.

Ulfven den ilskne
Odin uppsluker,
Valfaders vanmakt
visas till sluts;
Vidar och Vale,
väldige gudar,
frukta ej Fenrers
fradgande gap.

Der ser man draken
dräpas af Sigurd;
glömmes för Gudrun
gråtande mö,
trolldomen trycker
trofaste kämpen,
svikes af svågern
Sigmundar-son.

Leende Lodbrok
lider bland ormar,
Fridthjof den frökne
friar med svärd,
Hervar ur högen
hemtar det hvassa
Angantyrs-arfvet,
älskande blod.

* * *

Så uti sagans
Spegel oss visas
bjerta och bleka
bilder i rad. —
Synerna skifta,
sagorna tala:
Island står upp för
Ingolf ur sjön.

Herrskaren Harald
Hårfager lyckas
odalet allt att
under sig slå.
Biltoge bönder
bana sig trotsigt
väg öfver vilda,
vintriga haf.

---

*) Odens mjöd, skaldskap.

Frihetens frön sig
frälsa till Island!
Ulfljot inympar
ättgammal lag. —
Sturlesons stjerna
strålar i häfden,
lyser de hastigt
lidande år.

* * *

Frihetens fana
förde du modigt,
träldomen aldrig
trefs på din jord;
folket derföre
frejdadt är vordet,
rikt uppå rykte —
ringa till tal.

Stått har du städse
stadigt som klippan,
skyddande sköld for
sjunkande kraft.
Ära åt Island!
aldrig vi glömma
skola de store
skaldernes ö!

Herpaa svarede Islændingen Grimur Thomsen saaledes:

Mine Herrer! Naar jeg paa min Födeös og mine fraværende Landsmænds Vegne har den Ære at takke for den smukke Maade, hvorpaa Island her er bleven erindret, saa glæder det mig at kunne træde frem for Eder med den Bevidsthed, at denne Skaal var velfortjent. Thi tilvisse har Island og Islændere den Fortjeneste, med Kjærlighed og Trofasthed at have bevaret Nordens gamle Minder for Nutiden, med Omhu at have værnet om de Historiens jernholdige Kilder, hvoraf alle Nordboer kunne drikke Sundhed og Kraft i Tale og i Gjerning. Men, mine Herrer, det er ikke underligt om vi, som havde Leiligheden dertil og Betingelserne derfor, troligen bevarede dem, thi de udgjöre Nordens bedste og ædleste Skatte. Blandt dem staae de Minder, som knytte sig til den klassiske Grund, hvorpaa jeg nu staaer, överst. Her var den Upsala-öd samlet, der i Nordens Oldtid var ligesaa berömt som Delphis i Grækenlands; her blomstrede den ypperste Slægt i Norden, Ynglingaætten, hvis Grene spredte sig over Norge og over Danmark, og her ströede Rolf Krake det Guld paa Fyrisvolde, der endnu glimrer i Sagn og i Sange.

Men, m. H., naar jeg vender tilbage til min Födeö, saa kan jeg meddele mine Landsmænd, der alle ville misunde mig den Lykke at have staaet paa dette Sted, at Upsala-öd endnu er tilstede, de Skatte nemlig, som ere nedlagte i Linnés og Geijers udödelige Skrifter, at der i Upsala endnu lever en Slægt af Ynglinger, som aldrig vil uddö, og at man nu i Stedet for det onde Guld, som Rolf Krake udströede paa Fyrisval, finder Gjæstfrihedens og de aabne Hjerters rene Guld. Det være mig derfor tilladt, som Sön af den gammeldags Ö, som vil vedblive at være gammeldags, indtil det Gamle bliver Nyt igjen, at udbringe et Leve for Nordens ældste Stad, og dens gjæstfrie Beboere. Leve Upsala og Upsalenserne!

Festen endte med en Sang og en Tale til Damerne. Sangen var forfattet af Mag. T. Hagberg:

Förr när öfver böljans spegel
Viking flög med fyllda segel,
Lyst af Nordens ljusa stjerna
På sin stråt i dunkel natt,
Steg der upp i hjeltens sinne
Ofta månget trofast minne
Af en gullgul-lockig tärna,
Som i hemmets dalar satt.

Hennes sorgsna bild, som gråter,
Vinkar äfventyrarn åter
Mot den snöbetäckta Norden,
Till det hem, han öfvergaf;
Såsom dimmor sjunka strider
Och bedrifter, och omsider
Kärleken och fosterjorden
Locka från ett ödsligt haf.

Var han gäst i kungasalen,
Räcktes honom festpokalen
Af en mö, hvars rodnad stäckte
Stojet uti kämpars lag,
Han den straxt i botten tömde,
Tyst för den, hans hjerta gömde,
Högt för den, som honom räckte
Hornet, henne till behag.

Tid må andra yrken amma,
Hjertats seder bli desamma.
Forntids hjeltar, nutids söner
Samma stjerna leder dem;
Från de blodbestänkta trakter,
Från en kamp med andens makter
Samma qvinna, samma böner
Draga vilsne seglarn hem.

Om vid nattlig lampa trägen
Han på tankens verldshaf vägen
Styrer trotsande, förmäten
Mellan tviflets blinda skär,
Hennes bild, den ömma, blida,
Smyger tyst intill hans sida,
Hennes kärlek är magneten
Som den rätta kosan lär.

Ännu hon välkomnar gästen,
Hennes blickar helga festen,
Hennes händer lyran kröna,
Såsom fordom hjeltens svärd
Och hon herrskar med behaget
Ännu öfver dryckeslaget,
Derfor egnas åt den sköna
Festens bästa hyllningsgärd.

Derför när som drufvan blöder
Vi som trogna fosterbröder,
Yppande vårt väsens kärna,
Tydande vår lefnads mål,
Sakta för vår egen flicka
Högt för grannens skålen dricka
Hvem hon är, en Nordisk tärna
Är hon säkert; Hennes skål!

Talen holdtes af Mag. Grafström og lød saaledes:

Den djupa hyllning, som under flydda tidsåldrar våra fäder städse egnat qvinnan, skall alltid vara dem till ovansklig ära, och samma hyllning må ännu i dag lända oss, deras söner, till berömmelse. Väl är det sannt, att chevaleriets tider äro flyktade; att den unge riddare, som nu går ut i en vrång verld att der genomkämpa det godas strider, icke mera såsom sin skönaste prydnad bär en älskad qvinnas färger; att segraren i våra dagars strider icke mera af en qvinnas hand under en folkförsamlings jubel emottager sin vunna lagerkrans. Men stark är ännu den kraft, med hvilken qvinnan ingriper i folkens lif. Hvilka föresatser väckas icke till ökad styrka i mannens bröst genom den strålande blicken af en qvinnas öga; hvilka försakelser kan han ej genomgå, då han vet, att för honom gömmes en deltagande tanke i ett qvinnohjerta; med hvilket manligt mod skall han ej genomkämpa sin strid i lifvet, om han vet, att det är en älskad qvinnas hand, som under dagens tunga torkar svetten från hans panna och kastar en huslig lyckas fagra blomster på hans lefnads väg.

Så vinner lifvet först genom den ädla qvinnan sin djupa betydelse och förklaras genom henne med en himmelsk glans. Utan henne vore verlden en öken, der vilda lidelser skulle storma, en tummelplats, der den råa styrkan skulle öfva sina dåd; men genom henne och med henne blir den en ljuflig lustgård, der fridens vindar sjunga och der kärlekens rosor dofta. Ty denna den svaga qvinnans makt är kärlekens makt på jorden. Sväfvar denna flägt från högre verldars lifsluft på osynliga vingar omkring henne, flammar den med ren vestalisk låga i hennas hjertas helgedom, då är hon oemotståndlig; ty hon är då väpnad med himmelska vapen.

Men tyst och stilla går hon, denna kårlekens sköldmö, sin inflyitelserika väg genom lifvet. Hon skyr offentligheten, men från

den plats, som af skapelsens Herre blef henne anvisad, från hemmets heliga härd, utgår öfver folk och land hennes välsignelsebringande verksamhet; hon är lik det osynliga källsprånget, som djupt i jordens sköte gömmer sin rika åder, men röjer sin närvaro genom ängens saftiga grönska, genom blommornas rika prakt.

När vi beundra en stor mans lysande bragder, hans rika snillegåfvor, hans ihärdighet i ansträngningen, hans mod i olyckan, huru ofta är det ej då en qvinnas verk, som vi beundra? Huru ofta är ej grunden för dessa bragder af en qvinnas svaga hand med jernfast styrka redan lagd i hemmets stilla verld? Och dessa rika snillegåfvor, huru ofta äro de ej fremmanade genom milda inflytelser från qvinnohjertats djup? Och denna ihärdighet i ansträngningen, hvarifrån hade den väl mången gång kommit, om ej en moder med rastlöst nit, bisprungen af alla kärlekens makter, så fast i hemmets härd hade smidt den unges vilja, att han, en gång vorden man, orubbligen bryter sin väg genom lifvet fram mot ärans mål? Och slutligen detta mod i olyckan, huru ofta är det ej det ständigt lefvande minnet af en moders välsignande ord, då hon, med ögon fuktade af afskedets smärta, ut i verldens stormar sänder den unge kämpa, som hon lärt att af sanningens eviga polstjerna, och icke af dagens vexlande irrbloss, hemta sin verksomhets ledning och sin lefnads lugn?

Så eger qvinnan i sitt våld mäktigt i samhället ingripande krafter; och mer än någon annan kan hon säga, att henne tillhör framtiden. Ty det slägte, som ännu icke är födt, och det, som ännu blott i yra lekar framlefvet sin barndomsvår, skall af henne till deltagande i framtidens strider danas. Om vi då visste, att samma tanke, som nu står lefvande för vår själ, nemligen tanken om de skandinaviska folkens evärdliga brödratrohet, om deras innerliga sammanslutning till gemensam kamp i lifvets allvar, om vi visste, säger jag, att samma tanke äfven värmde den nordiska qvinnans själ, hvilka stora, hvilka segrande krafter voro ej då riktade åt samma mål, dit vi sträfva? Och hvarföre skulle vi tvifla derpå? Hvarföre skulle vi icke tro, att äfven hon, kärlekens prestinna på jorden, fröjdas öfver, att en evig kärleks band förenar nordens trenne folk, och att det allt fastare och fastare sammanknytes? Låtom oss vara öfvertygade derom och hoppas, att genom henne skall denna skandinaviska tanke så djupt sammanväxa med kommande slägtens uppfattningssätt, att det ringaste tvifvel på den skall betraktas såsom en händelse, lika otänkbar, som nu tviflet om ens eget fäderneslands bestånd och framtida förkofran.

Och derför må väl vi, här församlade unga skandinaver, hembära nordens qvinnor vårt hjertas varma hyllning. Men icke blott derför. Med föreställningen om nordens qvinnor äro nemligen förenade många andra bilder, ljufva bilder af barndomshem och syskonlif, sköna bilder af rosor, som blommat vid sidan af vår väg, och bland dem, jag är viss derpå, hos mången af eder en, gömd i djupet af edert hjertas helgedom, en bild, som måhända dagens öga ej får skåda, men hvars ljufva namn hviskas och åter hviskas i

nattens tysta sköte. Ja, kring dessa bilder knyta så många minnen sina sköna blomsterkransar, och kringom dem sprida så många hopp sina skönaste strålar, att jag är endast en svag tolk af den önskan, som fyller edra hjertan och brinner på edra läppar, då jag nu föreslår en skål for den nordiska qvinnan. Lefve hon!

Foruden de anförte Sange omdeeltes ogsaa et af C. G. Brunius i Lund fremsendt latinsk Poem. Festen fortsattes i den muntreste Stemning under muntre Sange, især Bellmannske, lige til Midnats Tider, da man bröd op, efter paa Pladsen mellem Træerne at have opfört en hvirvlende Dands.

Udflugt til Gamle Upsala og Ballet paa Carolina rediviva.

Klokken 10 næste Dag samledes man i Odins Lund, for at gjöre en Udflugt til Gamle Upsala. Der havde regnet om Natten, og Veiret var endda truende, men klarnede dog op udover Dagen. Kl. 11 satte Toget sig i Bevægelse med Hornmusik i Spidsen. Alle Vinduer, som det drog forbi, vare opfyldte med Damer, der öste Blomster ud over os. Det skede med uudtömmelige Hænder. Alt sagde os, at vi vare i Linnés Stad. Ankomne til gamle Upsalas Gravhöie, vederkvægedes vi med Mjöd, der ombödes i ældgamle Drikkehorn. Den egentlige Festlighed begyndte med at Professor Svedelius besteg den paa Thinghöien reiste Talerstol og selv rört og rörende Andre holdt följende Foredrag:

Skandinaviske Ynglingar och Män!

Hvad gingen J ut till att se på Upsala högar? Ej gingen J ut till att beundra konstens verk och ej naturens skönhet. Här finnes ingendera. Men här finnes det som är mera än detta, här äro fädrens grafvor, de dödes stämma ur högen genomljuder själen, om blott den vill öppna sig för den rösten. Den som det icke vill, den som skyr att vända sin blik tillbaka likasom vore han rädd för de gamle, han har här intet att göra. Flyge han bort ibland dagens fjärilar lika hastigt som hans eget minne en gång skall försvinna i den eviga glömskans natt. Med det sinnet gingo vi icke hit, vi gingo ej hit för att lefva bort en stund af vårt lif i yster glädje, vår gång hitupp var en handling af det djupaste allvar. Vi gingo hit för att tänka på våra fäder och vårt fädernesland, detta land som är oss saa kärt och som vi ej skulle egt om ej de gamle med sina armars kraft hade brutit bygden och med sina svärd försvarat den. Efter tjugo sekler står nu Ynglingathinget på den forntida Ynglingaättens tingshög. Förgångna tidehvarf tala ur högarnas djup, på högarnes sider skimrar framtidens lefvande hopp. Här är möte stämdt emellan forntid och framtid. Skandinaviens minnen omsväfva oss, Skandinaviens hopp uttbreder sig för vår syn. Samma sol, som gaf sitt ljus och sin värma åt det gamla Skandinavien, lyser ännu och värmar det unga. När vi gingo ut i dag, då regnade det, men när vi begynte tåget, stadnade regnet, och himlen har ljusnat. Just nu ser jag en strimma af solen, som bryter de lätte molnen. Accipite omen! välsignelse flödar i regnets droppar och himmelens öga är vaket öfver Skandinavien ännu. Åt

Skandinaviens minnen och hopp är stunden vigd, icke åt något visst minne, någon viss förhoppning eller någon särskiljd älsklingsidée. Vi äro många här, vi kunna hafva många och kanske olika älsklingsidéer. Men ett är som forenar oss, vår vördnad för Skandinaviens forntid och vår tro på dess framtid. Stunden tillhör det hela gemensama Skandinavien. Jag talar icke derom att Skandinavien är vårt genemsama fädernesland, att Skandinavien är ett, — den saken är afgjord, om man fattar den i dess rätta mening. Vi känna ju dagligen att Skandinaviens nationer ega hvar och en sitt sjelfständiga lif, sin egen karakter, men också att de särskiljda karaktererna uttrycka ett gemensamt väsende och lifvets djupaste grundval är densamma. Så var det och i hedenhös. Söndringens, skiljsmässans tider ligga emellan. De äro förbi, så fullkomligt förbi att det nästan borde blifva gammalmodigt att tala mycket om dem. Såsom barnet längtar hem och den mogne mannen efter en genomsvärmad ungdoms öfverdåd vänder åter till sin barndoms minnen och sin ungdoms förste kärlek, och midt i lifvets strider, i lyckans solsken eller i bekymrens stormar sänder en tacksamhetens suck till den faders eller den moders minne, som skänkte honom hans barndoms frid och hans första ålders lycka, så vända vi vår blick till våra fäder. För dem har upgått „den port som ej kan öppnas inifrån, den stilla dödens port“; här nere har gräset skördats öfver deras stoft väl hundradetals gånger, deruppe har domen ljudit öfver deras gerningar, af den eviga rättvisan fälld och af den himmelska kärleken tolkad. För oss är minnet qvar och lärdom af exemplen. Med bäfvande sinne står jag på de gamles graf och tänker på dem och på deres land, som nu är vårt, hvad det landet har varit genom tidernas längd och hvad det kan blifva. Jag sade „med bäfvande sinne“, ty når jag gör mig den frågan: hvad har Skandinavien varit? hvilken betydelse har det haft för mensklighéten? så känner jag att saken som jag talar om, är så ofantligt upphöjd öfver all min och hvarje enskild kraft, att jag blott med vördnadsfull bäfvan kan uttala några brutna ljud. När man såsom här skall fatta århundraden i ett ögonblick och förgångna tiders lif, som man icke sjelf har sett och der man icke har lefvat med, då känner man sig såsom ett grand i stoftet. Men så grand och ringa ting man är, eger man dock förnuftets gåfva och förnuftiga väsendens förbindelser. Vi fingo ett fädernesland i arf; vi mäste fråga oss sjelfve: huru hafva vi förkofrat arfvet? Om nu en allseende blick genomborrade vår själ och en ransakande domares hand slet upp våra bröst och lade fram våra hjertan i deres nakenhet och sållade oss såsom agnar och skiljde ogräset ifrån den goda säden och lade det ena i en vågskål och det andra i en annan och vägde oss med den eviga rättvisans vigter, ho kan säga hvilkendera vågskålen blefve tyngre, den der våra fel skulle ligga eller den andre der det låg, som vi dåraktigt nog måhända skulle vilja kalla våra förtjenster? Om den allsmägtiges vink lät täckelset falla, som döljer framtiden för dödliga blickar, hvem vet om vi skulle glädjas eller rysa för den tafla, vi då skulle få se? Se, derföre att samvetet vittnar

om mensklig svaghet, och framtiden är dunkel, derföre också bäfvar mitt sinne.

Men vare det långt ifrån oss att vi skulle öfvergifva oss åt en känsla utan hopp. Lika visst som vi afsvärja öfvermodet, så kasta vi långt bakom oss den darrande fegheten och det hopplösa vankelmodet. Fädrens exempel skall lära oss detta; Nordens minnen gifva styrka åt Nordens hopp. Eller tro vi då icke, att likasom vi nu stå och icke veta, hvad efter oss komma skall, så hafva generationer stått före oss; de hafva kämpat, lidit, arbetat, de hafva förgåtts, deras ben äro multnade, deras namn äro glömda, men landet, som de sträfvade för, är fritt, och folket, som de tillhörde, lefver. Och desse män, som gifvit oss hvad vi pläga kalla våra stora minnen, tro vi då icke, att det stundom var skumt äfven för deras blick, när de tänkte på sitt land, ja svarta mörkret någon gång? och likväl lyser glädjens sol i barnens anleten som trampa deras grafvar, och benen hvila i fri jord. De hade dock värre dagar än vi, hårdere strider och mörkare utsigter än vi ännu åtminstone hafva känt. Huru tro vi väl att dett kändes i Olof Tryggvesons själ den stunden då strängen sprang på Thambarskelvers båga och ropet ljöd: Norge ur dina händer, konung! Sönderstyckadt, blödande låg Norges land; dess söners blod färgade Östersjöns böljor vid Svolder, och ickedestomindre står Norge nu, ej sönderstyckadt mer, ej blödande, men ett helt, ett fritt, ett lyckligt land. Nog var det mörkt omkring Waldemar Seier i svarte grefve Henriks fängelse, och mörker öfver Danmarks land, när dess fiende stulit dess konung och plundrat dess magt och landets barn sköljde fältet med sitt blod. Och likväl bor frihet, frid och lycka nu vid Bälterna och Sundet. Och när det budet kom, att Gustaf Adolf låg vid Lützen död, då hviftade ett ögonblick förtviflan sina svarta vingar öfver Sveriges land, och när Carl den Tolfte red ifrån Pultava, nog kunde det förlåtits om någen hade tviflat om Sveriges framtid, men Gud var god, och så har det kunnat ske, att äfven vi Svenskar stå i brödraringen och bjuda den frie mannens hand åt frie männer.

Men huru kommer det då till, att Skandinavien har varit beståndande under ödets slag och tidens stormar? Det kan blott komma deraf, att från Nordens äldsta tider funnits en grundval af mannakraft och duglighet, som tidens tand förgäfves har frätt och lastens ormar fåfängt spytt sitt etter på. Huru högt stodo våra äldste fäder, just de, som hvila härunder, huru högt stodo de ej öfver vissa andra folk i hedenhös! „Der voro mörka, voro arma tider, och öfver vågor, öfver dal och slätt förblödde deras vilda strider; hårdt var deras språk, men i norräna tunga en väldig malmklang bodde dock, en skär, ej blott att stridens minnen sjunga, men äfven hjertats ömmare begär“ *). De tumlade väl om i råa krafters ras, men de hade också sinne för den milda fridens dygder. Eller hvad är det som sagorna tala om föräldravördnadens helgd, om aktningen för qvinnan, om hemmets frid, om fostbrödratroheten i lif och

*) Tegnér; Samlade Skrifter, T. III. 262.

död och allt det myckna goda som genomblixtrar barbariets natt? Och deras Gudar, svaga, klena Gudar, såsom alle hednagudar voro, de kunde väl låta sin Balder falla och de kunde binda Fenris-ulfven blott, men icke döda Lokes yngel; men de visste också, att de voro klena Gudar, att de skulle få sin Ragnarökkr, och en annan skulle komma efter dem, en mera mäktig, som Sierskan ej nämna vågar. Det var en mörk, en blodig hedendom, men stjernor lyste i natten; der var en hedendom, som sjelf bekände att den icke var det högsta och i de kraftigaste drag förkunnade förgängelsen öfver sig sjelf. J en sådan jord föll den kristna bildningens frö, och när det eviga ljuset gick upp, träffade det ett folk, som redan anade dess glans. Men med det goda växer ock det onda; lögnens makter drogo ut i nya rustningar emot det nya ljuset. Vidskepelsen på ena sidan, lättsinnigheten och flärden pä den andra, sjelfkärleken och egennyttan på en tredje, splitet, afundsjukan på en fjerde — dessa och tusen andra demoner frätte på nordens hjerta, såsom Níd-höggr på Yggdrasil. Men hjertat förblef i roten friskt, eljest vore vi ej här, eljest hade vi ej haft så mycket förstånd att vi kunnat slå bort afundsjukans, splitets gyckelbilder, och förena oss att, såsom sades vid det första mötet här på högen för tretton år sedan, „öfva rättfärdighet emot hvarandra“ och älska vårt fädernesland gemensamt. Det har under alla onda tider dock alltid gått en åder af sann bildning, menskligt vett och dygd igenom Skandinaviens historia; att den ådern icke har förtorkats, det kommer derutaf att våra fäder, slägte efter slägte, under alla sina fel og synder dock i grunden bevarade sitt fat i helgelse och ära. De hafva gifvit oss med sina fel varningens exempel och med sina dygder exempel att följa. Derföre — välsignelse öfver dem! Hvile deras ben i frid! Lefva deras minne i vördnad!

Men tom är hyllningen vi egna åt dem, falsk är vördnaden, om icke gerningarne gifva kraft åt orden. Varde ock vår lefnads verk sådant att den framtid, som en gång skall bevara, icke våra minnen som nu stå här — de må flyga bort med dagens vindar — men Skandinaviens minne, sådant det var på vår tid, att, säger jag, denna framtid må finna ett Skandinavien, ej sämre, men bättre än det som vi fått af våra fäder! Låtom oss förkofra arfvet! Här kunde väl vara en löftets timma, men det är bäst att lofva lagom och hålla kanske mera, än man lofvat. Men skall Skandinavien få en framtid, sådan som det dyra landet så väl förtjenar, så måste vi bevara de dygder, som försäkra folkens lif och lycka, det flärdfria sinnets allvar, som gör hvad rätt är och söker sakarnas kärna, men kan umbära glansen, arbetets ihärdiga kraft och modet, som kan bära ödets tyngd och försaka sig sjelf, om pligten fordrar, och förståndets betänksamhet som skingrar inbillningens dunster, sans i glädjen, hopp i bekymren, saktmodigt sinne, som verkligen tror att en annan kan vara klokare än man är sjelf, och den själens adel, som speglar sin bild i sedernas renhet, i familjens dygder, ty på dem beror dock ytterst allt. Låtom oss i alla lifvets förhållanden tänka först och fremst på våra pligter och först derefter på våra rättigheter, och detta aldramest i våra förbindelser med hvarandra, så

att Skandinaviens folk gifva det ena åt det andra des fulla rätt — heldre litet mera än litet mindre — men icke fordra förmycket af hvarandra och icke räkna noga på småsaker. Utan detta sinne kunna vi ej bevara andens enhet ibland Skandinaviens folk och på den enheten beror dock Skandinaviens framtid. Vårt folk är icke ett ibland de stora folken. Vill det vara ett eget folk, vill det höja en sjelfständig röst i den Europeiska kulturfamiljen, så måste vi hålla tillsamman, vi måste förbinda alla våra krafter. Vi hafva ej råd att umbära någon. — Snart är mötet slut. Vi gå hem hvar och en i sin krets, till lifvets verksamhet, i pligtens tjenst. Följe oss härifrån icke minnet blott af nöjet, som vi hade tillsamman, men följe oss äfven det rätta sinnet, kraften, ljuset, sinnesfriden! Tale vår lefnad om trohet för sanning och rätt! Då skall, i hvad på oss beror, Skandinavien få en framtid, sådan som den varmaste kärlek kan önska. Välsignelse hafva vi lyst öfver Skandinaviens minnen, så lysom välsignelse och öfver Skandinaviens hopp! Måtte vi ej svika vår pligt!

Jag tömmer hornet för Skandinaviens forntida minnen, för Skandinaviens framtida hopp!

Derefter tog Cand. juris G. A. Krohg fra Christiania Ordet.

Han mindede om, at det ikke er nok, at den akademiske Ungdom i Hjemmet og ved sine fælles Möder bringer den nordiske Broderaand i Almindelighed sin Hylding, for at denne Aand skal vorde en frugtbar Sandhed i Folkelivet. Vistnok maatte dette store Lösen altid staae levende for Bevidstheden og Enhver stræbe efter saavel hos sig selv som hos sine Omgivelser at klare, nære og styrke Scandinavismens Grundtanke, og alle dens Venner trofast samvirke for dens store Maal, et inderligt Folkesamfund, et helligt Fostbrödrelag i Norden. Men for stedse mere at kunne nærme sig dette Hovedmaal, maatte man derhos sette sig mindre serlige Maal, som man til en given Tid med forenede Kræfter sögte at naae, efter hvis Opnaaelse man skulde skride videre til större og fjernere Maal. Naar man saaledes i Mellemtiden mellem Studentermöderne ved Siden af sine hjemlige Sysler valgte en fælles Retning for sit Arbeide, og man ved næste Möde kunde kaste et gledeligt Tilbageblik paa vundne Seire, kunde man med saa meget tröstigere Mod gaae frem til nye Kampe. I Erkjendelse heraf havde nu Bestyrelserne for dette Möde forenet sig om visse Emner, som de havde overdraget Taleren at fremsette til Vedtagelse af Ynglingethinget, og som man haabede ved en saadan felles höitidelig Udtalelse vilde vinde större Opmerksomhed blandt vore Kaldsbrödre og hos de styrende Myndigheder i hvert Rige.

Först fremsatte Taleren Önsket om den akademiske Ungdoms Tilegnelse af Kjendskab til Fedrenemaalet, de gamle Kvæder og Nordens Saga, hvilke endnu i denne Stund kun af Navn eller gjennem Oversettelser, Uddrag af Oldskrifterne og Efterdigtninger var den store Fleerhed af Studenterne, end sige Almeenheden bekjendt. Og dog er det i Urdarbrönden under Nordens Yggdra-

sil, Brödrefolkenes fælles Stamtræ, at den nordiske Aand maa gjenfinde sin Kilde og söge „Gjenfödelsens Bad.“ I Mimisbrönden har Nordens Fedrenegud sat sit ene Öie i Pant; ved den ligger den ene Ende gjemt af Gjallarhornet, og fra dette Dyb skal Varslet og Lösenet lyde, hvergang Asernes Sönner gaae til Strid for at verne Nordens Frihed og Hæder mod den nordiske Aands Fiender. Man maatte derfor önske, at saamange skandinaviske Ynglinge som muligt af egen Drift sögte til denne Kilde, men det var derhos af stor Vigtighed, at Ungdommen ikke ved Mengden og Omfanget af andre og mere fremmede Lærefag blev hindret i at vende tilbage til det aandelige Fedrenehjem og der hente Kraft og Mod til sit Kald i Livet. Ynglingethinget, som nu var samlet paa Upsalas ærverdige Mindehøie, maatte udtale det Krav, at der gives den opvoxende Slægt Frihed til allerede i Skolen at lære Asamaalet, og ved Höiskolerne Ret til at velge dette blandt de Fag, der ere felles for alle Studenter, som Gjenstande for de forberedende Pröver; Thinget maatte udtale det, at Kjendskab til Oldtidens Tungemaal og Tilegnelse af den gjennem Oldskrifterne nedarvede aandelige Odel maa udgjöre en væsentlig Bestanddel af enhver nordisk Students almindelige Dannelse og derved give denne et nationalt Grundlag.

Dernæst henstillede de forenede Bestyrelser til Forsamlingen samstemmig at udtale Önskeligheden af, at der ved hvert af Skandinaviens Universiteter maatte blive oprettet serlige Lærerposter i de levende nordiske Sprog og Literaturer, og endelig, at der ligeledes ved hvert af vore Universiteter maatte blive indstiftet Stipendier for besögende Studenter fra Systerhöiskolerne og akademiske Præmier, hvortil Videnskabsdyrkere fra samtlige nordiske Universiteter kunde beile med hverandre, for at der paa denne Maade efterhaanden kunde knyttes flere og flere synlige Baand mellem disse, uden at noget enkelt Universitets Selvstendighed derved blev indskrænket.

Efter at have indledet disse Forslag omtrent paa ovenantydede Maade opfordrede Taleren Forsamlingen til ved Stemmegivning at vedtage eller forkaste dem. Samstemmigt besvaredes ethvert af de oven fremsatte 3de Spörsmaal med Ja.

Til Slutning udbad Taleren sig Tilladelse til at henlede sine nordiske Landsmends Opmerksomhed paa det Mislige deri, at baade den svenske, danske og norske Forgrening af det nordiske Stamsprog var saaledes tynget og overvoxet af fremmede Snylteplanter, at man ofte kun med Vanskelighed derigjennem kunde öjne den hjemlige Sprogform, at man i Almindelighed kun med störste Overvindelse kunde tale i reent nordisk Maal, og kun altfor ofte for at blive forstaaet maatte bruge fremmede Udtryk i en bagvendt Skikkelse. Og dog er Sproget Folkesjælens meest umiddelbare og levende Udtryk, den Luft, hvori den aander og rörer sig, hvori den gjenspejler sit eget Vesen. Dette tilbagestraalende Spejl maatte vorde reent, og derfor opfordrede han Enhver til med Alvor at stræbe efter at frigjöre sig for hiint Fremmedaag, der kunde blive ligesaa fordærveligt som ethvert andet Baand paa den nordiske Frihed. Paa dette Omraade var det netop,

at Enhver kunde yde sin Skjerv til den skandinaviske Sag ved at legge Omhu og Flid paa at tale og skrive sit svenske, danske og norske Modersmaal reent og hjemligt og derved medvirke til Fjernelsen af dette fremmede Velde, der nu hemmer deres kraftige og frugtbare Vext. Han mindede om hvor ofte vi under vore Höitider havde lovet at offre Alt, naar det gjelder at verne vort Fosterlands Frihed mod fremmed Overvold, og foreslog derfor nu Ynglingethinget Vedtagelse af en almindelig Vernepligt ogsaa for de nordiske Modersmaal, saaledes at disse snart i Tale og Skrift, i Hjemmet og Folkelivet, i Lovenes og Styrelsernes Sprog, fra Lærestole og paa Folkethinge maatte lyde ligesaa reent og sandt som frit. Og dertil maatte vi ruste os med Fedrenes sterke Vaaben, som vi nu havde lovet hverandre at rense og hvesse paany. Et Löfte vere da vort samstemmige Önske: „Frihed, Kraft og Hæder for vore Modersmaal."

Med een Röst istemmede Forsamlingen dette Udraab.

Derpaa holdt Carl Ploug fölgende Foredrag:

Mine Herrer! For 13 Aar og nogle Dage siden stod jeg paa dette Sted i Kredsen af Nordiske Studenter. Jeg klagede da over den store Afstand, der var mellem os, trods vor fælles Herkomst, og over den ringe Forbindelse, der i Virkeligheden fandt Sted, trods vort broderlige Sindelag. Jeg tager nu Ordet for at udtale den Erkjendelse, at Meget er forandret til det Bedre i de forlöbne 13 Aar, at Afstanden er formindsket og Forbindelsen foröget, at Broderskabet med hvert Aar er blevet ubrödeligere, og at vi bör haabe det vil vedblive at udvikle sig til end inderligere Samliv saavel i aandelig og national som social Henseende. Paa den anden Side erkjender jeg, at ikke lidet endnu staaer tilbage at gjöre og kan og bör gjöres af os ad denne Vei. Den foregaaende Taler har paapeget noget Saadant, han har anviist nogle Gjenstande at virke for, der nærmest henhöre under Universiteternes Omraade og beröre Studenternes særlige Interesser, ligesom den förste Taler har dvælet ved den Nordiske Idees Udvikling indenfra i Gemytterne. Jeg vil tillade mig at dvæle ved den ydre Side af Ideen, og at paapege, hvad der her staaer tilbage at önske, og, om Gud vil, engang at opnaae. Thi vel ere De Studenter og som saadanne her samlede, og vel ligge de literære Formaal og Universiteternes Forhold Dem nærmest; men engang ophöre De at være Studenter; engang træde De ud i Livet, i Videnskabens eller Statens Tjeneste, for, som Sverigs og Norges Konge forleden Dag sagde til en Deel af os, at værge for vort Fædrelands Ære og Selvstændighed; og da gjælder det at lade sin Gjerning gjennemtrænges af de Fölelser, der have begeistret os som Studenter; da gjælder det ogsaa at have opfattet den ydre Side af den Nordiske Idee klart og rigtigt, at vide hvad vi ville, og hvorledes vi ville det.

Den Nordiske Idee kan da udvikles og styrkes ved forskjellige ydre Midler, som ligge lige for Haanden og neppe ville være vanskelige at opnaae, forsaavidt de ikke alt ere tilstede, ved forbedrede

Kommunikationer, ved Lettelse eller Ophævelse af de Afgifter, som tynge paa Samfærdselen, ved Enhed i Maal og Vægt og Penge og saa fremdeles. Derved vilde vort broderlige Samliv og frie Samfærdsel udvides og mægtigt befordres. Men efter disse Goder stræber nu hele den civiliserede Verden; de ere blevne Nödvendigheder for alle Europas Folk. Ved efterhaanden at opnaae dem ville vi altsaa ikke adskille os fra andre Folk, ville vi ikke komme hinanden synderlig nærmere, end vi ville komme andre Nationer, der erkjende disse Goders Værd og forskaffe sig dem ligesom vi. Den störst mulige Frihed i Samfærdsel, Handel og Omsætninger er et almindeligt Lösen, ikke blot et nordisk; altsaa vil den nordiske Idee ikke derved fuldbyrdes; vi komme ikke derved til at staae som en Enhed overfor den ydre Verden.

Det er udtalt af Mange för mig, at de nordiske Folks Broderfölelse nu er saaledes udviklet, at det er umuligt at de nogensinde kunne drage Sværdet mod hinanden til Angreb, Forurettelse eller Erobring, og dette er sandt. Ingen Christian den Anden vil kunne anrette noget nyt Stockholms Blodbad; ingensinde mere vil Norge kunne lægges som Lydland under Danmark; ingen ny Carl den Tiende vil kunne tænke paa at erobre hele Danmarks Rige, ingen ny Carl Johan foreslaae at dele det. Men fordi vi ikke med fuld Selvbestemmelse og beraad Hu nogensinde mere ville kunne befejde hinanden, derfor sikkrer vort Broderskab os ikke mod, at Staterne inddrages i saadanne politiske Forviklinger, som kunne blive skadelige for vort Samliv, farlige for vore helligste Interesser og saarende for vore bedste Fölelser. Jeg skal tillade mig at oplyse dette ved et nærliggende Exempel. Dersom det Danske Ministerium, der foretog tydelige Demonstrationer til Bedste for Rusland under den sidste Krig, var forblevet ved Roret til December 1855, efterat Sverig og Norge havde sluttet deres Traktat med Vestmagterne, hvordan vilde da Stillingen i Norden have været? Da havde der paa den ene Side staaet en Stat, som viste en udpræget Tilböielighed for den ene af de stridende Magter, og paa den anden Side de andre to Stater med en ligesaa udpræget Tilböielighed til at slutte sig til Modparterne. Tænk Dem nu Krigen fortsat et Aar eller to og stedse flere mindre Stater inddragne i den, og jeg behöver da ikke videre at antyde, at Forholdene her i Norden kunde blevet meget spændte, om ikke ligefrem fiendtlige, og vort broderlige Samliv forstyrret eller afbrudt. Jeg vil tage et andet Exempel fra en ikke fjernt liggende Tid. Naar flammer Broderfölelsen höiest? Naar banker Hjertet stærkest sin Broder imöde? Mon ikke naar han trues af en Fare, naar han forurettes og angribes, naar han maa kæmpe for sin Tilværelse? Aldrig skal det Danske Folk glemme, at da det var stedt i Nöd, ilede 4 til 500 ædle Ynglinger fra Sverige og Norge det til Bistand. Men hvormange vare de ikke, som havde önsket at gjöre det samme? Hvormange vare de ikke blandt Eder, som önskede, at ikke enkelte private Mænd, men Sverigs og Norges forenede Krigsmagt vilde kommet til Undsætning? Dengang var Faren vor, en anden Gang kan den være Eders. Rusland skotter ligesaa be-

gjærligt efter Finmarkens som Tydskland efter Slesvigs Havne. Sæt, at det af denne eller en anden Aarsag bryder Freden og overvælder Eder med sin Overmagt, da vil Danmark maaskee være i samme Tilfælde som i 1848, önskende at hjælpe Eder, men ikke kunnende det, fordi det savner en lovlig Ret, en bestemt Forpligtelse dertil. Derfor, skal vort Broderskab sikkres mod Forstyrrelse og Afbrydelse, skal den nordiske Enheds Tanke fuldbyrdes og blive Virkelighed, saa maa den træde ud af Privatlivets Skygge og Afmagt, saa maa den ikke blot kundgjöre sig i literær Stræben og venligt Samqvem, men den maa forlange at udtrykkes ogsaa i Statslivets Former; den maa indskrives i Love og Vedtægter og anerkjendes af den udenfor staaende Verden. Med et Ord: den maa engang före til en politisk Union.

En politisk Union kan være af forskjelligt Indhold og Beskaffenhed. Jeg skal ikke her forsöge at bestemme hvilken der kunde være os tjenligst, men overlade dette til den Tid, der magter at före den igjennem. Kun een og det en mere negativ end positiv Bestemmelse vil jeg nævne, fordi jeg anseer den for absolut nödvendig, for den eneste mulige. Det er at Unionen mellem os maatte bygges paa fuld indre Frihed og Selvstændighed. Thi hvor nær vi end staae hinanden i Udspring, hvor enige vi end ere i Tænkemaade, saa have vi dog gjennem Aarhundreders Adskillelse og Splid udviklet os paa forskjellig Maade og hver af os besidder Eiendommeligheder og særegne Institutioner, som vi for ingen Pris ville opoffre eller lade omstöbe, selv ikke for en Forbindelse med vore Broderfolk. Men bygget paa fuld indre Frihed og Selvstændighed frembyder en politisk Union mellem os ogsaa fuld Tryghed for hvert af de tre Folk. Sverig er for stort og stærkt og rigt paa Hjelpekilder til nogensinde at behöve at frygte for at overvældes af Norge og Danmark; og Norge, som nu i Forening med Sverig er den svagere Stat, vilde föle sig sikkret og styrket ved Forbindelsen med Danmark, fordi de staae paa samme Kulturgrund og derfor staae hinanden nærmere i Institutioner og Nationalitet.

En politisk Union lader sig meget godt tænke og udföre efter indbyrdes Overeenskomst under de nu bestaaende Forhold. Den vilde nu være foldkommen sikker paa alle Sider, fordi Norden er saa lykkeligt at besidde tvende Konger, der förenes af samme Broderskabsbaand, som forbinder deres Folk, og hvis Hjerter dele disses Följelser. I deres Hænder vilde den blive til Velsignelse og være uryggelig. Men kun Gud veed, hvorledes deres Efterfölgere ville være sindede, i hvilken Aand de ville regjere, og hvilke Raadgivere de ville följge. I det Tilfælde nu, at Brodersind og Enighed ikke forbandt Nordens Konger, vilde Unionen bestandig være udsat for Fare. Rivninger og Tvistepunkter om Spörgsmaal, der i Sammenligning med Forbindelsens Fordele vilde være ubetydelige, men dog for Öieblikket kunde synes vigtige, vilde nemlig ikke kunne udeblive. Hvor gjerne jeg end istemmer den Formaning til Sagtmodighed og Overbærelse, som Professor Svedelius har udtalt, saa har Erfaring lært mig, at naar Gemytterne först ere satte i Bevægelse, ere de Sagtmodige altid i Minoritet. Men saadanne Rivninger ville udenlandske

Indflydelser, i hvis Interesse det kan ligge at svække eller sönderbryde Unionen, stræbe at benytte, og disse Indflydelser ville let forstaae at vække Skinsyge og Uvillie imellem Fyrsterne og da at fremstille de dynastiske Interesser som forskjellige fra de nationale. Mod denne Fare gives der kun eet Middel; det er en dynastisk Enhed, der vilde sammensmelte begge Interesser; er Unionen nödvendig, saa er denne önskelig.

Man vil maaskee svare mig: men hvor kan Du anprise en dynastisk Enhed som önskelig? Har Historien da ikke dömt den? Gik Kalmarunionen, som var en saadan, ikke strax istykker? Ja, man synes stundom at ansee Margrethe som en Troldkvinde, der lagde Nordens Folk i fornedrende Lænker. Men dette er en Misforstaaelse. Margrethe var ikke blot en stor Kvinde, hun var maaskee den störste Statsmand, som Norden har frembragt. Geijer har efter min Overbevisning Uret, naar han kalder Kalmarunionen et Tilfælde, der saa ud som en stor Tanke. Den var det Modsatte: en stor Tanke, der ikke kunde gjennemföres, fordi Tiden ikke kunde bære den. Den strandede paa Margrethes egen og hendes Efterfölgeres Feil. Feilene vare, at Unionsriget var et Valgrige, at hun satte en elendig Person til at styre det efter sig, og at de följende Unionskonger ligesom han vare Fremmede. Derfor blev Kalmarunionen kun et Middel i Guds Haand til at opvække Sverigs Nationalfölelse, saa at den kom til at udfolde sine skjönneste Blomster, thi den opfostrede Engelbrecht, Sturerne og den store Vasa, og neppe vilde Sverig spillet den store Rolle i Historien, som det har udfört, om Kalmarunionen ikke havde været. Dette Minde lærer altsaa blot det: at en Unionsstat maatte være et arveligt Monarki og anbetroes et national Dynasti.

Man vil maaskee end videre svare mig: hvi vil Du beröre en saa öm Streng, og det ovenikjöbet uden noget praktisk Formaal? En Gang var denne Streng vistnok öm, nu synes den mig ikke at kunne vække Uro eller Mistanke hos Nogen, saadant er Forholdet imellem Nordens Konger indbyrdes, saadant er deres Forhold til deres Folk. Jeg er ingen Sansculott, der vil rasere Troner, ingen Voldsmand, der vil bryde Love eller Tractater; jeg er min Konges tro Undersaat og en constitutionel Mand, der staar paa Lovens Grund, ikke kan, ikke vil staae paa nogen anden. Jeg veed meget vel, at der for Tiden liden eller ingen Udsigt er til, at noget Saadant, som jeg har antydet, kan skee; mine Öine ville sandsynligvis aldrig faae det at see. Men skulde det derfor være umueligt eller urimeligt? Lad os huske, hvortidt Leiligheden til at samle Nordens Lande i en dynastisk Enhed har frembudt sig i det sidste Aarhundrede! Lad os huske, at i 1745 togede Dalkarlerne til Stockholm for at faae Frederik den Femte af Danmark til svensk Thronfölger! Lad os huske, hvad vore Fædre have oplevet, at i 1810 udtalte Frankrigs store Keiser, at saavel Naturen som Historien havde bestemt de nordiske Lande til at udgjöre en Enhed, hvorfor han anbefalede Frederik den Sjette ved Thronfölgervalget. Jeg fortænker ingenlunde Rigsdagen til Örebro i, at den foretrak en General fra

Valdpladsen for en General fra Exercerpladsen, saa meget mindre som den sidste nylig havde villet dele Sverig ved Söerne imellem sig og Rusland. Og lige saalidt fortænker jeg det danske Hof i, at det 1812 afviste Kronprinds Carl Johans Giftermaalsforslag samtidig med at han begjærede Norge. Lad os endelig huske, hvad vi alle have oplevet, at i 1848 havde uden al Tvivl Foranstaltninger til en fælles Arvefölge kunnet træffes, om den var bleven foreslaaet. Jeg bebreider ingen, at den ikke blev det. Muligvis vare Forholdene saadanne, at det vilde været et Vovespil; i alle Tilfælde blev det sikkert kun undladt af höist agtværdige Bevæggrunde. Men Leiligheden var der; det kunde skeet uden at træde Nogen for nær; det kunde skeet med Mangfoldiges Taknemlighed og Glæde. Kun den Gud, der styrer Folkenes Skjæbner, veed, naar Leiligheden atter vil frembyde sig, da, uden Tilsidesættelse af Traktater, uden Krænkelse af Love, en dynastisk Enhed i Norden kan tilveiebringes i Enighed og Fred. Men derfor har jeg udtalt dette Ord, for at det skal ligge og spire, hvor det falder i god Jordbund, for at det skal overveies og dröftes, for at det skal arbeide sig frem til en klar Tanke, til en stærk Folkemening, der kan være tilrede, naar Leiligheden frembyder sig, og da drive til at gribe den.

Man vil maaskee endelig svare mig: men hvorledes kan Du, den Danske, udtale dig for en politisk Union imellem de nordiske Riger, Du, hvis Fædreland nylig har indgaaet et polsk Ægteskab med et tydsk Forbundsland? Mine Herrer! jeg staar ikke her for at forsvare eller anklage mit Fædrelands Politik. Jeg vil kun sige saameget for dem, der ikke kjende vore Forhold, at da Valget stilledes os, var det ikke længer frit, at jeg for mit Vedkommende betragter mit Fædrelands nuværende Tilstand som en Prövelse, Vor Herre har sendt os, fordi vort nationale Liv ikke var stærkt og udholdende nok, og at jeg forvist haaber, at vi engang skulle gaae ud af den som et mere udviklet, kraftigere og dygtigere Folk, værdigere til at indtræde i det nordiske Fællesskab, end vi forhen vare. Helstaten vil blive for os, hvad Kalmarunionen var for Sverig, men neppe vare saa længe. Den er en nogenlunde taalelig Form at bestaae under, men har ingen Fremtid. Netop naar Alt faaer Lov til at gaae sin rolige Gang, vil den vise sig ikke at være nogen alvorlig Hindring for en nordisk Forbindelse.

Jeg har nu frit og oprigtigt sagt, hvad jeg havde paa Sinde. Paa dette Sted, hvor Luften engang har dirret af Thorgny Lagmands Stemme, vilde det være usömmeligt at tilhylle sin Tanke med Ord. Jeg forlanger ingenlunde at Alle skulle være enige med mig, jeg venter det ikke, jeg veed ikke engang, om jeg i dette Öieblik skulde önske det. Men jeg beder Dem om, at De alle ville nöiere overveie og pröve mine Ord, der ere talte til Deres Overveielse, ikke til Deres Lidenskab. For mig indeholde de visselig Sandhed. Den Tanke, jeg har udtalt, er mig den kjæreste af alle, og den skal först forlade mig med mit Liv. Den forekom mig at burde udtales paa dette minderige, höitidelige Sted, hvor jeg sandsynligvis i Dag kommer for sidste Gang.

Det er min Overbevisning, at Nordens aandelige og nationale Enhed, baade for ikke idelig at være udsat for Forstyrrelse og Krænkelse og for at blive til fuld Sandhed, engang maa gaae over til en politisk. Det er min Overbevisning, at en Union mellem de tre Riger er nödvendig for at betrygge deres nationale og politiske Selvstændighed, for at Norden kan komme til at indtage den det med Rette tilkommende Plads i Historien. Derfor:

Leve Nordens politiske Enhed!

Efter at denne Tales Slutning var ledsaget af levende Bifaldsraab, istemte Forsamlingen endnu engang et tre Gange gjentaget rungende Hurra, hvorpaa den bröd op.

Da Toget vendte tilbage til Staden, blev det atter, ligesom ved Udfarten, modtaget med en Blomsterregn. Vore svenske Brödre gik hen at hilse, med Tale og Sang, paa Universitetets Lærere E. Fries og Svedelius, og mange af os gik med. — Til Middag spistes deels i private Huse, deels i Nationslag.

Om Aftenen Kl. 9 samledes man til Bal i den store Festsal i Carolina rediviva. Salen var ikke fuldt færdig, men ved en kunstrig ordnet Dekoration af Drapperier og Blomster og ved et formeligt Lyshav havde den faaet Festlighedens fuldeste Skrud. Over 2000 Mennesker vare her samlede; og dog var Trængselen ikke utaalelig. Tvertimod gik Dandsen med Orden og Iver, og Ballet endte först et Par Timer over Midnat.

Under denne festlige Sammenkomst bleve följende Sange afsungne:

For den Svenske Kvinde.

Fra Fjeldet vi drog over skummende Sö
Til Sverig, at gjæste vor Frænde;
Men lönligt vi tænkte paa Sveriges Mö,
At vinde os Smilet fra hende;
Af Sagnet og Sangen vi kjendte
Dalkullen, den deilige Jente.

Vi tegned et Billed i Skjönhedens Pragt
Og gjemte det dybt i vort Minde;
Men nu — som en Stjerne for Dagmoders Magt —
Det svandt for den *levende* Kvinde;
Af Alt, hvad du eier, o Frænde!
Dit Bedste du eier i Hende.

Hid flöi vi saa lette som Fugle i Sky
Og slog med de brusende Vinger;
Nu drage vi bundne som Fanger af By,
Og Lænken om Barmen os tvinger;
Dog höres ei Suk eller Klage:
Vi veed nu, vi komme tilbage.

Imens vil vi drömme om Alt, hvad vi saae
Af Smukt ved de hellige Höie,
Men först dog og sidst om de Perler, der laae
I Dybet af Kvindernes Öie;
Og bredfuldt i Hjemmet vi drikke
Paa Mindet om „*Dalenes Flikke*“.

P. A. Jensen.

Til den Nordiske Kvinde.

Vildt stormer Mandens Villie frem,
En vred Bersærk af Asastammen;
Den bider bleg i Skjolderammen
Og drager Sværd af Balgens Gjem.
Den trodser paa sit Mod, sin Styrke
Og raser vildt i Kampens Mörke:
Men blind er Kraften, raa og grum.

Jeg veed en hellig Tempelhal,
Hvis rene Daab hin Hedning tæmmer;
Begeistring der sit Orgel stemmer
Og Andagt fylder Kirkens Sal.
Lyst er der under hvalte Buer,
En hellig Klarhed trindt der luer;
Paa Altret troner Kjærlighed.

Hint Tempel er dit rene Bryst,
Du Freias Datter, ædle Kvinde!
Der skal hver mandig Idræt finde
Den Daab, der vier den til Dyst.
Der skal hvert Haab, af Styrken ammet,
Ved din Begeistrings Ild opflammet,
Sig gjorde om med Tillids Sværd.

Vi bringe dig et herligt Haab,
Födt af de unge Hjerters Varme
Og værnet om af stærke Arme:
Sign det, Præstinde, ved din Daab!
Indvi til Kamp den svorne Skare!
Din Ridder trodser hver en Fare,
Og Seir staar malet i hans Skjold.

Afsked fra Upsala.

Næste Dag, der var Afskedens, samledes man atter i Carolina rediviva. Professor Chr. Boeck udtalte det Önske, at ret mange Svensker maatte deeltage i det forestaaende Naturforskermöde i Christiania, idet han mindede om de udödelige Fortjenester de svenske Höiskoler havde af Naturvidenskaben. Pastor Möller udtalte det danske Folks Tak til Svenskerne for den opmuntrende broderlige Deeltagelse, de uforanderlig havde viist for Danmarks lange, nationale Kamp imod Tydskland, i hvilken saa mange Frivillige fra Sverige og Norge have stredet ved de Danskes Side. Han lovede at hans Landsmænd ei skulde give tabt for Nordens Sag. Oberst Harzelius indböd paa Stockholmsboernes Vegne Upsalenserne og deres Gjæster til nye Festligheder i Sveriges Hovedstad.

Cand. theol. A. Ingerslev bragte de danske Studenters Afskedshilsen i följende Ord:

Upsalensiske Brödre og Venner! naar jeg i de danske Studenters Navn skal sige Eder Farvel og Tak for Eders Gjæstfrihed, har jeg saa meget at sige Eder til Afsked, saa meget at takke Eder for, at det er vanskeligt at finde Udtryk for mine Tanker og Ord til mine Fölelser; thi lige fra det Öieblik I i den lyse Sommernat hilsede os med Salutskud, vaiende Faner, viftende Törklæder og rungende Hurraraab, I trykkede vore Hænder og böde os velkomne til Upsala — lige fra det Öieblik og indtil denne Afskedstime har det været en stor Höitidsdag, hvor det ene festlige Indtryk har aflöst det andet. Og dog er Mindet om disse Dage ikke som en flygtig Dröms vexlende Billeder, hvoraf Intet fastholdes og erindres; thi det kunne I være forvissede om, at hvor lang Tid der end gaaer hen, saa ville vi dog ikke kunne glemme Uplands-Sletten med dens bölgeformige Bakker og mange Lunde, ei heller Eders ældgamle Stad med dens Höiskole, dens prægtige Bygninger og stolte Mindesmærker. Ofte ville vi i Tankerne gjæste Staden, hvor Gustav Vasa gik sin Skolegang og drömte sin förste Frihedsdröm, hvor Sveriges akademiske Ungdom har samlet sig om Linné og Geijer og hvor i disse Dage en af Nordens störste Videnskabsmænd, Elias Fries, har hilset svenske, norske og danske Studenter med de Ord: „evigt, ungdomligt lefve Nordens Ynglingeförbund“.

Paa mine Kamraters Vegne takker jeg for den hjertelige Gjæstfrihed og festlige Modtagelse, der her er bleven os til Deel.

Enhver af os har ikke een, men mange Værter at takke; vi have været hver Mands Gjæster her i Byen, hele Staden har været Vært. Sverig er alt fra gammel Tid af bekjendt for sin Gjæstfrihed; der fortælles, at naar Bönderne i Dalene droge tilfjelds, efterlode de en Spaan, hvorpaa der var skrevet, hvor Nöglen til Forraadskammeret gjemtes; thi den nödlidende Vandringsmand maatte ikke gaae Husets Dör forbi uden at stille sin Hunger og slukke sin Törst. Dette fortælle de gamle Sagn om Fortiden, men vi Danske ville tilföie, at Sverig ikke blot var, men er Gjæstfrihedens Hjem.

Men have I da Intet fordret til Gjengjæld for al Eders Gjæstfrihed? Jo, een Ting have I krævet, og det med Rette — Troskab og Brodersind. Den, hvem den nordiske Eenheds Tanke er en fremmed Sag, har her Intet at gjöre; ham have I ikke indbudt, ham gjaldt Eders Gjæstevenskab ikke. Nu vel! saa gjentage vi da for Eder, hvad vi alt för have lovet, at vi med al Sjælens Alvor og Villiens Kraft ville arbeide paa Nordens Enhed, — först og fremst den aandelige Enhed, det Maal der er og maa blive Studentens nærmeste Kald. Det er vort Afskedsord, at vi ikke ville slippe vort Ungdoms Haab, ikke bryde det Löfte, vi have aflagt, stævnede hid af Eder til „Ynglingathing åt Upsalom!

Leve Upsala's Studenter og Borgere, dets Mænd og dets Kvinder!

Adjunct Blomstrand takkede paa Lundensernes Vegne med fölgende Ord:

Ännu ett ord från Carolinas ungdom!

Så är då slut på Studentmötet i Upsala! De dagar, oss tillmålts att här lefva tillsammens, äro til ända och stunden är inne till afsked. Bitter kännes skiljsmessens stund, men huru mycket bittrare skulle den ej kännas om intet blefve oss öfrigt af de fröjder, vi här upplefvat! Men ej har vårt möte varit endast en tjusande drömbild, som för några stunder smekte vårt öga för att sedan plötsligen och för alltid försvinna; ej är allt förbi, fast högtidsljusen slocknat i den festligt smyckade salen, fast sångerna förklingat, skålarne blifvit udbragta och festens poetiske skimmer inom kort förbytt mot hvardagslifvets prosa. Nej, Bröder, så är det ej, så kan det ej vara. Då vi bröto upp för att gästa Eder stad, visste vi redan, att det icke var fester i vanlig mening, vi gingo till mötes, och, nu i afskedets stund känna vi djupt, att det icke är minnen i vanlig mening, vi föra med oss derifrån. Ty i dessa minnen ligger en verklighet, med dem är förenadt ett fast medvetande om dyrbara frukter för vårt stora gemensamma fädernesland, det treenige norden. Vi kommo hit, sökande en ny borgen för det varma broderssinne, hvarmed J så ofta förr gått oss till mötes; vi ville med Eder glädja oss åt förverkligandet af det vissa hoppet, att våra stamförvandter från Danmark och Norge vid besöket af Edert, af de gamla minnenas hem skulle af egen erfarenhet lära sig att älska Sverige, såsom en blott hittills obesökt del af det gemensamma fo-

sterlandet; vi ville icke endast se Ert herrliga tempel, Ert rediviva Carolina; vi ville se en ny grundsten lagt, en ny pelare sträckt till det tempel, hvars byggningsmän vi alla blifvit, till ett starkt, ett kraftigt Skandinavia rediviva. Och hvad vi sökte, det hafva vi ock funnit, funnit för att aldrig förlora.

Upsaliensiska Bröder! Carolinas ungdom bringar Eder härmed sitt varmaste tack för hvad vi sålunda för den gemensamma saken uträttat; för de omisskänneliga prof på vänskap, på broderssinne, som vi under dessa minnesrika dagar rönt utaf Eder; för den lika så hjertliga, som storartade gästfrihet, hvarmed Ni omfattat oss alla. J detta göra vi gemensam sak med våra Scandinaviska Bröder, men det har ock för oss gifvits en annan och serskilt anledning till gjädje. Barn af samme dyra fädernejord, fostrade under samma himmel, Svenskar som J, hafva vi — J undren ej derpå — med samma känslor, som hade det gällt oss sjelfva, åsett framgången af Edra bemödanden till förhöjande af mötets glans och framförallt dess inre sanna betydelse.

Bröder! Emottagen ännu en gång vårt tack och vårt farväl! Vår tacksamhet vilja vi alltid behålla; vårt farväl längta vi att byta mot ett välkommen.

Derefter afsang Lundenserne denne Afskeds-Sang:

Skiljsmessan stundar. Men ännu en gång
Ett trofast handslag bjuda vi er, Bröder;
Ännu ett afskedsord, ännu en sång —
Ty sången älska vi, när hjertat glöder!
Vårt samlifs fröjd, är den då redan slut,
Liksom ett stjernskott i ett nu förbrinner,
Liksom en bubbla för en kort minut
På flodens yta leker och försvinner?

Nej, af hvad här vi njutit, känt och tänkt,
I minnets helgedom en skatt vi samla,
Oss dyrbar ännu, då vår sol sig sänkt
Och våra minnen hunnit blifva gamla;
Nej, ty den fröjd, som fyllde våra bröst,
Var mer än stundens, var olympisk yra;
Igenom festens sorl predikarns röst
Vi hört om pligter tala, evigt dyra..

Vi hafva sett en plats oss öppen stå
I andens strid för ett treenigt Norden,
Och förr vi icke ur den striden gå,
Än vi en lager skänkt åt fosterjorden.
En framtid frågande uppå oss ser
Och visar vägen uppför ärans branter.
Med mod och jubel följa vi — och Er,
J Bröder, hafva vi till bundsförvandter!

Ha våra ord och blickar icke sagt
Att barn vi äro utaf samma moder? —
Hos er hon kläder sig i norrskensprakt
Och lånar stämma utaf skog och floder,
Hos oss en krans af gyllne ax hon bär
Och mera varma hennes blickar falla;
Men samma höga Svea dock hon är
Och samma kärlek får hon af oss alla.

Hon var vår *första* kärlek. Huru brann
Ej piltens själ för henne, hur han drömde
Med purprad kind, att som en hugstor man
För henne glad sitt varma blod han tömde!
Se'n dess han knutit många nya band
Och många gamla har han nög sett brista,
Men, Bröder, kärlek till vårt fosterland,
Det är vår första kärlek och vår sista.

Om än vår dröm fullbordan ej skall nå
På fält der väpnade arméer strida,
På tankens eller mödans fält ändå
Med hjeltens mod man blöda kan och lida.
Från Lundagård som ifrån Fyrisvall
Till strids för Skandinavien och dess lycka!
Och hvarje lager, vi förvärfvat, skall
Jemväl det gamla Sveas lejon smycke!

För många af oss har väl, när på nytt
De åter träffas, ungdomen förrunnit,
Men ha dess idealer blott ej flytt,
Och har dess helga eld blott ej förbrunnit —
Likgodt hvad lott en hvar utaf dem fick,
På ryktets höjd, i dalens gömda sköte,
De kunna kasta dock en återblick
Af helig fröjd på sitt *Upsala möte!*

Endelig optraadte Cand. G. A. Krohg paa Nordmændenes Vegne, og efterat have fremført en Hilsen til Upsala fra det norske Universitets Senior og Upsalaakademiets Æresmedlem, Prof. Hansteen, der af det norske Reiseselskab var indbuden til at deeltage i Toget, men havde bedet sig undskyldt paa Grund af Alder og det forestaaende Naturforskermöde, sagde han Levvel i omtrent følgende Ord:

Upsalienser! Tak for Eders gjæstfrie Modtagelse, for det Venskab, I have vist os ikke alene som akademiske Brödre, men ogsaa som Nordmænd, for de Tilsagn I have givet os om trofast Samvirken med os og vore fælles Frænder for Nordens Sag.

Og I, Sveas ædle Kvinder! modtager endnu engang vor hjertelige Tak for den varme Deeltagelse, I have vist for denne Stræben, og hvorom vi hjemföre et saa dyrebart Vidnesbyrd, der skal minde os og vore Efterfölgere om vore Pligter og gjöre os disse dobbelt kjære.

Modtager alle vort taknemmelige Levvel!

Det er med fortröstningsfulde og glade Forhaabninger vi bringe Hilsener hjem til vore Landsmænd fra dette Ynglingething. Vi have hos Eder fundet Enighed i Hovedsagen, i den levende Erkjendelse af Nordens fælles Kald, af hvert nordiskt Folks uafhændelige Ret til Frihed og Selvstændighed, af et ubrödeligt Fostbrödrelag imellem dem. Vel er det ligesaa umuligt mellem Brödre og Grandefolk, som mellem Landsmænd, til enhver Tid at bevare ubetinget Enighed, at undgaae Brydning i vigtige Emner; men lader os, naar disse Brydninger atter komme, mindes, at vi stride som Brödre, mindes, at selve Striden bör vi betragte og udkjæmpe som en Samvirkning for at bringe Sandheden for Dagen, for at gjennemföre, hvad vor Overbeviisning siger os at være til Nordens Ære og Held. Lader os vel mindes, at Sandhedskjærlighed og Aabenhed sömmer sig Nordens Ynglinge og Mænd, naar de med hinanden dröfte sine fædrelandske Interesser; at den förste Betingelse for varigt Venskab er gjensidig Agtelse. Derfor være hvert Broderfolks Nationalære hellig for de tvende andre, som hele Stammens fælles Odel! Erkjende vi Skandinavien som Sveriges, Danmarks og Norges fælles Moderland, saa föle vi ogsaa, at Broderkjærlighed maa besjæle al vor Virken ved hinandens Side. Lyde vi dens hellige Röst, saa ville vi ogsaa blive værdige og dygtige til at virke for det fælles Lösen, hvormed vi nu slutte dette höitidsfulde Möde, Lösenet for Frihed og Broderskab i Norden!

Herpaa udförte den norske Sangforening följende Sang af J. S. Welhaven:

Festsolen blegner, Afskedens Stund
skygger vemodigt de Glade,
Blomsten, der steg over minderig Bund,
sænker de duftende Blade:
men for dens Frö kan Hjerternes Grund
sig oplade.

Brödrenes Hjerter svulmede her,
blomstred hverandre imöde,
Samlivets Spire, bedugget og skjer.
skal i Fornyelse glöde;
Afskedens Dug Velsignelsen bær
for vor Gröde.

Atter gaar Valas varslende Ord
vidt over Fjeldet og Fjorden:

Hjerternes Vaar skal i Mindernes Spor
vidne for Himlen og Jorden,
vidne om Idevoldenes Flor
i vort Norden.

Venner i Upsal! Længsler og Savn
følge de festlige Dage;
o, men vort Haab i Erindringens Favn
hviler som Idun hos Brage.
Södt vil vi der, i vort Broderskabs Navn,
se tilbage.

Es. Edqvist udtalte Upsalensernes Farvel til os saalunde:

„Bröder från Kristiania, Köpenhamn och Lund! Då jag nu å Edra Upsaliensiske Bröders vägnar går att säga Eder ett ord till afsked, säga Eder en sista tack för den vänskap och den broderlighet, J så omisskänneligt och så oförgätligt visat att J hysen för oss, går att mottaga Eder redan till afsked räckta hand och bjuda Eder vårt varma, innerliga farväl, så vill rösten neka mig sin tjenst, och jag söker förgäfves efter ord för de känslor, som mäktigt röra sig i min själ. Vi Upsalienser stå här, intagna af den gripande känsla, som man erfar, då man förlorar något, som är en kärt, något som är en dyrbart framför mycket annat, men hvars värde man tycker sig först upptäcka, först inse i det ögonblick, man förlorar detsamma. Väl visste vi förut, att Eder vistelse hos oss var inskränkt till endast några få stunder, att J skullen lemna oss redan denna förmiddag, och dock är den känsla, som rörer sig inom oss, icke mindre smärtsam, än den skulle vara, om vi i detta ögonblick först finge veta, att vi måste skiljas från Eder. Med en sådan smärta slår oss Eder bortgång, sådan är den saknad vi skola känna, då J ären borta. Går en den stilla betraktelsens vän denna afton, da skuggorna nalkas, genom Odins lund, hvars kronor dessa sista dagar kungligt hafva höjt sig i stolthet, glädje och glans, skall han se dessa kronor sänkta i sorg och höra saknadens suckar i dess löfhvalf; går han vidare dessa trappor uppföre och inträder i denna sal, der vänskapen, innerligheten, skönheten och behaget för några timmar tillbaka på lätta vingar rörde sig, så skall det toma återljudet af hans egna steg förkunna honom hans enslighet; går han sedan hem till sin undangömda boning och spörjer efter vännen, han älskade, så är rummet tomt. Men jag vill icke uppehålla mig och Eder med afskedets smärta, jag vill vända mig til den glädje, den innerliga fröjd, som dessa dagar burit i sitt sköte; och jag behöfver då endast vidröra den förhoppning, som för oss alla är en lefvande visshet, nemligen den, att likasom Han, som i kärlek befriade verlden, icke var död, då han i synlig måtto försvunnit, utan lefde och ännu lefver, så är ock detta möte icke slut, sedan dess synliga existens upphört, utan det lefver andligen, och den kärlekens ande, som varit dess väsende, dess grund, dess kärna och sammanhållning, lefver och skall med sitt lif fullborda Skandinaviens befrielse

och lycka. — Afskedets stund tillåter mig ej att vara mångordig, och vältalighet är öfverflödig, der känslan är nog stark, för att omedelbart tiltala oss: jag vill endast säga Eder ännu en gång tack för den glädje, J skänkt oss, för den broderliga anda, J under dessa oförgätliga dagar i så rikt mått uppenbarat; vi lofva Eder att ej svika Eder i denna anda, att troget minnas Eder, så visst som J minnens oss, och vi bedja Eder helsa Edra hemmavarande vänner, våre bröder, och säga dem, att J hos oss funnit vänskap och tro, säga dem, att vi med dem vilja dela alla öden, att deras glädje är vår glädje, deras sorg vår sorg, att deras framgång kännes såsom vore den vår egen, deras förlust såsom drabbade den oss; med dem vilja vi stå såsom en man, segra med dem, — med dem falla, om Nordens öde bjuder. Lefven lyckliga, lefven väl! Lefve minnet af detta möte, lefve den kärlekens ande, under hvilkens ljusa himmel vi firat detsamma, lefve det treeniga fädernesland!“

Tilsidst blev följende „Afskeds-Sång“ af Fr. Sanders afsungen:

Hur nära till hvarandra Välkommen och Farväl,
Till afsked re'n vi trycka edra händer!
Och fröjd och smärta blandas i hvarje ynglings själ,
Som dag och sommarnatt vid våra stränder.
Den sköna festen slutas, minuten flyr sin kos:
Är denna stundens tjusning som doftet af en ros,
Hvars bild ej mer i tiden återvänder?

O nej! När bladen vissna, då mognar dock det frö,
Som gömmas må i jordens hulda sköte.
Vårt mod skall icke svigta, vårt hopp skall icke dö;
Förgäfves då vi bittra tårar gjöte.
Det *första* är förgånget, det *andra* återstår:
Att visa hvad en skara af ynglingar förmår,
Som invid fädrens grafvar stämde möte.

J kära fränder, gömmen de oförstälda ord,
Att dem i hemmets tysta frid begrunda!
Om stormens ande nalkas att pröfva nyfödd Nord,
Om mörka dagar, hårda strider stunda,
Då skall i nödens timma treenigt fosterland
Med tacksamhet välsigna det starka brödraband,
Som höll — när våldet trodde annorlunda.

Så långt som vågen rullar, så vidt som solen far,
Vårt namn skall äradt gå kring hela verlden;
Och Norden upprätt stånda, som i de fordna da'r,
Så länge trogna söner föra svärden.
Farväl, vi måste skiljas, men återses en gång
I lifvet eller döden — Förklinga sista sång!
Må Herren Gud beskydda återfärden!

Fra Carolina gik under Musik Færden til Fyrisaaen, hvor 3 Dampskibe ventede for at före os tilbage, ligesom de havde fört os op. Endnu havde Kvinderne Blomster tilovers, thi der dryssede Bouketter, da vi vandrede til Skibene, og de flöi ogsaa fra Land henover til os, da vi havde naaet ombord; og nedad Elven seilede vi i en Blomsterström. Med vemodige Fölelser skuede vi tilbage paa den Stad, hvor vi havde tilbragt saa minderige Dage og hvis Beboere havde opbudt alt hvad Gjæstevenskab og god Villie mægter. De mange knyttede behagelige Bekjendtskaber vare afbrudte, somme maaskee for bestandig. — Farten nedover Mælaren var ledsaget af Spög og Munterhed. Ved Skokloster standsede vi, og besaa de der opbevarede store Samlinger af Vaaben, Malerier, Manuskripter, Oldsager og Böger, og indtoge i Haugen et af Lundenserne foranstaltet Middagsmaaltid. Hovedstaden naaede vi först Kl. 8; enhver anvistes her som i Upsala sin Vært.

Stockholm. — Drottningholm.

Formiddagene den 15 og 16 Juni — Tiden for vort Ophold i Stockholm — anvendtes til at gjöre sig bekjendt med Byens og Omegnens Mærkeligheder. De fornemste af disse stode paa Indbydelseskartene, og fandtes nærmere beskrevne i en af Aug. Sohlman til Gjæsternes Brug forfattet „Kort Vägledning till beseende af Stockholms märkvärdigheter.“ Den 15de Juni var en Söndag; hele Byen laa glimrende i Solskinnet, med det festligste Udseende, og fremböd fra det ophöiede „Mosebacke,“ hvor de Fremmede flokkeviis strömmede hen, det meest overraskende Panorama. I de hyppigt trange, men godt bebyggede Gader krydsede Vogne idelig hinanden. Det gik til Slottet, til Kirkerne, til Museerne og endelig til „Djurgården“, med dens vakre Villaer, Schweitzerier og prægtige Værthuse, beskyggede af Træer, der engang have været Vidne til det eiendommelige stockholmske Folkeliv, som vi alle kjende fra de Bellmanske Sange. Man besögte derude Billedhuggeren Byströms Villa og Rosendals Lystslot, der er rigt prydet med Malerier, og hvor en uhyre Porfyrvase fra Elfdalens Værk vakte Manges Beundring. Man drog derfra videre til det af Gustav III opförte Lystslot Haga, der er omgivet af en af de skjönneste Parke i Sverige.

Kl. 3 Eftermiddag samledes vi ved Riddarholmen, hver tre af Hs. Majestet Kongen hyrede Dampskibe laa færdige for at före os til Drottningholms Slot, til en der arrangeret Goutér. Ved Afreisen löde ustandselige Hurraraab og under Farten opad Mælaren hilsedes vi atter og atter paa samme frydefulde Maade af Menneskeskarer, der vare samlede paa Strandbredderne. Og da vi Klokken $4^1/_2$ ankom til Drottningholm, var her allerede samlet en god Deel af Stockholms Indvaanere (man anslog Mængden til 20,000), hvilke et Snees Dampbaade ved uophörlige Reiser frem og tilbage havde bragt derhen. Igjennem Tilskuermængden togede vi, anförte af den stockholmske Festkommittee, op til Slottet, og modtoges i den store Vestibule af dertil udseede Hofmænd. De samlede Reise-Bestyrelser fik særskilt Fortræde for Hs. Maj., og herved ytrede Kand. med. Jac. Vogt paa deres Vegne:

Naadigste Konge!

Bestyrelserne for Studentertoget til Upsala have vovet at söge Foretræde for Deres Majestæt, for at udtrykke vor Taknemmelighed for den naadige Bevaagenhed, hvormed D. M. altid har fulgt de Interesser, som disse Tog repræsentere, Interesser, der ligge dybere end den selskabelige Sammenkomst; thi det er Folkenes Trang til en nærmere Tilslutning til hverandre, som har skabt dem.

Det förste fælles Samlingspunkt for vore Blikke var D. M.s ophöiede Person, da D. M. paa Borggaarden naadigst udtrykte Deres Velvillie og Bevaagenhed for Toget og dets Deltagere.

Disse Togs Betydning, som rækker langt udover de faa Dages Samvær, bliver forhöiet og forædlet ved D. M. naadige Beskyttelse. Ogsaa da vi i 1851 og 1852 samledes i Christiania, vare vi D. M.s Gjæster, men at vi idag glædes ved D. M.s höie Nærværelse gjör Festen dobbelt dyrebar og uforglemmelig.

Efterat man havde passeret igjennem forskjellige Værelser, smykkede med en stor Mængde Malerier, især historiske, viste H. M. Kongen sig for Gjæsterne tilligemed endeel af Hs. Majestæt indbudne diplomatiske Personer, saasom den danske Minister, den ældste i Stockholm værende norske Statsraad o. A. I Audience-Værelset, hvor ogsaa Dronningen, Prinds August og Prindsesse Lovise vare forsamlede, behagede Hs. Majestæt at underholde sig med adskillige af Gjæsterne og derefter at lade dem passere forbi Deres Kgl. Majestæter. Under en Marsch gik hele Forsamlingen op ad den herlige, med Statuer prydede Trappe til Slottets överste Etage, hvor der, deels i Galleriet og deels i Rigssalen, var serveret for ialt 1200 Personer. Kongen tilligemed den danske Minister, de norske i Stockholm værende Statsraader, Bestyrelserne og endeel af de övrige Gjæster toge Plads i Rigssalen. Ved Maaltidets Ende behagede Hs. Majestæt at foreslaae följende Skaal:

Vänskap och förtroende äro de känslor, med hvilka jag föreslår en skål för Konungen af Danmark och för Danska folket. I vår hyllning i dag äro de oskiljaktige, ty de lifvas båda af samma ädla, sannt fosterländska, mot oss broderliga tänkesätt. Svåra pröfningar hafva de tillsammans genomgått, men de hemtade en oemotståndlig kraft af sin enighet, af sin rättvisa sak, och lika stolt och härlig svajar ännu Dannebrogen, som fienderna ville omkullkasta och trampa under sina fötter; men dertill var „den Fane for gammel og for god.“ Vi förena oss alla att dricka en skål för Danmarks Konung och för Danmarks folk.

Ved disse Ord udbröd et tordnende Hurra, der gjenlöd i hele Slottet.

Paa denne Tale svarede Etatsraad Hauch, idet han paa Studenternes Vegne takkede for den kongelige Gjæstfrihed, der var bleven dem tildeel, og udbragte et Leve for Kongen og Kongehuset,

hvilket istemtes, med et nifoldigt Hurra. Derefter udbragte C. Ploug Kong Oscars Skaal i följende Tale, efter först gjennem Grev Plessen dertil at have indhentet Hs. Majestæts Tilladelse:

Med Deres Majestæts allernaadigste Tilladelse skal jeg som Ordförer for svenske, norske og danske Studenter fremföre vor underdanige og ærbödige Hyldest og Hilsen.

Vi hilse D. M. som det svenske og norske Folks alment elskede Konge. Vi, som lyde under en anden, ikke mindre folkelig og ikke mindre elsket Drots Scepter, vi kunne saameget desto bedre være med at yttre Höiagtelse og Hengivenhed for vore Brödres Fyrste, som vi vide og nylig af D. M.ts egen Mund have hört bekræftet, at et hjerteligt Venskab forbinder Dem med vor Konge, hvem D. M. ikke har kunnet hilse paa nogen for hans Hjerte kjærere Maade, end ved et sammenfatte ham og hans Folk i samme Skaal.

Vi hilse D. M. som den, der fra Thronens Höide seer ydmygt op paa vore fælles Fædres store Minder, der erkjender, at disse ere de nordiske Folks störste Skat, der med os önsker, at de maae gjenfödes i en ærefuld Fremtid.

Vi hilse D. M. som den, der, klædt i Magtens Purpur, höiagter enhver Aandens frie, rene og redelige Stræben, der med gavmild Ombu har sögt at fremme og frede den videnskabelige Udvikling, ja — der selv med Held dyrker Videnskaberne.

Vi hilse D. M. som den, hvis Bryst svulmer af Poesiens og Harmoniens Fryd, hvis Öre med Glæde lytter til Ungdommens Sange og Digterens Harpe, ja — der selv er elsket af Museme.

Vi hilse D. M.t som den Fyrste, der paa Deres Vaabenskjold har skrevet de skjönne Ord: Ret og Sandhed, og har stræbt at gjöre dem til Sandhed; som den, der har gjort Ret mod Kvinden ved at give hende lige Arveret med Manden; som den, der har gjort Ret mod Deres norske Undersaatter ved at indrömme deres billige Krav paa Nationalitetens Anerkjendelse; som den, der har gjort Ret mod Deres svenske Undersaatter ved at frigjöre Erhverv og Konstflid fra Fortidens trykkende Baand; som den, der nu gjennem 12 Aar har fört en mild, human og retfærdig Regjering og til Lön derfor har seet Deres tvende Riger fremblomstre til en för ukjendt Velstand.

Vi hilse endelig D. M. som den, hvis kongelige Hjerte deler den Begeistring for Nordens aandelige og nationale Enhed, hvoraf vi Alle besjæles; som den, der med Tilfredshed og Glæde har seet Nordens Ungdom smelte sammen i eet stort Broderskab og paa dette bygger Haabet om en lykkelig Fremtid. Naar en Del af os strække vore Önsker og Forhaabninger ud over Nutiden og den nærmeste Fremtid; naar ikke Faa blandt os önske og haabe, at Forsynet engang vil tilstede, at den Pagt, de nordiske Folks Hjerter have sluttet, udtrykkes i Staternes Form — saa bede vi D. M. være forvisset om, at disse Önsker og Forhaabninger ere forenede med ubrödelig Troskab mod Nordens regjerende Konger og med urokkelig Agtelse for enhver bestaaende lovlig Tilstand. Maa det derfor være

os tilladt frit og aabent at udtale, hvilken Fremtid vi ansee mest betryggende for Nordens Ære og Selvstændighed.

Allernaadigste Konge! De böd forleden Dag selv Deres Folks Gjæster velkomne til Deres Hovedstad; De kappes i Dag med Deres Folk i Gjæstfrihed; De har aabnet Deres Huus for os og træder i vor Midte som vor kongelige Vært. Denne naadige Velvillie skal være os uforglemmelig. Vi bede D. M. modtage vore rørte Hjerters oprigtige og ærbödige Tak. Vi bede den almægtige Gud bevare D. M. og Deres kongelige Huus til Held og Velsignelse for hele Norden!

Længe leve H. M., de forenede Rigers, Sverigs og Norges Konge Oscar den Förste!

Dette Leve istemtes med umaadelig Jubel af Alle.

Hs. Majestæt Kongen udbragte senere en Skaal for Skandinaviens Ungdom i följende Ord:

Tanken på det förflutna höjer ännu mera stundens glädje. Borta äro de tider, då hemska fördomar och missförstådda intressen mot hvarandra väpnade bröder af samma stam; då bedröfliga fejder försvagade våra krafter och ökade våra fienders makt och öfvermod! Af dessa sorgliga, varnande minnen återstår blott det ärofulla. De nordiska kämparne hafva pröfvat hvarandras krafter och lärt värdera hvarandras mannamod. Vänskapens säkraste grundval är högaktningen. Nu söker Dansken Svensken, Svensken Norrmannen, ej med mordiska vapen i sina händer; ej med hatet i sitt bröst, men med fridens stämma, med försonlighetens ord, med brödrakärlekens uppriktighet. De ega blott ett hjerta, som varmt klappar för hvarandras väl, en arm, som skall värna deras frihet och sjelfständighet, ett sinne, öppet för allt skönt, allt ädelt; och, i sin nåd, skall Gud välsigna deras trogna, oupplösliga fostbrödralag.

Med detta glade hopp föreslår jag en skål för den Skandinaviska ungdomens välgång!

IIs. Majestæt begav sig derefter til Rigssalen, hvor han hilsedes med Sang og Hurraraab, og gjentog der Skaalen for den danske Konge i disse forandrede Udtryk;

Jag kommer till eder att förnya de skålar jag nyss föreslagit. Deras föremål äro mig så kära, att jag med nöje dricker dem för andra gången.

Jag uppmanar alla härvarande Svenskar och Norrmän att med mig tömma en skål för Danmarks Konung och för Danska folket. Konung Fredrik är icke blott den förste, utan äfven den bäste Dansken i sitt rike. Ingen kan bättre känna hans kärlek för sitt folk än jag, hans vän och trogne bundsförvandt. Danska folket eger vår odelade aktning. Man trodde, att en långvarig freds välgerningar, en mångårig, lugn och ostörd ställning hade insöft dess anda och att dess krafter domnat. Kom så stormen från söder och Dansken stod upp, sina frejdade minnen värdig, den hotande tiden vuxen. De stora uppoffringar fosterlandet kräfde bar han med ädel bered-

villighet, krigets mödor uthärdade han med tålamod; stridens faror trotsade han med hjeltemod. Seger, ära och samtidens beundran äro hans välförtjenta belöning.

Vi förena oss således att dricka en skål för Danmarks konung och för Danmarks folk!

Ogsaa Skaalen for den skandinaviske Ungdom gjentoges, og det saaledes:

Hvarje sann fosterlandsvän skådar. med glädje den Skandinaviska ungdomen här församlad i broderlig förening. Ungdom, framtid sammanblanda sig så ofta i vår tanke, ty de höra hvarandra till; begge omstrålas i dag af broderlighetens uppgående sol. Den upplyser Skandinaviens urgamla fjell, dess mörka skogar, dess klara sjöar, dess leende blomsterfält.

Tvedrägten har flytt, hatet har försvunnit. Våra skalder sjunga gemensamma lofsånger, våra svärd stå redo till gemensamt försvar. Skandinaviens andliga skatter strö sitt guld för gemensam upplysning och förädling. Hädanefter är krig, Skandinaviska bröder emellan, omöjligt.

Detta orygglige beslut står med outplånliga drag inristadt i de tvenne Nordiska Konungarnes hjertan, i de trenne Skandinaviska folkens bröst.

Måtte den Skandinaviska ungdomen allvarligt uppfatta Nordens stora betydelse, alltid vara färdig att offra lif och blod för Nordens ära, och då skola allt mer förverkligas våra skönaste förhoppningar om Nordens framtid.

En skål för den Skandinaviska ungdomen!

Begge disse Skaaler ledsagedes af begeistrede Hurraraab.

Grev Plessen takkede for Skaalen for Hs. danske Majestæt og Professor Retzius takkede paa de svenske Videnskabsdyrkeres Vegne for den Godhed, hvormed Kongen omfattede dem.

Ved Siden af Skaalerne uddeeltes Digte for Kongen fra Christianias og fra Lunds Studenter.

De norske Studenters Sang til Kong Oscar.

Vor Drot! De Norske hilse Dig!
Du vil vor Röst fornemme —
Er den end lidet fuld og rig,
Den er dog Hjertets Stemme.
Du hörte den saa mangen Gang,
Naar den blandt Norges Fjelde klang —
Vi veed det vist, den norske Sang
Du kan ret aldrig glemme!

Til Dig fra Norges Sommerstund
Den nu en Duft kan bære,

Fra Oscarshal, fra Bygdös Lund,
Fra dine Steder kjære,
Ak, der er nu din Park saa skjön!
Der blomstrer Hæg, der dufter Lön,
Der vandrer nu din elskte Sön
Alt med sin Hjertenskjære.

Vi hilse Dig i Svea Land,
I Broders Favn saa gjerne!
Her nu vi grant fornemme kan
Vi er' ei i det Fjerne;
Her kjende vi jo Nordens Skik,
Vi faae Norrænamaalets Drik,
Vi see her i Dit Faderblik
Vor fælles Ledestjerne.

Og her Din Viv, vor Dronning huld,
Hos Dig vi kan gjenfinde,
Saa moderöm, saa yndefuld,
Den Nordens förste Kvinde.
Vi see, her favnes Du af dem,
Som bygge Mandens rette Hjem, —
Men Norge ogsaa eier dem —
Det er vort bedste Minde.

Gud signe Dig da, elskte Drot!
I hvor Du end maa stande,
Paa Stockholms stolte Kongeslot,
Paa Norges Klippestrande!
Du Norden i dit Hjerte bær',
Du er vor Tanke altid nær —
Gud signe Dig, vor Fader kjær,
I dine Tvillinglande!

A. Munch.

Till Konung Oscar I.

Kung OSCAR! — Det ligger en tjusningsmakt,
En underbar, i de orden!
Den kommer ej blott af de kronors prakt,
Som smycka herrskarn i Norden.
Nej, från Ditt kungliga hjerta den går —
Det är kärlekens välde, som hyllning får.

Hvar man i Ditt rike, hur ringa han är,
Hur olärd han äfven vare,
Vet dock att en Ladulås kronan bär,
Och menar sitt: Gud bevare!
Med trofast sinne, med blick så klar
Han talar om Kungen, om landets Far.

O Konung, vår ynglingaskara Dig ber
Att kärlekens hyllning få bringa.
När sommarens sol ofver fälten ler,
Ur knopparna rosor springa;
När känslorna glöda i ungdomens bröst,
De kunna ej fängslas, de skaffa sig röst.

På blodstänkta vingar, med låganda blick
Flög striden ut öfver verlden,
Och sångfogelns stämma ett gensvar ej fick
Och skördarne höggos af svärden.
Med siareöga, med stadig hand,
O Kung, höll Du sköld öfver Skandiens land!

På häfdens himmel kometer gå opp,
Med glans af purpur de blända;
Men länge ej synes kometers lopp
Och snart är på glansen en ända.
Som nordens stjerna, Kung OSCAR, Ditt namn
Står rent och evigt i minnets famn.

Kär höll Du sången från ungdomsdar
Och sången kan kungar löna:
Med lagrar och rosor, de skönsta han har,
Skall en gång din hjessa han kröna,
Och skänka åt kommande slägten en bild,
Af nordmän älskad, en kungligt mild.

Emil Lindow.

Efterat den vakre Sang „Ur svenska hjertans djup“ var afsungen og Hs. Majestæt havde fjernet sig, drog hele Ynglingeskaren ud paa Slotspladsen, hvor den ordnede sig med Prinds August i Spidsen som Sangernes Anförer, og derfra under Sangen „Længe var Nordens herlige Stamme“ togede gjennem Parken til det saakaldte China, et ikke alene i det Ydre, men selv ved sit Huusgeraad efter chinesisk Stiil indrettet Lystslot en miniature. Ogsaa her viste Kongen sig og blev da hilset med Kongesangen.

Her udförtes ogsaa fölgende af Etatsraad C. Hauch forfattede:

Sang for Studenterne under Opholdet i Stockholm 1856.

Naar Linden grönnes, og naar Gjögen kommer.
Naar Engen blomstrer i den friske Vaar,
Naar Kilden risler i den unge Sommer,
Naar Nattergalen höit i Lunden slaaer,
Naar Droslens Stemme gjennem Skoven klinger,

Da hæver sig en Længsel i vort Bryst.
Og tidt vi önsked da, vi havde Vinger,
For bort at flyve mod en bedre Kyst.

Ja Længslens Aander boer i Danmarks Skove,
Paa Norges Fjelde, ved den svenske Strand,
Og tidt de seiled paa den dunkle Vove,
Der skiller Danmarks Ö fra Skaanes Land;
Fra gammel Tid de vel er kjendt i Norden,
De drev den vilde Viking fra sit Hjem,
Og som en Trækfugl flyver over Jorden,
Saa flöi hans Snekke stolt paa Bölgen frem.

Men hvad han sögte dybt i Sydens Dale,
Bag Myrter skjult, bag Palmelundens Træer,
Og bag den tomme Pragt i Östens Sale,
Det bedre Land, det fandt hen ikke der;
Det Land, hvor Livets bedste Frugter vinke,
Det Land, hvor Vaarens bedste Blomster groe,
Det Land, hvor Himlens bedste Stjerner blinke,
Det findes ej hvor Sydens Slaver boe.

En selsom Vanvid har os tidt bedaaret,
Og mangen Gang den fristed os igjen,
Saa vi en Afgud til vor Gud har kaaret,
Og for det Mindre gav det Större hen;
Thi her i Norden er jo Livets Kilde,
Det Hjem vi sögte för paa Sydens Vei,
Saa heltestort, og dog saa mildt og stille,
Et bedre Hjem paa Jorden gives ei.

Ja dybt i Nord den store Skat maa findes,
Det veed vi nu, det har vi skuet grant,
Der er det Hjem, hvortil vor Længsel bindes,
Hvor Uskyld end af Livet ej forsvandt;
Der er det lunt og varmt og mildt at bygge,
Og Sangens Fugl har aldrig det forladt,
Det ligger skjult bag Heltegraves Skygge,
Men Nordens Hjerte slaaer i Gravens Nat.

Vor Vei da indad gaaer mod Nordens Indre,
Der Længslen vige skal for hellig Fred,
Der er det Land, hvor Tidens Stjerner tindre
Med större Glands og Kraft, end Syden veed;
Thi vil de unge Slægter did vi sanke,
Og der de vies skal ved Mindets Daab,
Og der de styrkes skal i Sjæl og Tanke,
Til Kamp for Nordens Fremtid og dets Haab.

Fra China vendte Gjæsterne tilbage til Drottningholms Slot under jublende Sange og toge der Afsked med Kongen og den kongelige Familie, som var forsamlet paa en Balkon, hvorfra de kunde overskue Indskibningen. Enhver gik ombord paa det Fartöi, hvormed han var kommen. Klokken 9 drog man bort under den mest enthusiastiske Jubel, og en Time senere befandt man sig atter i Sveriges Hovedstad.

Festen paa Hasselbacken.

Formiddagen den 16 Juni anvendtes til at besee, hvad man ikke de foregaaende Dage havde vundet med, eller hvad der först nu var Adgang til. Foruden de tidligere anförte Indretninger besaa man saaledes Riddarhuset med dets store prægtige Sal, Riddarholms-Kirken med dens Grave af svenske Konger fra Gustav Adolfs Tider og afdöde Seraphimerridderes Vaabenskjolde og mangfoldige fra Fiender erobrede Faner og andre Seierstrophæer; Antiqvitets-Museet og Myntkabinettet med dets store Rigdom af angelsachsiske Mynter; det kongelige Rustkammer med Stykker lige fra Erik den Helliges Dage, og det kongelige Slot tilligemed det derværende Bibliothek, hvor Codex aureus og „Djefvulsbiblen“ forvares, og Billedgalleriet, hvortil hörer en af Europas rigeste Samlinger af Haandtegninger, samt det „kgl. Skulpturmuseum,“ der foruden mangfoldige Antiker (hvoriblandt en herlig Endymion) indeholder Fogelbergs kolossale Billeder af Odin, Thor og Balder samt Arbeider af de andre bekjendte svenske Billedhuggere Byström, Sergel (o. fl.). Efterat man havde beseet de i Sandhed mangfoldige vækkende historiske Minder og værdifulde Kunstgjenstande, som Sveriges Hovedstad slutter inde, droge de Fremmede Kl. 4 Eftermiddag, deels paa Baade, deels paa smaae Dampskibe, over til Hasselbacken, hvor Stockholmerne havde beredet os en herlig Fest.

„Hasselbacken“ er det mest yndede Gjæstgiversted, som findes i Djurgården, og var derfor ogsaa valgt for denne Fest. Endnu et Par Tiaar ind i dette Aarhundrede var den Skuepladsen for alskens Lege og Folkeforlystelser, og fremdeles den Dag idag viser man en herlig Eg, hvorunder Bellmann laa og betragtede det brogede Liv rundtomkring. Lystsstedet var til Anledningen passende prydet. Udenfor Hovedbygningen var spændt et Telt, hvis stöttende Söiler vare klædte med Grönt og forsynede med Navneskjolde af en Række i Kunst og Videnskab bekjendte Mænd i Norden, nulevende og afdöde saasom: Tegnér, Oehlenschläger, Geijer, Bellman, Wergeland, Örsted, Berzelius, Hansteen, Schweigaard, Forchhammer, Andersen, Thorwaldsen, Fogelberg, Wi-

ckenberg, Gude, Marstrand, Eschricht, Ole Bull og Jenny Lind. Paa Svalgangen — ved Teltets ene Ende — var reist en ligeledes af Grönt smykket Talerstol, med Stockholms Vaaben og det svenske, norske og danske Flag ovenover. Ved de modtagne Kort anvistes Enhver Plads i Lyststedets forskjellige Rum under det der anordnede Middagsmaaltid, der paa givet Tegn fra det opstillede Musikkorps tog sin Begyndelse Kl. 4½. Da Maaltidet var til Ende, holdt Justitieborgmesteren Holm följende Tale til Gjæsterne:

Den gamle studenten, troligen en af de äldsta bland eder, har å hufvudstadens invånares vägnar och enligt bestyrelsens uppdrag den äran helsa eder välkomne till dessa friska källor för utbyte af tänkesätt och känslor. Ordet välkomne kan aldrig nog ofta uttalas till våra kära gäster, Nordens fyra universiteters vetenskapsidkande och kunskaps-sökande ungdom, denna den skönaste fyrväpling, Norden någonsin haft att uppvisa, på hvars blad Guds finger tecknat dragen af kärlek till vår herrliga Nord och våra fosterbygder, vår lagbundna frihet och vår grundlagliga öfverhet, af kärlek till det fosterbrödraförbund, som knytes emellan Nordens väl särskilda, men med hvarandra genom sitt gemensamma ursprung, genom öfverensstämmelse i religion, seder och språk så nära befryndade folk, hvilket fosterbrödraförbund, om det slår djupa rötter i folkens hjertan, skall göra Norden stark, fri och oberoende, och ve den, som då vågar störa oss i våra skär, på våra öar och å våra fjell; han skall, han måste inslumra i sin sista sömn på de gamla Asers heliga jord, som enligt mythen, beträdts af deras Gudar, — af kärlek till vetenskap och konst, som förädlar menniskoanden och gör den mäktig af upphöjda tänkesätt och känslor, och hvilken kärlek ock närmat oss till andra nationer i det stora europeiska statsförbundet med äldre kultur, och slutligen af kärlek till Nordens qvinna, dess skönaste blomma, som lifvar ynglingens mod och utgör mannens fröjd. Efter förutskickandet af dessa tänkesätt har jag äran föreslå skålen för våra värderade och älskade gäster, Köpenhamns, Kristianias, Lunds och Upsalas vetenskapsmän och ungdom. Lefve Nordens studenter för att verkliggöra nutidens förhoppningar till framtidens glädje. — Hurra!

Efterat Sangen „Hvad är de Skandinavers land“ var afsungen, udbragte Oberst Hazelius, Svenska Tidningens Redaktör, under hyppige Bifaldsraab en Skaal for Danmarks Konge i följende Ord:

Mig har blifvit uppdraget föreslå en välgångsskål för den Grann-Konung, under hvars spira en stor del af här församlade blomstrande ungdom lyder.

Danmarks Konung har, gemensamt med sitt folk, genomgått pröfningens hårda skola, först på krigets blodiga bana, och sedan fortfarande, i brytningen mellan ett gammalt och nytt statsskick. Danmarks söner glömma aldrig, att han, för 8 år sedan, tog det

modiga beslut, att mot en öfvermäktig och öfvermodig granne, hvars dom skall tecknas i den blifvande häfden, draga svärdet, vädjande till Gud, som stödjer en rättfärdig sak, och till sitt folks nyväckta nationalitet, och hans tappra krigshär löste sin Konungs pantsatta ord, såsom nordiska härar göra detta, då de kallas till ett ädelt, af national-känsla lifvadt folks försvar, vid Bau, vid Sleswigs häckar, i Koldings dalar, på Dyppels höjder, under Fredricias vallar och på Idsteds blodiga fält. Detta efterdöme har ej gått förloradt för verlden och skall icke heller göra det för Sverige, som med sin Konungs och sitt folks samfälda deltagande följde, danska bröder, eder kamp. Ty Sverige är icke mera Danmarks stridlystne trätobroder, Danmark icke mera Sveriges afundsman. Båda njuta af hvarandras ära och lycka, såsom sker inom en enig slägt. Striden om tre kronor är förvandlad till tre kronors broderliga förening, och våra konungar se med välbehag utbytet af våra känslor. Ja, danske bröder, när J, för några dagar sedan, straxt efter eder ankomst, nedgingen ur vår hufvudstads börs, då mötte eder från samma fönster, hvarifrån man med fasa såg eder omilde Christierns bödelsyxa utgjuta svenska riksens herrars och borgares blod, från samma fönster sågen J nu Sveriges döttrars lifliga blickar, och deras blommor regnade öfver edra unga hufvuden. Svaren mig, har verldshistorien någonsin dylikt att uppvisa? Kan sådant ske af en händelsernas nyck? Är det icke frukten af en stor, djup och framtidsrik tanke? — Den är här icke utgången från thronerna, men alstrad så, som historien alstrar stora tankar, stilla, tyst, i några tänkares bröst, en liten källa lik, som utbreder sig till flod, strömmande genom menigheterna och slutligen störtande sig, färdig som verldstanke, i verldshafvet. Så har den äfven trängt till thronerna, och derföre hyllom dem. Hos oss stå de icke fiendtliga mot folken. I norden är thronen årsbarn med folkfriheten, båda skyddande hvarandra mot hvarandras våld, och derigenom befästande lagbunden frihet, de nordiska folkens urgamla lifsluft, den, som äfven våra Konungar måste andas, för att här kunna lefva. Derföre hell dem!

Hell H. M. Danmarks Konung!

Plougs Sang, „Længe var Nordens mægtige Stamme“ blev nu afsungen, og efter den fulgte en Skaal for Sverigs og Norges Konge, med en saalydende Tale af Etatsraad Hauch:

Det skulde vel ikke blive saa let at eftervise nogen Forsamling i Europa i de senere Dage, der kan sammenlignes med den nærværende, i hvilken en Ström af blomstrende Ynglinger fra de tre nordiske Riger, baaren af en stor Idee om et almindeligt Broderskab mellem Landene, saaledes har forenet sig, og i hvilken de saaledes ere blevne modtagne, som her skeer, af Stadens ædleste Mænd. Men hvad der vel er fuldt saa sjeldent og ligesom sætter Kransen paa det Hele, det er at Hans Majestæt Kongen af Sverig og Norge selv danner Middelpunktet i den Gjæstfrihed, Stockholms ædle Indbyggere vise os. Men det gaaer almindelig saa, at den unge Slægt er

den, der föler varmest for de Ideer, hvoraf den er greben, og at den mest bliver henreven deraf. Derimod er det ikke saa ganske almindeligt, at Besindigheden i de unge Aar er saa stor, som Begeistringen, thi Besindigked kommer först ret med en modnere Alder. Dog kan det atter skee, desværre, at jo mere Besindigheden tiltager, destomere aftager netop den friske Ungdomsild, den Begeistring, vi ovenfor omtalte, saa at der mangen Gang tilsidst ikke bliver meget tilbage deraf. Herligt er det derfor, naar det dog undertiden træffer sig, at begge Dele forenes. Naar dette skeer, da fyldes vort Hjerte med stor og usædvanlig Glæde, thi da see vi jo den fulde Menneskehed i sin fuldeste Blomst. End mere henrives vi, naar den Mand, som forener et saadant Hjerte, der slaar varmt og begeistret for de höiere Tanker, med Besindighed og Viisdom, tillige er en Konge, der da i en större Kreds kan vise Frugterne af denne sjeldne Forening. Men en saadan Konge er jo netop Sverigs og Norges Styrer, den ædle Kong Oscar. Behöve vi noget andet Beviis paa, at hans Hjerte endnu slaaer med ungdommelig Ild for store Tanker, end hans ophöiede Kongeord, hvormed han hilsede det tredobbelte Nordens aandelige, broderlige Forening: nu er en Krig mellem disse Lande bleven umulig. Behöve vi större Beviis paa hans Besindighed og höie Klogskab, end den Regjering han i en Række af Aar har fört i Sverig og Norge, under hvilken Regjering han med de retviseste Love har sörget for Landenes Tarv, under hvilken Sverig har udviklet en Nationalvelstand, större end det for tyve Aer siden kunde have anet, under hvilken han saaledes har styret Statens Skib i en urolig Tid over skjulte blinde Klipper og Skjær, at det nu har naaet et Farvand langt tryggere, end det for nogle Aar siden var at vente? Naar jeg da udbringer en saadan Konges Skaal, da mener jeg med Sikkerhed at kunne vente en mægtig tredobbelt Gjenlyd fra de Skarer, der ere udgaaede fra de tre nordiske Riger. Altsaa en Skaal, et Leve for den ædle, milde, ophöiede Monarch Kong Oscar til Sverig og Norge, for ham, hvis Hjerte ikke kjölnedes, fordi hans Sjæl vandt en höiere Besindighed og Indsigt.

Paa Nordmændenes Vegne udbragte Kand. G. A. Krohg en Skaal for Vicekongen i Norge med omtrent följende Ord:

Taleren mindede om, at Thronarvingen, allerede forinden han traadte i Spidsen for et af de forenede Rigers Styrelse, ved sin ædle, aabne og ridderlige Charakteer havde vundet begge Folks Hengivenhed, og at hans Udnævnelse til Vicekonge, medens den fremkaldte Nordmændenes dybe Taknemmelighed imod Kongen, maatte hilses som en glædelig Begivenhed for begge Folk. Thi ved længere Ophold i Norge vilde Thronfölgeren ikke alene blive istand til at gjöre sig fortrolig med det norske Folks indre Forhold og med dets Tarv og dets Önsker, men ogsaa med dets Hjertelag mod sit Forbundsfolk. Ved at deeltage i Norges konstitutionelle Styrelse vilde den unge Fyrste mere og mere overbevises om den fol-

kelige Friheds Goder og den fulde Foreenlighed af Borgerfrihedens kraftige Udvikling med ubrödelig Troskab mod det nedarvede Kongedömme. Og jo mere hvert af de nordiske Landes borgerlige Frihed, nationale og politiske Selvstændighed agtedes og blomstrede, desto bedre vilde deres særlige Interesser fremmes ved Siden af hinanden, des sundere, mere levende og frugtbar deres broderlige Forening vorde. Den varme Deltagelse, som Hs. kgl. Höihed havde vist for det Broderskab, der havde samlet de skandinaviske Studenter paa Upsalathing, gjorde det dobbelt kjært ved denne Borgerfest i Stockholm at hylde Kronprinds Carl Eugen med det Önske, at Forsynet maatte skjænke den vordende Konge Mod, Kraft og Held til at fuldbyrde det folkelige Broderskab som den nordiske Politiks ubrödelige Grundlov, til engang at före Skandinaviens Sag til Seier og Ære.

Herefter fulgte Sangen „Kung Carl“, hvorpaa följende Tale for Nordens Enighed holdtes af Raadmand Weser:

Mine herrar! Det har funnits en tid, och mången minnes den ännu, såsom en elak dröm: den tid, då Öresund bildade ett omätligt, bottenlöst svalg, vid hvars bräddar hatet och misstroendet på ömse sidor höllo vakt emot hvarandra, den tid, då Kölens fjellar uppreste en önskvärd skiljemur emellan tvenne fiender, som icke möttes oftare, än med vapen i hand. Denna tid finnes icke mer. Sundets våna bölja slingrar sig såsom ett kärt föreningsband emellan folken, och de gamla fjellarna bilda nu den fasta klippborg, som betryggar nordens frihet och sjelfständighet. De fordna fienderna hafva lärt sig inse, att de äro barn af samma fäder, med gemensamhet i seder och språk, och att enighet och ömsesidigt bistånd äro deras enda säkra värn emot alla hotande stormar, de må komma sunnan- eller östanifrån. De särskilda nationaliteternas stora historiska minnen uppväcka icke längre någon afund eller förbittring. Vi blicka med glådje och stolthet tilbaka på de glänsande bladen icke blott i våra egna, utan ock i våra bröders häfder. Deras ära har äfven blifvit vår, likasom samma sol lyser öfver den enas åkerfält och den andres berg och skogar, likasom samma herrliga norrsken under vinternatten glimmar omkring Köpenhamns gyllne tornspiror, Aggerhuus fäste och de gamla Upsala högar.

Hvem har framkallat denna seger öfver fördomar, alstrade och närda under sekler utaf egennyttiga beräkningar eller obändig kämpalust? Hvem har åter knutit de brustna banden af aktning och förtroende emellan Nordens folk och till en klar låga upptändt den kärlekens gnista, som ännu i våra hjertan glödde under askan efter de fordna brödrafejdernas mordbrand?

Jag tvekar icke att uttala den öfvertygelse, att de skandinaviska studentmötena väsendtligt medverkat härtill. Man måste se och umgås med den, som man vill lära känna. Många skefva, orättvisa föreställningar skola försvinna, likt tomma dunstbilder, när man med förvåning hos den fruktade motståndaren igenkänner

samma drag af nordmannatro, af själshöghet och fosterlandskärlek, som man från gammalt så gerna velat företrädesvis tillegna sitt eget folk. Och hvem har också till en sådan internationel beskickning kunnat vara lämpligare, än den studerande ungdomen? Den hade att påräkna icke blott frändskapen med den generation, som den sjelf tillhör, utan äfven hos den äldre manliga befolkningen ett deltagande, som naturligt framkallas af ljusa minnen ifrån den förflutna bästa tiden af vår tillvarelse. Många vackra ögon hafva väl också skickat leende blickar, och många varma, röde läppar framhviskat sit välkommen emot desse Skandinavismens härolder med friska rosor på sin kind och hjertan, som ännu icke blifvit sammantryckta af näringslifvets omsorger, eller förstelnat under egoismens isskorpa.

Hell eder derföre, Upsalas akademiske medborgare! som icke tvekade att till eder lilla, men minnesrika, gamla Upsalastad inbjuda representanterne för hvad grannländernas stolta hufvudstäder hafva ypperst i sitt sköte, deras bildade och lefnadsglada ungdom. Klanderbegäret och småsinnet skola förgäfves emot eder afskjuta sine trubbiga pilar. J kunnen vara förvissade, att edert fädernesland, och icke minst vår stad vet att till sitt rätta värde uppskatta edra ädla bemödanden för befästandet af Nordens endrägt, vänskap och förtroende.

Och hell eder, deras högt värderade gäster ifrån länderna på andra sidan sundet och fjellen. Hafven tack för den broderliga beredvillighet, hvarmed J skyndaden att antage och till så stort antal efterkomma den okonstlade inbjudningen! Edert beslut lika mycket hedrar edra hjertan, som det inom hvarje svenskt bröst framkallar känslor af glädje och tacksamhet.

Ty, jag upprepar det ännu en gång, våra folks enighet och trofasta förbund äro de enda säkra grundvalar, på hvilka vi kunna bygga vår egen och våra efterkommandes sjelfständighet och sällhet.

Jag föreslår en skål för den Skandinaviska Nordens enighet.

Digteren H. Sätherberg foredrog nu et Kvæde for Nordens Eenhed.

Man kämpat nog! Med bröst i brynjor slutna,
Man nog har sjungit krigets vilda sång!
Man kämpat nog, med hjertan isomgjutna!
Man brottats nog, med känslor sönderbrutna!
O må på kampen blifva slut en gång!

Man hatat nog och blodat Nordens länder!
Hvad vann man väl derpå? Elände blott!
O, det är tid att gå till Sundets stränder
Och tvätta blodet bort från våra händer
Och bikta för hvarandra våra brott!

Så sjöng en himmelsk röst i höga Norden.
En fridens vårsång, ej så längese'n.
Den sången re'n är nationalsång vorden.
Pä Danska, Norska, Svenska klinga orden.
Den sång är sann, som den år god och ren.

Och Svea föll till sina syskons hjerta,
Och Nore, Dana sträckte famnen ut,
Och det blef fröjd, der förr var split och smärta,
Och kärleksrosor glödde nu så bjerta,
Der hatets tistlar vuxit fritt förut.

Säg mig ett fält, som bättre skördar bringar
Än kärlekens och dygdens, säg mig du,
Som är för tung att pröfva känslans vingar,
För döf att rätt förstå den ton, som klingar
Igenom Nordens unga hjertan nu!

Tror du en slump, en barnslig nyck har danat
Den djupa harmoni, som smälter så
Tillsamman folken, så som ingen anat,
Och kungsväg bred igenom landen banat
För dem, att mötas och hvarann förstå?

O nej! det tidens genius är, som talar
Till oss ur ungdomens höghvälfda barm.
Hans lyra klingar öfver berg och dalar,
Igenom hyddor, genom kungasalar
Han vandrar säker; — *stöd dig vid hans arm!*

Se hur af unga skaror tätt omsluten
En hög Chorag han hastar mot sitt mål,
Med snillets drag kring öppna pannan gjuten.
För honom hämdens hednahär är bruten,
Han ingen lögn och intet mörker tål.

Man kämpat nog! Så ljuder sången, bröder!
Som Odd och Hjalmar nog vi pröfvat mod!
Nu låt oss *trohet* pröfva, hur den glöder
I våra bröst, när åskorna i söder
Än dränka folken i ett haf af blod!

Till „fredskongress“ man syntes nyss sig samla
Vid Seinens strand; man handslag tog och gaf; —
Men fredens grundval var som förr den gamla:
Ej kärlekens, men våldets. Vålden ramla
Till grus på den; den hvilar på en graf.

Vår fredskongress är bättre! *Kärlek* skrifver
Här protokollet sjelf. Ej örnen här
Släppt pennan till'; man örnar aldrig gifver
Hoss oss sin hyllning, — *den* ej trogen blifver,
Och örnen ingen bild af friden är.

Vi vilja frid med alla ädla makter,
Vi vilja odla våra fält i frid;
Men hotar våldet våra lugna trakter,
Då ta vi jern ur Nordens gamle schakter
Och höja fanorna till helig strid.

O, då, när oväns åska mot oss ljungar
Vi ses igen: då ha vi *krigskongress!*
Ett spel nu börjar der, man kulor slungar:
Det spelet vinnes lätt med *goda* kungar,
När folkets varma kärlek är trumf-ess.

O, då, när kampens lurar höras ropa,
I täta leder, bröder, samlom oss!
En mur af stål vi sluta oss tillhopa.
Och våra kulor skola fälten sopa
Och som i Lützens natt vi skola slåss.

Magister Sohlman udbragte en Skaal for Kjöbenhavn i omtrent følgende Ord:

Mine herrar! Då jag föreslår en skål för Köpenhamn, så rörer den skålen äfven helt nära Danmark och danska folket; ty Köpenhamns universitet är Danmarks hjerta och ögonsten, det utgör brännpunkten för Danmarks andliga lif, det uppbärer den danska kulturen och bringar den i nödigt sammanhang med den allmänna europeiska. Det är öfverflödigt att här närmare utveckla den stora, djupt ingripande betydelse, som Köpenhamns universitet har såsom danskt nationaluniversitet; jag skulle knappt behöfva mer än nämna några namn från den senaste tiden, såsom Örsted, Schouw, Clausen, Madvig, Hall, — för att det skulle bli klart för hvar och en, hvilket utomordentligt inflytande universitetet utöfvar på Danmarks hela utveckling, på hela dess icke blott vetenskapliga och intellektuella, utan äfven politiska och sociale lif.

Men det är en särskild sida af det danska nationaluniversitetets förtjenstfulla verksamhet och stora inflytande, vid hvilken vi i dag ha anledning att fästa oss. Det är dess förtjenster om den gemensamma nordiska nationaliteten, dess verksamhet för utvecklingen af ett nordiskt nationalmedvetande. Det var här, som de mäktiga toner först anslogos, hvilka återuppväckte forntidens lif och anda ur dess långa vinterdvala, och i hvilka folket med förundran och glädje fann någonting, som gick ifrån och som talade till dess eget hjerta. Det var härifrån som den öfvertygelsen först började

utbreda sig, att det blott finnes en väg för de skandinaviska folken till en friare kraftutveckling och till ett mäktigare andligt lif, och det är den att lära känna sig sjelfva och bygga på en gemensam grund, som då blir stor och kraftig nog att bära en sjelfständig kulturutveckling. Det var vid Köpenhamns universitet, som den nordiska enhetstanken först fostrades och utvecklade sig till klarhet. Men det är alldeles falskt att derföre anse den såsom någon akademisk, lärd förslagsmening eller såsom en tillfällig, forflugen student-idé, hvartill dess motståndare och belackare gerna vilja stämpla den. Den var en i rät tid utsprungen frukt af den historiska utvecklingen, den är den dunkelt medvetna, men länge orätt tydda grundtanken i nordens hela historia. Att den fann sina första tjenare och budbärare inom den akademiska ungdomen, det kommer deraf, att ungdomen är mest emottaglig för nya idéer, att den kan rikta blicken mot framtiden, utan att alltför mycket störas af ögonblickets mångahanda egoistiska interessen och förvillas af fördomarnes töcken.

De nordiska studenttågen hafva varit väl egnade att bryta isen, fördomarnes gamla is, och bana vägen till vänskap och förtroende mellan folken. Då ungdomen till en stor del har den äran att få representera nationen när det gäller at strida och blöda på slägfälten och värna fosterlandet mot fiender, hvarföre skulle den då icke i någon mån kunna representera sitt folk, då det är fråga om fredliga eröfringståg, att hos stamfränder eröfra vänskap, samdrägt och förtroende? Det är i medvetande och erkännande deraf, att J, danske bröder, representeren den unga generationen i Danmark, Danmarks framtid, som Stockholms invånare jublande ha emottagit eder och — alltifrån statens öfverhufvud till den ringaste man på gatan — helsat eder hjertligt välkomna. Då vi i dag hafva bedt eder och våra andra kära gäster samlas med oss här på Djurgården, så har dett skett, så väl för att för eder få uttala våra sympatier och välgångsönskningar, som för att styrka oss sjelfva genom edert friska ungdomshopp; ty äkta frisk ungdomlighet smittar verkligen och föryngrar äfven dem, som tro sig för längesedan hafva tagit farväl af ungdomen.

Sjelfva den plats, på hvilken vi nu befinna oss, synes mig kunna ge eder, danske bröder, anledning till några förhopponingsrika betraktelser och hjemförelser. Tanken flyger 13 år tillbaka. En skara af Danmarks ungdom gästade då för första gången hos oss och helsades här ute på Djurgården välkommen af Stockholms borgare. Besinnar man nu, hvilka förändringar, som sedan dess timat, så måste man medgifva, att den nordiska enhetsidéen gjort stora framsteg. En lifligare vexelverkan har börjat inträde mellan de trenne rikena; idén om gemensamhet gör sig gällande ej blott i litteraturen, utan äfven genom utförda eller påtänkta nordiska möten af olika arter, bokhandlaremöten, läraremöten, gemensamma konst- och industri-utställningar o. s. v. Många hundrade af dem, som då hörde till universitets-ungdomen, hafva sedermera gått ut i statens och kyrkans tjenst, många verka såsom lärare i skolorna och bibringa

den uppväxande ungdomen en helt annan anda och uppfattning än den gamla, de inbördes fördomarnes. — En af de eldigaste danske talare, som för tretton år sedan här uppträdde, förklarade högtidligen, att Danmark snart skulle visa sig värdigt sina nordiska stamförvandter genom att på egen hand lösa vilkoret för sin politiska pånyttfödelse. Detta har också skett på ett sätt, som kallat i dagen herrliga krafter och som vittnar om det danska folkets kärnfriskhet. I de båda förenade rikena hafva de senaste verldshändelserna gifvit mäktiga impulser åt nationalkänslan, öppnat ögonen för faran af en isolerad ställning, med allvar riktat blicken mot framtiden. — När den danska ynglingaskaran för 13 år sedan drog hit, så betraktades dess förehafvande af de makthafvande med missnöje och misstroende, och höga vederbörande på alla håll skulle gerna lagt hinder i dess väg. Nu kommen J hit på ett kungligt örlogsskepp, och denna samma „Hekla“, som under kriget öfverallt var fiendens skräck, helsas hos oss såsom en fridens och venskapens budbärare. Mycket, som då föreföll såsom djerfva framtidstankar, kunnen J nu höra såsom axiomer från läppar, af hvilka J näppeligen hade väntat det. Sjelfva förhållandet mellan naturutvecklingen nu och då synes mig nästan symboliskt. Då hade träden nyss börjat spricka ut; nu stå de redan i full vårfägring. Eder helsning är icke numera en enslig „Svale, som varsler Nordens Vaar“. J bringen sjelfva våren med eder, och Stockholms invånare fattade väl och rönte ett djupt intryck af de symboliska gröna qvistar, med hvilka J, danske bröder, vid edert intåg i Sveriges hufudstad hade smyckat eder. De kände alla djupt, liksom vi känna det i närvarande stund, att det nu är vår i norden, ej blott i naturen utan äfven i hjertan och sinnen. Nordens trenne folk kalla sig gamla och äro gamla, men de känna ungdom och ungdomskraft i den nordiska enhetstanken.

Denna plats har äfven en annan betydelse. J hafven nyss gästat Upsalas minnesdigra jord och der hemtat kraftiga påminnelser om gemensamheten i forntiden. Äfven här är en klassisk jord, ehuru dess klassiskhet är af yngre datum. Det är här som det glada folklif utvecklade sig, hvilket Bellman så oförlikneligt skildrat, och han har sjelf ofta, hvilande under dessa ekar, åsett detsamma. J kännen denna plats och dess minnen, J omfatten med förtjusning Bellmans odödliga sånger; och denna omständighet, att J danskar och norrmän förstån och värderen den mest egendomlige af våra skalder, då han deremot alltid måste bli främmande för alla andra folk, den är ett klart tecken på vår andliga gemensamhet, liksom den äfven är tecken på den inre sanning och frihet, som den nordiska enheten innebär, att ju mera verkligen svenskt någonting hos oss är i konst eller litteratur, desto högre uppskatten J det.

Vid åtanken af hvad Köpenhamns universitet verkat för bildningen i Norden och för den Nordiska nationalitetens sak och i den glada känslan deraf, att vi här se en ädel skara af dess representanter, dricka vi en skål för det Danska national-universitetet.

Lefve Köpenhamns universitet!

Talen ledsagedes af disse Vers, forfattede af Mag. Andersson:

Re'n tretton somrar fyllt sitt lopp,
Det mins du, frände, nog
Se'n du från Gefions strand hitopp
För första gången drog:
Från dina gröna bokars skygd
Du gaf dig raskt åstad
Och trängde genom furubygd
Till Birgers gamla stad.

I vanligt sjelfbehag han låg
På sina holmar sträkt,
Med någon undran upp han såg,
Utaf din ankomst väckt;
Men du, som utan tvekan var,
Gaf honom brodernamn
Och förr'n han färdig blef med svar
Sprang du uti hans famn.

Det unga framtidshopp, som du
Tog med till denna strand,
Stod likväl då som främling ju
Och stöddes af din hand:
Nu bygger det bland dessa skär
Och hvad det vuxit re'n!
Och burskap har det vunnit här,
Det vet du, längese'n.

Så knöt du, broder, vårt förbund:
Pris åt ditt unga mod,
Som följde Nornans bud på stund
Och hennes vink förstod:
Sitt på den valplats segerglad,
Som af din tillit vanns,
Och tag i Mälarns kungastad
Emot din segerkrans.

Desuden omdeeltes följende „Tack och helsning till Köpenhamns Studenter från en deltagere (Johan Jolin) i „Studentermödet i Kjöbenhavn 1845".

En stjerna *), go' vänner, jag bär på mitt bröst,
En minnenas strålande stjerna,
Hon talar om Danmark med smekande röst,

*) Det festtecken, som vid detta möte utgjorde fastebrefvet på den allmänna gästvänligheten.

Jag lyssnar på talet så gerna.
I dag är jag Riddare jag, som en ann',
Och tag mitt diplom den som taga det kan.

Jag minnes den dagen så klart som i går.
Jag minnes den trofast till döden,
Den födelsedagen för Scandiens vår,
För Nordens förenade öden:
Studenternas möte uti Köpenhamn;
Två folk, hvilka slöto hvarandra i famn.

Hvart fartyg vid „Toldboden" mannade rå,
Och vallarna voro rabatter
Med lefvande blommor, med damer uppå;
Hvad jubel, hvad klang och hvad smatter!
Kanonerna slogo sin stolta gonggong,
Slog' takten til Nordens förbrödrade sång.

Det regnade blommor från skönhetens hand,
Vi kysste de flygande buden,
Vi sjöngo, vi logo, vi — gräto ibland
Vid tanken på syskonaljuden,
Vi visste ej huru det var med oss fatt,
Det var som en dröm ur „Tusen och en natt".

Hvar Dansk, som vi mötte, han smålog så godt,
Vi voro ju vänner och fränder;
Hos hög eller låg och hos stort eller smått
Man räckte oss vänliga händer,
Man gick som vid bröllopp i festelig skrud,
Och Danmark var brudgom och Sverige var brud.

Jag tog mig en glace på ett litet Café,
Jag ville mig ha ett par handskar,
Men pengarna tålde man allsinte se,
Jag aldrig sett maken till Danskar,
„Behold til Erindring", så var deras svar,
Ack — glacen är borta, men handskarna qvar.

Jag for med en „Formand" hän till Fredrikssund,
Jag åt af hans matsäck på vägen,
Men när det så kom till betalingens stund,
Då gjorde ock han mig förlägen:
„Af Brödre fra Sverig jeg tar ingen Skat".
Helt visst Fortunatus satt på mig sin hatt.

Ja, hjertat det låg ei på tungornas spets,
Det lyste som guld i hvar handling,
Och guldet jag såg i hvarendaste krets,

Men aldrig jag såg dess förvandling,
Jag dröjde i Danmark till sednaste höst;
Det var mig en lustfärd från bröst och till bröst.

Men — Bröder från Danmark, hvad nesa, hvad skam,
För Stockholm i Onsdags på strömmen!
Ert „Hekla“ gick tyst som en gammal madam,
Så tyst som hon vendrat i drömmen,
Kastellholmen lossade inte ett skott,
Och dock hade Kungen godt krut Er bestått.

I hettan jag knuffade till en patron,
„Här står man och hurrar och skräflar,
Men inte ett ljud från en enda kanon,
Så skjut da för tusande knäflar!
Ryck hit med en b¨ssa, tag fram en pistol!“
— Han teg och han log som en midsommarsol.

Dock, gåtan blef löst till Kastellholmens väl.
Ty allt var i ordning på kornet,
Men „Hekla“ hon glömde i glädjen, min själ,
Saluten för — Malakowtornet.
Kastellholmen läste sitt skottformulär,
Kanonerna tego — *med mycket besvär.*

Det till och med sägs, att kanonerna gått
Så långt i malice mot servicen,
Att, som krigsartiklar *de* aldrig förstått,
Så ville de nu bryta isen:
Sjelf ladda ifrån sig mot himmelens höjd,
Sitt stolta välkommen till Scandiens fröjd.

Men *sången* — den kunde ej *tiga* vid land,
Ej jublet från tusende munnar,
Och bägarn, som räcktes till välkomst på strand,
Var bräddad ur *kärlekens* brunnar;
I skönhetens ¨gon jag såg mången tår
Som daggperla glänsa i löjenas spår.

Dock, Bröder från Norge, från Danmark och Lund
Om känslorna här tyckas ljumma,
Så tron, att de glödgas i *pröfningens* stund.
Och minnens att Svea är — gumma;
Ack, frossan, den saten, i kroppen hon haft,
Den drack hennes blod och den åt hennes kraft.

Förgäfves har China lagt in oss i salt.
Och Esculap bråkat sin hjerna;
Man *frossar* och *fryser* hos oss — det är allt,

Dock — hoppet ej släckte sin stjerna,
Nej, Danmark och Norge, som hörde vår nöd,
Ha sändt oss sin ungdom — två skeppslaster *glöd*.

Tack, Bröder, för kuren! — den kuren var god.
Dess verkningar redan vi känna,
De frostbitna kroppar fått eld i sitt blod,
Friskt lif, medan pulsarna bränna!
Vi frukta ej framtidens hotande röst,
Vi lefva och dö vid hvarandres bröst.

Skaalen for Kjöbenhavns Universitet besvarede Professor Hammerich:

Paa de danske Studenters Vegne takker jeg Stockholms Borgere for disse festlige Dage. Det er sandt, hvad der nylig blev sagt, at den Regn, der er faldet paa os, var en Regn af Blomster; vi plukkede dem paa vor Vei; hvor Toget gik frem — i Calmar, i Upsala og her i Hovedstaden — gik vi med Blomster i Haanden. Det var som om vi ikke alene vare Studenter, men navnlig studerede Botanik: da vi steg iland i Linnés Födeland, blev vi alle Botanikere!

Mange af os kjendte tidligere Noget til Stockholm, og det af en god Kilde, som nys blev nævnet, af Nordens store Digter, Stockholms Barn, Carl Michael Bellman, Improvisatoren i det höie Norden, Folkesangeren midt i det 18de Aarhundrede, der til sit Attribut havde den gamle, syvstrængede Cithar, som fulgte ham fra Drengeaarene trolig hele Livet igjennem, — ingen af de olympiske Guder har et mere udtryksfuldt Attribut, end Bellman i sin Cithar. Af ham har vi hört om Stockholm og dens Omegn, om Djurgården herude, om Staden med dens Gader og Grænder, lige indtil „Kolmätargränden“, hvor der var Ildlös hos Movitz. Men da vi selv saae denne „stolta stad med sina slott och torn“, her midt i Skov og Klippeland — det Syn glemme vi aldrig.

Vi bringe Dem en Hilsen fra vort Land. De have fulgt Danmarks Udvikling i de sidste, bevægede Aar og glædet Dem med os over enhver Fremgang paa Friheds og Selvstændigheds Vei. Endnu er der Farer og Vanskeligheder nok; men det kan hænde sig, at vi i Virkeligheden ikke har havt bedre Udsigt til at faae dem overvundne, end vi nu har. Slesvig er mere dansk, nöiere knyttet til vort fælles Norden, end i alle de sidste Aarhundreder; ja, der har været Tider i vort Fædrelands Historie, da hele Danmark var mere truet af Tydskheden, end Slesvig er det i dette Öieblik. Og vor Frihed har siden den 5te Juni for syv Aar siden, da Frihedens Træ blev plantet, slaaet Rödder i Folket: vil Nogen forsöge at omstyrte det, eller gjentages Forsöget derpaa, saa skal det vise sig, at det, der kommer til at falde omkuld, det bliver ikke Frihedens Træ, men dem, der vilde rykke det om.

Vi takke Dem for Deres Deltagelse i Danmarks Sag og især fordi De ogsaa har viist den i Gjerning. I Krigens Aar, da ingen anden Magt rörte en Finger for os, laae de Svenske Tropper i Fyen og dækkede Ryggen for vor Krigshær, medens Skarer af Frivillige fra Sverig og Norge — med frit Valg, Enhver for sig — greb Kampens Lod og stred, ja blödte og blegnede for Danmarks Frelse. Vi frede deres Grave og velsigne deres Minde!

Der er intet bedre Vidnesbyrd om Sandheden i den Tanke, der samler os i disse Dage. Men det mangler ikke paa andre, fredelige Vidnesbyrd: Möderne mellem Nordens Naturforskere, som netop her fra Stockholm have nogle af deres virksomste og aandrigste, uundværligste Deeltagere, og nu disse Studentermöder, som i Aar begynde deres anden Omgang.

Vi takke Stockholms Borgere for deres hjertelige, festlige Modtagelse. Vi har fundet hver et Hjem, saa hyggeligt som om vi ikke vare reisende Gjæster, men hjemkommende Sönner og Brödre. At vi endnu langt fra ikke forstaae hverandres Sprog og kjende hverandres Forhold saaledes som vi önske det, (jo!) nei — derom have vi fra Morgen til Aften paamindet hverandre, Vært og Gjæst. Men det kan snart forandre sig, og det skal og maa forandre sig, naar vi alle oprigtig önske, at Norden med sine tre politiske Riger skal i al aandelig Gjerning og Tale være eet Rige. Gid vi kunde blive her længe nok, at det for vor Deel kunde skee med det Samme! Men vi skal reise imorgen. Velkomst og Afsked ligge hinanden saa nær som Aften og Morgen i disse lyse, svale Sommernætter. Men Mindet tage vi med, det skal fölge os gjennem Livet og styrke os. Leve Stockholms Borgere!

En Skaal for Christiania Universitet udbragte Professor Retzius:

Redan i äldsta tider förvånade Norrmännen verlden genom sin vågsamhetsanda och tapperhet; hvilka storartade drag förvarar ej historien om Amerikas upptäckt, om eröfringar af mäktiga riken! — Äfven i lärdomens och vitterhetens idrotter togo de tidigt del och skördade rika lagrar. Det alltid högt berömda universitetet i Köpenhamn var äfven deras högskola, hvem känner ej de många stora Norrmän som här fostrades?

En mansålder är knappt förgången sedan en telning af denna gamla, alltid ärade högskola planterades på Norges egen jord, genom den för upplysning och vetenskap nitälskande Sjette Fredrik.

Huru denna telning frodats, slagit djupa rötter, vunnit en stark stam och nu bär en herrlig krona, derom hafva vi i dag det käraste vittnesbörd, i Eder, älskade gäster från det Norska brödrariket. Hur detta universitet i våra dagar bidragit att göra Norska namnet högaktadt i alla länder, det känner en hvar, som egnat sig åt vetenskapens tjenst; huru det verkat inom Norges egna gränser, derom vittnar den upplysningens anda, som utmärker Norska folket och särskildt dess embetsmannacorps, dess lagar, dess institutioner. Men

oss ligger närmast erkänna, att Kristiania universitet så måktigt bekämpat tvedrägtens anda inom Nordens folk, att det så upplyst befordrat brödrafolkens inbördes aktning och tillgifvenhet, att det så mycket bidragit till förökandet af de Skandinaviska folkens styrka, frihet och ära.

Tacksägelse och heder!
Skål för Universitetet i Kristiania!

Derpaa uddeltes följende af J. H. Hörner forfattede Sang:

Till Kristiania Studenter.

Hvad fann du på din gästning der
Vid gamla Fyris-ån?
Och uti Mälarstaden här?
Hur tycker du att Svensken är?
Hvad för du med dig härifrån,
Du Norges ädle son?

Nog vet jag hvad du lemnar qvar
I Birgers gamla stad:
En bild, så ren och ljus och klar,
Af manlig kraft från forntidsdar,
Och dock så varm, så ungdomsglad —
Ett herrligt minnesblad!

Den bilden ej i Svenska bröst
Nu mer förblekna kan,
Ej fläckas af förtalets röst.
Vi veta — och det är vår tröst
I alla skiften: — jag och han
Nog känna vi hvarann'!

Nog känna vi i nöd och lust
Hvarandras hjertelag.
Och nalkas våldet till vår kust —
J bröder! herrligt vore just
Att kämpa få med fröjd en dag
Ett Skandinaviskt slag!

Ve den, som rycka vill en bit
Från våra fäders jord!
Som hugga vill ur vår granit
En skärfva blott! — Vi strömma dit,
Om faran också blefve spord
Högst upp i Norges Nord!

På ömsesidig kärlek trygg
Dig, Skandinav! förlåt;
I enig samdrägt bo och bygg!

Ej Sundets våg, ej Kölens rygg,
Ej våld, ej lurande försåt
Oss mera skilja åt!

Då skall vår framtid herrlig bli
Och ärofull och säll,
Och Norden stånda stark och fri,
— *Ett* hjerta och *en* själ deri —
Och friden bo i hvarje tjäll!
Hell Skandinavien! Hell!

Samtidig udspredtes följende af H. W. Bredberg forfattede:

Sång för Norrmännen.

Der urtids jättar, led vid led,
Med silfverhjelmar stå,
Förstenade, och blicka ned
I böljorna, de blå;

Der göms, i dessa jättars skygd
I dalens gröna famn,
Så mången fridsäll, vänlig bygd,
Så mången flaggrik hamn.

Der möter ingen bugtad rygg
Och ingen ödmjuk flärd:
En *man* dig möter, fri och trygg,
En *bror*, sin skyldskap värd.

Han helsar dig med hand och tro
Och i sitt tjäll dig för,
Der kärlek har sitt tomtebo
Och glädjens blommor strör.

Välkommen hit till tvogna bröst,
Du Norges friska vår!
En efterlängtad broders röst
I dag vårt öra når.

I dag står Verdandi så huld
Vid bålens Urdar-brunn,
Och sjelfva framtidsnornan Skuld
Blott ler med rosig mun.

Vi knyta nu fostbrödralag
I vin, med glädtigt mod,
Men vi bekräfta det en dag,
Om nornan vill, i blod;

Och ingen ser, om blodet är
Af Norrman eller Svensk,
Ty hjertats färg är *en* och skär,
För begge fosterländsk.

For Skaalen takkede Kand. Mag. Holfeldt:

Paa mine Landsmænds Vegne har jeg den Ære at takke Eder for den Hilsen, I have bragt os, og for den storartede Modtagelse, I have beredet os i Eders Stad. Vi staae iblandt Eder som Repræsentanter for et Folk, nöie forbundet med Eder ved politiske Baand, men endnu nöiere forbundet ved den Overbeviisning, som enhver norsk Mand nærer, at Foreningen med Eder er til Held og Velsignelse for hans Land. Det var med denne Overbeviisning, at vi fulgte vore Upsaliensiske Brödres Indbydelse til med vore danske Frænder at gjæste Eders Land, og det var med denne Overbeviisning, at vore hjemmeværende Landsmænd önskede os Lykke paa Toget.

De haarde Tider ere forlængst forbi, da knækkede Spyd og brudte Pander betegnede den Vei, hvor Nordens Mænd færdedes, da Tvedragt og Had var det eneste Punkt, hvori deres Tanker mödtes. Historien har forlængst draget Dækket for disse sörgelige Scener. Naar Nordens Mænd endnu strides med hinanden, da gjælder Striden, hvo der kan overbyde den anden i Tankens og Snillets Verden, hvo der kan virke mest til Gavn for sit Fædrelands Sag. Dog — vi ville ikke bortkaste disse Minder; de ere vor fælles Eiendom, og har end Nordens Historie sine mörke Minder om Brödre, som spildte hinandens Kræfter i en unaturlig Strid, saa har den ogsaa sine lyse Minder om Folkenes fælles Virken for fælles Sag. Derfor skulle disse Minder virke styrkende og opmuntrende paa os; de skulle lære os, at om vore Fædre har meget forbrudt, saa har vi meget at oprette, de skulle lære os, at Enighed og broderligt Samkvem bör finde Sted Folkene imellem.

Svenske Mænd! Vi ere komne til Eder for at see Eders Land, og lære Eders Hjertelag at kjende, overbeviste om, at et nærmere Bekjendtskab imellem os er den nödvendige Betingelse for vor Forenings varige Bestaaen og sande Virkeliggjörelse. De Indtryk, vi her modtage, de Erfaringer, vi her gjöre, dem love vi Eder, at vi ikke skulle bortkaste, men vi skulle bevare dem som en dyrebar Skat, og vi skulle drage os dem til Minde, naar vi engang i Tiden som Mænd skulle deeltage i Bestræbelserne for Norges, vort Fædrelands Vel. Vistnok er vor Röst svag, og vor Stemme lidet vægtig, naar vi give Eder dette Tilsagn, men vi tale her paa de Manges Vegne, og vi bede Eder være forvissede om, at de Ord, vi her udtale, finde Gjenklang i vore Landsmænds Hjerter.

Svenske Mænd! Vi have hos Eder fundet en Modtagelse, vi aldrig kunne glemme. Ord ere ikke istand til at takke Eder derfor. Vi bede Eder tro vore Hjerters oprigtigste Fölelser udtalte, naar vi udbringe et Leve for Sverige og dets ædle Folk!.

Og fölgende Sang omdeeltes:

For Sverige.

Se her ved Östresaltets Vove
Det underfulde Sagaland!
Med Söer blaa, med dunkle Skove,
Med deilig Mö, med kraftig Mand.
Her lever Sang paa Folkets Munde,
Her klinger fuldt det gamle Sprog,
Her skrider gjennem Mindets Lunde
De store Fædres lange Tog.

Vidt lyse de med Sværd, med Krone,
De Carles, de Gustavers Rad; —
Hvor saadan Hæder kunde tone,
Der skyder Egen atter Blad.
Af Sveas Grund, den dybe, gamle,
Med Duft Linnæa blomstrer frem —
Og Skjalde, Viismænd rigt sig samle
Paa Ættehöi ved Odins Hjem.

Vort Tvillingland: Du Norge ligner —
Vi hilse dig med Broderaand:
Os begge nu jo kjærlig signer
Den samme milde Herskeraand.
Brudt er de mörke Tiders Skranke.
Vor Halvö Kjölen sondrer ei:
Fra Vesterhav til Öst har Tanke,
Har Fod, har Hjerte aaben Vei!

A. Munch.

För Lunds Universitet föreslog Mag. Staaff Skaalen:

M. H. För ingen, hvars hjerta klappar för fosterlandets bildning och för Nordens framtid, kan tanken på Lunds universitet vara likgiltig. Genom de frejdade män, det danat, genom de framsteg, det beredt upplysningen och odlingen, genom det vetenskapliga lif, som der blomstrar, genom det fortfarande trägna arbetet för sanningens och ljusets segrar, har det häfdat en odödlig ära och en osviklig rätt till vårt tacksamma erkännande. Men härmed förbinder sig vid detta tillfälle ett särskildt förhållande, som gör Lunds universitet för oss ännu mera dyrbart och manar oss att för detsamma uttala varma välönskningar. Ty just derifrån, från Lund, var det som de första små studenttågen utgingo till det närbelägna Köpenhamn. Föga talrika voro de skaror, som då skyndade med de första broderhelsningarna till Danas söner, men för den Försyn som länkar menskligheten öden, är redskapens fåtalighet intet hinder; dess stora afsigter gå dock segrande igenom. Beröringen mel-

lan Danske och Svenske studenter, sålunde börjad, utsträckte sig snart äfven till bröderne på andra sidan fjellen, och så började dessa storartade härtåg, som hafva frid och kärlek till lösen och vilja eröfra endast hjertan.

Lunds universitet har alltså ett af de första ärofulla rummen i de fridsälla studenttågens historia och sin djupa betydelse för preliminärerna till en fred, som vi drista kalla „evig“. Det är nemligen — historien har visat oss det — icke nog, att den ena eller andra diplomatiska pennan nedskrifvar det ordet, för att det skall gälla som sanning. Dertill fordras, att den rätta fridens nödvändiga vilkor förefinnes: och detta innebäres i kärlekens på samma gång evigt unga och evigt gamla makt. Och evig våga vi väl kalla denna Nordens inbördes fred, ty det är icke längre än sedan i går Sveriges och Norges Konung ur sitt eget och sina folks bröst uttalade det betydelsefulla ordet, „att ett krig Skandinaviens riken emellan numera är en omöjlighet.“

Den största, hela vårt slägte omfattande, med hvarje annan ojemförliga frid förkunnades först af englasånger. Men all frid härstammar dock från himmelen; och ännu sker det, att friden emellan nationer först antydes, anslås och uttalas genon skaldernas stämmor. Så ljöd, ifrån samma Lund, Tegnérs röst öfver Sundets vågor, och näktergalen på andra sidan, Danmarks odödlige Oehlenschläger, svarade deruppå; och den melodiska vexelsången fann gensvar i folkens bröst. Allt detta och mycket annat, som icke behöfver sägas, manar oss att ur fulla hjertan dricka skålen för Lund. Stockholms stad eger icke, såsom de flesta hufvudstäder i Europa, inom sitt sköte landets studentercorps, centralpunkten för dess framtida, andliga lif. Men i innevånarnes hjertan finnes rum för fosterlandets båda högskolors och dess söners väl. Sällan eger Stockholm den lyckan att såsom nu se samlad en större skara studenter från det aflägsna sydliga Universitetet. Men afståndet ifrån det nordligare skiljer det ädla arbetet hvarken i anseende till det stora syftet eller den oförtröttade ihärdigheten. Blomstre Lund fortfarande till Sveriges och Nordens lycka och ära! Gud välsigne den Carolinska Akademien, dess lärare och des ungdom! Ur djupet af våra hjertan ett lefve för Lunds Universitet!

Sång vid Skålen för Lunds Universitet af Talis Qualis (C. Strandberg):

Ej för att det Gamla häckla
Säger jag: det fanns en dag
Då från Lundagård en kräckla
Skref för hela Norden lag.
Ro åt den, som ro behöfver,
Helst der katedralen re'n
Ligger — som ett stenkors — öfver
Medeltidens döde ben,

Men hur skönt, att det vardt dager,
Att ur vantrons ruttna stam
Växte frisk oliv och lager
Som två ädla ympar fram;
Att ej svarta kåpor smuggla
Med Guds evangelium,
Och att just Minervas uggla
Jagat dem från deras rum!

Ädla Lund! i dag du trycker
Dina spår kring verlden långt,
Med en ynglings kraft, som tycker
Sjelfva universum trångt.
Glöm ej, tanken vill ej bindel
Öfver sina ögonbryn,
Örnen fruktar ingen svindel,
När han lyftar sig mot skyn.

Tröttna icke, upp att verka
Sedlig vilja och förnuft,
Och ett nervsjukt slägte stärka
Med odödlighetens luft;
Men för hvarje dag, som bräcker,
Kom ihåg: du är den hand,
Som vårt gamla Sverige sträcker
Åt sitt södra systerland!

Paa Lundensernes Vegne svarede Adjunkt Blomstrand:

Det är för visso förste gången, som vid en fest af Stockholms stads innevånare en skål blifvit föreslagen för Lunds Universitet i närvaro af öfver hundrade af dess ungdom. Djupt kännande stundens betydelse uttalar jag denna ungdoms tacksamhet.

Vi hafva med glädje hört erinrat om den andel oss tillerkännes i första foranledandet af dessa Nordiska Studenttåg, hvarigenom Scandinaviens folk blifvit allt närmare slutna intill hvarandra. Och vi vilja ej förneka oss denna ära. Medvetandet, att äfven vi hafva i vår man bidragit till vinnandet af detta herrliga mål, att vi ej varit de sista att beträda den af fördomarne så länge tillstängda bana, som nu likt en öppen stråkväg leder ifrån folk till folk, detta medvetande är vår stolthet. Vi hålla derpa såsom vår dyrbaraste skatt, såsom en helig klenod, som förgångna generationer af Studenter lemmet oss i arf. Och vi skole värda den troget, vår högsta uppgift skall blifva att visa oss värdiga dem, som gått före oss. Väl har han tystnat längesedan skalden ifrän Lundagård; väl se vi numera endast hans bild i brons; men ännu skall hans ande vara lefvande ibland oss, ännu skall Lundasången klinga „öfver Sundets vågor“, ännu skall Lund blifva „den hand, som vårt gamla Sverige sträcker åt sitt södre systerland“.

Då vi följde med på det stora ynglingatåget till Upsala för att gemensamt med våra Bröder från Christiania och Köpenhamn glädja oss åt kamratlifvets, vänskapens och broderlighetens fröjder, visste vi redan förut, hvad vi der hade att söka. Dett var oss såsom kände vi hvarandra alla på förhand, såsom återfunno vi endast vänner från gammalt, från hvilka vi länge varit skiljda. Den Scandinaviske Studenten, han må då komma från den ena Högscholan eller den andra, samma eller skiljde tungor må tolka hans känslors språk; de kunne ej längre vara främmande för hvarandra, samma förbrödrande idé har länge genomströmmat och beherrskat dem alla.

Men en ny akt af det stora skådespelet af det femte Nordiska studentmötet har här i Sveriges hufvudstad blifvit oss öppnad. Studenterna hafva här firat sina herrligaste triumfer. — Hvad vi under gårdagen upplefvat, då vår dyre Konung med egen hand tryckte inseglet på det frihedsbref från internationelle fördomars förlamande tvång, som vi förut på eget bevåg och i ungdomligt öfvermod fördristat oss att utfärda, skall alltid stå såsom ett oförgångligt minne från vår färd, såsom perlan bland de skatter, som vi under vårt vikingatåg förvärfvat. — Och det emottagande, vi här rönt, den gästfrihet, som öfverallt ibland Eder blifvit Studenten till del, den storartade fest, hvartill vi här församlats, de åsigter, hvaråt I genom Edra talare gifvit så lefvande uttryck; allt gör oss förvissade, att vår sak blifvit mera en blott ungdomens och hoppets, att den redan blifvit folkens, den mognade erfarenhetens, den bestående verklighetens.

Innevånere af Stockholms stad! Mottagen vårt tack för de vittnesbörd, I sålunda afgifvet för sanningen af den tanke, för hvilken ungdomen så länge svärmat, hafven tack för de toner, som äfven I hafven anslagit på den tresträngade lyran!

Ett varmt, ett trofast lefve för Stockholms stads högsinnade innevånare!

Skaalen for Upsalas Universitet foresloges af Rektor Siljeström i en Tale, hvis Indhold fra Sverige haves gjengivet saaledes:

Tal. yttrade härvid bland annat, att ingen, som sjelf haft lyckan att fostras af denna „alma mater,“ kunde med likgiltighet påminnas om ett namn, som ovilkorligen måste föra tanken tilbaka på ungdomens ljufvaste förhoppningar och ädlaste föresatser. Ingen af de närvarende behöfde heller erinras om, hvad Upsala universitet under snart fyra århundraden rönt såsom lärdomens och den vetenskapliga odlingens vårdarinna i vart fädernesland och om de stora namn, hvilka ifrån detta lärosäte spridt glans öfver Sverige. Emellertid ville tal. icke taga någondera af dessa synpunkter till utgångspunkt för hvad han nu ginge att yttra. Han ville här endast uppträda såsom Stockholms-bo, såsom medborgare i den kommun, som nu hade att fägna sig åt ett besök från lärdoms-grannstaden. Tal. anmärkte, att ehuru man ofta velat beskylla de skandinaviska idéerna att icke vara praktiskt frugtbärande, så vore nu dette likväl

åtminstone ett gifvet praktiskt resultat, att nemligen Upsala kommit på besök till Stockholm — en sak, som visserligen ej kunde i sig sjelf synas förenad med särdeles stora svårigheter, men som det oaktadt utan våra Danska och Norska vänners biträde formodligen icke hade kommit till verkställighet. Det finnes ofta äfven inom en och samma stat icke mindre skiljemurar — andligen taladt — emellan olika lokaliteter och olika folkklasser, än det finnes emellan olika nationer. Tal. utvecklade härvid den söndring, ofta utartande till stridigheter, som egt rum mellan den industriella och den lärda klassen; men hvilken mer och mer aftagit, i samma mån lärdomen fått mera positivt innehåll samt derigenom, åtminstone till sina resultater, blifvit tillgänglig äfven för de olärda. Man hade skäl att hoppas, att äfven i detta afseende söndringens tid numera vore förbi, och att både lärda och olärda numera framförallt känna sig såsom medlemmar af ett enda stort gemensamt samhälle, till hvars utveckling alla böra med förenade krafter samverka. Vetenskapernes populariserande är en af de anmärkningsvärdaste företeelserna i vår tid. Derigenom har lärdomen först kunnat blifva rätt fruktbärande för lifvit, under det, å andra sidan, sjelfva den vetenskapliga forskningen visst icke, såsom en och annan velat förmena, lider, utan tvärtom vinner på vetandets spridning, ej blott emedan vetenskapsidkarens sträfvanden sålunda bättre förstås och värderas, utan äfven för de många impulser och anledningar till forskning, som det praktiska lifvet skänker. Under sådane förhållanden stå icke heller läroverken längre isolerade, såsom ett slags stat i staten, utan tvärtom i det närmaste samband med det medborgerliga lifvet, och universitetet sjelft kan icke anses annat än såsom sista länken i den kedja af undervisnings-anstalter, af hvilken folkskolan utgör den första. Det vore isynnerhet ur en sådan synpunkt, yttrade tal., som han vid detta tillfälle, såsom medlem af ett till sin karakter företrädesvis borgerligt samhälle, ville föreslå en skål för Upsala universitet, dess lärare och studerande ungdom.

Skaa'en ledsagedes af följende af Nyblom forfattede Sang:

Du Svensk, eho, ehvar du är,
En oförgätlig skuld du bär
Till gamla Fyrisvall.
Der säddes månget herrligt frö
Af evig art, som ej *kan* dö,
Men öfver land och fjäll och sjö
Sitt säde sprida skall.

Der lyfta kungar kronan af
På Siares och Hjeltars graf
Och ödmjukt böja sig
För allt det herrliga der bor
Och för den framtid, som der gror
Ur Minnets mark och skjuter stor
Och stark för helga krig.

I denna Andens republik,
På Vishet, Sång och Ungdom rik,
Är *ljuset* President;
Dess statsform störtas ej, den står
I makt och prakt af evig vår,
Och lagerkronorna der når
Hvar hugfull, fri student.

Der gälla icke gods och gull,
Men blott en barm, af framtid full,
Ren, öppen, fosterländsk;
Der gäller ingen jordisk börd,
Der blir ej jemnlikheten störd.
Uppå *dess* Thing hvar man är hörd,
I hjerteroten *Svensk*.

Der hölls nyss i dess Ungdomsring
Det mäktiga Upsala-Ting,
Hvars Utslag spörjas skall;
Och Nordens folk från trenne land
Sändt sina Ombud till dess strand,
Med Brageharpor i sin hand —
Till gamla Fyrisvall.

Upsalas Ungdom! denna skål,
Den gäller dig, din framtids mål;
Tack, att du *högt* det satt!
Förening var ditt sista ord,
Dess åskslag höres vidt kring jord,
Och vårdas, vördas i vår Nord —
En *makt*, en helig skatt.

Paa Upsalensernes Vegne takkede Docent Sahlin, hvis Tale i de svenske Blade er gjengivet saaledes:

Han hade, sagde han, sökt tänka sig in uti universitetets kallelse och funnit den vara ej blott meddelandet och befrämjandet af vetenskap och lärdom, utan äfven spridande af allmän mensklig bildning, af civilisation. Men civilisationen hade sina frestelser och faror; vekligheten och lasterna följde den i spåren. Deremot funnes dock botemedel, och de kraftigaste deribland vore det praktiska lifvet, som luttrar och pröfvar mannens karakter, samt den djupa forskningen, som oförfärad söker sanningen. Vetenskapens uppgift är att förklara verkligheten, men huru kunna förklara den, om man ej känner den af erfarenhet? Det praktiska lifvet och vetenskapen borde derföre upplysa och stödja hvarandra. Och detta kunde ske antingen universitetet låge i hufvudstaden eller i en aflägsen landsort. Hudvudsaken vore blott att en hvar gjorde sin skyldighet.

For Helsingsfors's Universitet udbragte Sekretær Améen en Skaal, ledsaget af följende Tale:

Ett ord om Finland! Mina herrar, jag står här alldeles oberedd, för att föreslå en skål, vid hvilken, om äfven beredd, hjertat dock alltid måste klappa varmare, och rösten måhända darra af rörelse! — Och dock, m. h., skulle ingenting vara lättare, och jag skulle kunna tillägga i viss mån mera frestande för en Svensk, än att, då fråga är om Finland, gripa till stora, kraftiga ord. Men, m. h., må hvar och en tala ur sitt hjertas djup! Mit hjerta hyser i detta ögonblik inga känslor, som behöfva gifva sig luft genom sådana stora ord, vid detta tillfälle, då vi fira en förbrödringens, fridens och kärlekens fest. Jag behöfver icke dessa stora ord emedan jag icke vill veta at något annat än endast Finland, dess universitet och dettas söner! Och för dem kunna vi ju icke hafva andra än broderlighetens, fridens och kärlekens känslor och ord! Ja, m. h., så visst som nationaliteternes broderskap är beroende af, eller gifver sig tillkänna genom språkens frändskap, så visst äro Finlands söner våra bröder, och Helsingsfors universitet den femte systern i ringen, och en skål för detta universitet får icke saknas vid en fest som denna! — Vi kunna vara öfvertygade om, att likasom våra tankar nu äro hos dessa våra bröder, så äro deras i dessa dagar hos oss! Och om, då vi tala till dem, de icke äro här och kunna svara oss, så må vi erinra oss, att det gifves en tystnadens vältalighet, men också en tankarnas obetvingliga frihet! — En skål derföre, en ordfattig, men tanke-diger och kärleksrik skål för Helsingfors Universitet!

Talen ledsagedes af en tilsvarende Sang af J. G. Carlén:

Ostvarts hän i hedniska natten
långs vid kärrens tunghäfda vatten
dvaldes djupt bland bergen en jätte,
ständigt vädrande kristet blod.
Himlens klockljud han gat ej höra;
ljusets lära; som nått hans öra,
möttes jemt af hans vilda hånskratt,
skallande vidt öfver tidens flod.

Än han bor och bygger på jorden —
sednast drog han närmare Norden
med sin trollhop, röfvande åt sig
allt hvad Suomi ädlast bar.
Der ur frihetens fallna fäste
(snart ett träldomens gyllne näste)
nu kring verldens förväxta lemmar
bojan allt hårdare åt han drar.

Skandiens barn, hvad namn J än bären,
ett är målet: *Vörden och ären*

hvarje folk, som blöder i tårar
öfver samvetets kränkta lag!
Står ej vålnaden midt i festen,
minnets vålnad, den höge gästen,
som likt Daniel säkrast ställer
framtidens tafla i oskymd dag?

Bättre är att stundligen strida,
fri i kraft, än menlöst förbida
tills som träl man jagas af tiden
ut i fejden mot svek och tvång.
Följen vinken! Men hvad det lider,
skall likväl under *högre* strider
österns jätte vid himlens thordön
falla förintad i stoft en gäng.

Skaalen besvaredes af Kand. v. Qvanten:

Det är snart femtio år sedan den dagens sol gick upp, som belyste ett och samma folk på Bottnens båda stränder; det är snart femtio år sedan den siste Gustafven gick miste om sin thron och traktaten i Fredrikshamn blef undertecknad. Femtio år! de äro väl endast såsom en minut för historien och menniskoslägtet, men femtio år! det är dock en lång tid för den enskilte individen, som derunder nästan redan hunnit tillryggalägga vägen mellan vaggan och grafven. På femtio år kan mycket hända, många skiften vexla, önskningar och hopp växa och näras, för att åter se sig begrafvas. Dock! hvilka skiften som vexla, hvilka öden än nått det slägte, som lefvat i Sverige, under dessa år: ett har dock städse förblifvit orubbadt och oföränderligt, och det är — minnet af den förlorade, minnet af Finland. Det nämdes nyss, detta minne, derborta på de Nordiska ynglingarnes thing, det klappade på portarne till det hoppets tempel i hvilket de så glada vistades, och se! porten upplåts genast, det möttes endast af öppna armar och varma, tårglänsande blickar, och ingen syntes vara en så kär gäst som det. Ja! det lefver detta minne, dess träd grönskar friskt med otaliga skott och med roten skjutande djupt ned genom århundradena; — och blind, farligt blind den Finne som ej skulle erkänna detta, hårdt, sjufalt hårdt, och otacksamt hans hjerta, om det ej öppnades och fröjdades i sitt innersta vid denna osvikliga minnestrohet, denna outplånliga broderskärlek, som alltid andas i den ton, hvarmed Svensken nämner detta namn: Finland! Så, på, samma sätt har det åter nämts på denna fest, som ges af Sveriges sköna hufvudstad för hela Skandinaviens blomma. O! så lefve då minnets makt! Ja, lefve de gamla, de goda, de kära minnena! Och lefve Sverige, lefve dess sköna hufvudstad!

Professor Malmsten holdt följende Tale for Videnskabernes Fremskridt i Norden:

M. H. Då vi blicka omkring oss för att söka svar på frågorna om vetenskapens framtid i Norden, träda ljusa bilder oss till mötes, fulla af löfte och hopp, och på det förflutnas himmel tindra stjernor, mer än nog klara, att belysa vägen för oss i det kommande. Norden är med rätta stolt öfver sina stora konungar: den kan ock vara lika stolt öfver sina furstar i vetenskapens verld. Bland dessa vill jag nu endast nämna trenne, hvilkas verksamhet tillhört den tid, då betydelsen af union — framför allt en vetenskaplig union — mellan Skandinaviens folk blifvit rätt uppfattad och varmt omfattad. Må vi då i dag med vördnad och tacksamhet påminna oss våra Unions-Hjeltar: Örsted, Hansteen och Berzelius! — Det var Örsted, som genom sina djupa och snillrika forskningar gjorde den elektro-magnetiska kraften menniskoviljan underdanig och, så att säga, ryckte från tiden och rummet en del af deras makt, så att vi nu kunna med en hastighet, större än blixtens, på ofantliga afstånd meddela hvarandra våra tankar och känslor. En möjlighet är härigenom gifven alla jordens folk att blifva grannar — må de också blifva goda grannar! Det är Hansteen, som lärt oss att finna lagarna för magnetnålens missvisning, hvarigenom icke blott vetenskapen blifvit riktad med nya sanningar, utan äfven sjöfarten på verldshafven vunnit en säkrare ledning. — Och Berzelius — denne öfverstepräst i naturvetenskapernas tempel — han omskapade icke allenast, utan snart sagdt skapade kemien, då han i sitt elektro-kemiska system tolkade de lagar, hvarefter materiens atomer ordna sig. Så vunnos segrar för unionen mellan Nordens folk — kanhända de herrligsta, som någonsin blifvit vunna!

Sådane män, M. H., som dem jag nu nämnt, hafva vi till föresyn, sådana män måste Norden allt framgent alstra; sådana stjernor vilja vi se lysa på vår framtids himmel! Då sådana starka andar, rika snillen från vår nord sprida ljusets strålar vidt öfver verlden — då är det ett norrsken, hvaröfver vi med rätta kunna vara stolta!

J unga representanter från den nordiska vetenskapens högsäten, som i dag ären här församlade! glömmen icke, att vi måste häfda den ära, dessa stora namn skänkt oss! Den tid varder kommande, då vår efterverld skall fråga hvad frukt vårt arbete burit — den skall ega rätt att efter oss fordra lika så rika frukter, som dem vi fått emottaga af våra föregångare. J finnen lätt, hvilken uppmaning till ansträngd verksamhet, som denna fordran för hvar och en af oss innebär; men för vinnande af vårt höga mål erfordras icke blott kraftig sträfvan hos den enskilte, utan och förenade gemensamma bemödanden om odlandet af det nordiska vetandets fält — ett fält, der vi ju sett att de skönaste lagrar äro att skörda!

Men då jag blifvit hedrad med uppdraget att, vid den festliga

hyllning, som Stockholms innevånare i dag egna de Skandinaviska universitetens ungdom, föreslå en skål för vetenskapens framtid i Norden, sä må det tillåtas mig att i ord tolka den suck, som i detta ögonblick ofrivilligt, men ock helt naturligt genombäfvar mitt bröst: Sveriges hufvudstad eger icke ett Universitet! — Här finnes visserligen redan många olika, skilda bildningsanstalter — många prismer, hvari ljusets strålar bryta sig: måtte dessa strålar i en snar framtid förenas i en gemensam focus — ett universitet, och derifrån med ökad kraft sprida ljus och värme öfver Sveriges rike! Måtte vi en gång äfven här i Stockholm finna en centralpunkt för vårt andliga lif — måtte bildningen få ett hjerta på det ställe, der samhällets alla pulsådror mötas!! — Man har i strid mot denna idé hört den fruktan uttalas, att ungdomens lifliga, lätt rörliga sinne möjligen kunde förledas att störande och våldsamt ingripa i samhällets lugna utveckling; jag tror att denna fruktan är falsk — och må Sverige lyssna till den erfarenhet, som Danmark och Norge i detta afseende ega! Må man fråga, om Danmarks och Norges folk skulle på några vilkor vilja sakna den förmånen, att i sina hufvudstäder ega ett universitet — denna bildningens skönaste plantskola! Lika så gerna kunde man vilja låta det bördigaste fält ligga obrukadt, heldre än att beså detsamma, blott af fruktan, att ett och annat ogräs der kunde gro jemte det gyllene kornet. Men beror icke skörden till stor del på den omsorg, hvarmed fältet odlas och vårdas? Och ha vi icke alla, ofta förut och sednast i går, sett de mest ojäfviga bevis på den faderliga ömhet och hulda vård, hvarmed Sveriges och Norges älskade Konung vårdar sig om den skandinaviska bildningens och vetenskapens späda brodd och unga telningar?! — Måtte altså Stockholm, Sveriges hufvudstad, i en framtid, då J på Edra vikingatåg åter besöken dessa stränder, kunna sända Eder till mötes en ungdom, lika lefnadsfrisk och löftesrik, lika varm för Nordens vetenskapliga bildning, som den, hvilka Stockholms innevånare i dag har glädjen att helsa som sina gäster! Om möjligt skola vi då ännu hjertligare helsa Eder välkomna — och hoppet om en ljus och rik framtid för Nordens vetenskap skall då ega ännu en god grund till, hvari dess ankare kan hvila!

Slutligen, M. H., då vi nu gå att tömma en skål för vetenskapens framtid i Norden, må vi erinra oss de ord, hvarmed vår oförgätliga Geijer beledsagede skålen för Nordens vetenskapliga förening vid de Skandinaviska naturforskarnes sammankomst här i Stockholm 1842:

„Må fordna öden skiljt os åt
Och än vi skilda bli!
I Andans kraft, på Sannings stråt
Dock Bröder äro vi!“

Skaalen for Kvinderne, hvoraf mange vare forsamlede paa Feststedet, foresloges i en humoristisk Tale af Aug. Blanche, hvorpaa fulgte följende Digt, som Herm. Bjursten oplæste:

Medan Nordens raska viking-söner
Fordom drogo på härnads-tåg,
Följde qvinnans längtansfulla böner
Deras drakar på skummig våg.
Sjelf i högan loft hon satt, så oskuldsfull,
Sömmade i silke, sömmade i gull.
Den bild, som lefde i jungfruns sinn',
Hon väfde så i purpurtrådar in.

Men kom ovän våra skär för nära,
Drog med härsköld mot klippig strand
Och sågs böljan djerfva segel bära
Mot de gamla Swioners land,
Då steg qvinnan ofta ned från högan loft,
Bytte sländan bort och rosens milda doft,
Och som sköldmö med hjeltemod
På blodig valplats hon hos kämpen stod.

Så höll Sigurds dotter och Brynhildas
Sköld för Nordmanna-land en gång,
Så — hur tiden vexlar och ombildas —
Lefver Blenda i Skaldens sång.
Nordens tärna tålde aldrig än en slaf,
Förr till bågsträng gyllne lockarne hon gaf,
Gick, som Webiorg, på fältet fram
Och steg i vapenskrud på skeppets stam.

Blott i kärlek stilla hun förblöder,
Offrar allt åt dess föremål;
Far, som Freja, sökande sin Öder,
Dör, som Nanna, vid Balders bål.
Ty i jungfruns hjerta starka känslor bo,
Trogen är hon den, hon en gång svor sin tro,
Och skymma moln hennes älsklings dar,
Hon dröjer ljuf invid hans sida qvar.

Nordens tärna! Hednatiden stiger,
Blott en hägring ur minnets verld,
Romantikens riddar-saga tiger,
Barnen leka med kämpens svärd.
Se, till stoft tropheerna förvandlats re'n,
Hjelte-drapat stormen sjungit längese'n,
Nyfödd dag nu i purpurbrand
Ses skimra kring det gamla vikings land.

Ej du sitter längre nu och sömmar
Hjelte bilder på dukens grund,
Far, som Rota, ej med lösa tömmar
Uppå stridsvagn i farans stund.
Nu i guld och purpur virkar du till sist
Korset, lyran och den gröna *lagerns* qvist,
Räcker rodnande, ljuf och mild
Åt ljusets kämpar denna sinnebild.

Sveas döttrar, döttrar utaf Dana
Och af Nores bekrönta skär,
Hell er alla! signen J den fana,
Som det helga förbundets är.
Sångens rosor drömma der uti sin knopp
Och Minervas fågel sitter på dess topp,
Frid och kärlek framför den gå,
Två genier i mantlar himmelsblå.

Glöm dock ej, du det fria Nordens tärna,
Fjerde systern på Auras strand!
O, som vågen speglar enslig stjerna,
Speglas hon i din tår ibland,
Fjerran drog hon bort utöfver skummig sjö
Ur föräldrahemmet, dömd att långsamt dö, —
Men ännu hon ej glömt sitt namn
Och sträcker än mot dig sin systerfamn.

Se du gråter! drottningen af hafvet
Är förtrollad en tid så lång,
Draken vakar; — ännu ej begrafvet
Hoppet lifvas likväl en gång.
Då ur spärrad borg prinsessan stiga skall
Och med öppna armar öfver vågens svall
Skall hon hasta med strålig blick
Mot den, som hennes första kärlek fick.

Slår för Norden stridens stund, o qvinna,
Blir det Ledung ännu en gång,
Då till seger-fanor må du spinna
Tråden, natten och dagen lång.
Och om lyran byts på nytt emot ett svärd,
Skall *du* signa det, — och så emot en verld
Nordens ynglingar skola stå,
Med minnet af en blick från ögon blå.

Gotfred Rodes Digt „Til Kvinderne“ omdeeltes:

Freidigt Sind med os vi lod
Stevne over Bölge,

Og et lystigt Ungdomsmod
Er vort bedste Fölge;
Hjertet over Sö og Ström
Bar dog paa en stille Dröm,
Som det ej kan dölge.

Tidlig alt blev lagt derind
Drömmen fra det Höie,
Drömmen om det milde Sind
Og det lyse Öje,
Drömmen om den dybe Tro,
Der skal vorde stærk i To
Til alt Ondt at böje.

Naar vor Sjæl var vingestækt
Og sit Mod berövet,
Naar af Jordens Stöv blev dækt
Sommerfugle-Stövet;
Denne Dröm os Kræfter gav,
Saa en Flugt vi bares af,
Som vi aldrig pröved.

Baarne fra den fjerne Kyst
Over salte Strömme,
Hilse vi med Sangens Röst
Nordens Kvinder ömme:
Værer hilset her i Kveld
I, som gav vor unge Sjæl
Sine bedste Drömme.

Fölgende Sang af L. Dietrichson omdeeltes:

Hil dig i dine Minders rige Pragt,
Du Heltedrotters gamle Sæde,
Du Stad, hvor höje Skyggers Aandevagt
Om Kongers Grav endnu med Troskab frede,
Hvor Fortids dybe Aand ej slumrer med
En Fortids Helteslægt i Gravens Fred,
Men hvor endnu den vaager lövestærk
Om Fædres Aand og Fædres Værk!
Hil Mindets gamle Stad!

Igjennem Hallen nu i Festens Stund
De store Skyggerækker glide
I Kjortler blaa, med Heltesmil paa Mund
Og Slagsværd i det gule Baand ved Side.
Om Panden hviler Laurens friske Krands,

Og Öiet funkler end med Stjerneglands.
En Kongerad, en Helteskare bold
Med blodigt Bryst, men pletfrit Skjold
Staar for de Unges Syn!

Med Undren se de, Norge til dit Bryst
Sit unge Haab med Tro har baaret,
At Pagtens Rune paa din egen Kyst
I Svealand maa atter vorde skaaret,
At nu, vi staa som Brödre hos dit Folk,
Maa Mindet vorde Haabets klare Tolk;
Thi kun det Folk, der tappert stred
Som Du, er Folket, hvem i Fred
Vi trygt tör lide paa!

Og derfor bringe vi din Kongestad
En Hilsen fra de norske Skove,
Fra vore Bræers sölverklare Rad,
Fra Fjældet og de dunkle Fjordes Vove:
Men mest fra Dalens Folk, der elsker som
Det engang kjæmped for sin Helligdom!
Du svenske Folk! paa dette Mindets Sted
Du tage Norges Kjærlighed
Til evigt Eje hen!

Hr. J. G. Carlén foredrog följende Digt, betitlet: „Ett träsniit från Hasselbacken:“

Se, qvällen redan breder ut
sin nattdrägt öfver dalen,
och hemskt ett „veto“ syns til slut
på bottnen af pokalen.
Vid Ganger Rolf och Hekla står
de skönas hop, och tår på tår
renspolar däck och landgång.

Det är ej „bögeqvisten“ blott,
som svenska tärnan gömmer:
bland mycket annat smått och godt
er sjelfva hon ej glömmer;
och möjligt är det — „hvad vet jag“ —
att någon bland er hon en dag
in lebensgrösse fångat.

Men vi, som här i *glasets* tår
fördränka stundens smärta,
der hoppets bränning högast slår,
vi ge er ock *vårt* hjerta,

för er så djupt som Öresund,
så fast som Eidsvolds säkra grund
och rikt som skånska slätten.

Men ingenting er håller qvar
vid Hasselbackens ekar,
der Fredman gick i fordna dar
bland Bacchi stoj och lekar,
tills han i „salig“ herdestund
med Ulla stalp på Gröna Lund,
som ligger just här nedan.

Ack, nej, J viljen ut igen
på hafvets fria böljа,
att gubben Napiers vägar än
vid minnets hägring följa.
Hans ande skall framför er gå —
ett hurrarop J höjen då,
ett lefverop för ljus och frihet!

Handelsmand Brinck udbragte Skaalen „for en lykkelig Hjemreise“.

Mine Herrar! Dagens sol har fulländat sin bana, men återskenet deraf purprar ännu vesterns rand, likt minnet af hvad som varit, och hoppet om ett återseende: stunden manar till uppbrott, ty afskedets timme har slagit, dessa oförgätliga dagar hafva nått sitt slut, och vi måste säga eder vårt slutliga farväl! Vi önska eder af hjertat en glad, angenäm och lycklig färd till Seelands kust och Kristiania fjord; när J hunnit hemmets stränder och sluten i famnen hvad J hafven kärt, föräldrar, syskon, slägt och vänner, så bringen dem alla en varm, en innerlig, en broderlig helsning ifrån oss, ifrån Birgers stad på Mälarens strand, och sägen dem att de äro oss alla kära! J lofven ju det? — Sägen dem, att Sveas folk lifligt och varmt glädes med dem öfver deras fröjder, likasom vi, jag hoppas det, om nöd gäller, skola dela hvarandras mödor och faror.

Vi önska eder glädje och frid uti det trefna hemmet, vi önska, att Han, som styrer menniskors öden, må ledsaga eder under lifvets alla skiften; vi önska eder lycka och framgång uti de olika värf, J redan såsom medborgare innehafven eller kommen att utöfva; vi hoppas och tro, att J alle skolen verka för tankens frihet, för Nordens ära, sjelfständighet, lycka och trefnad.

Sist vänder jag mig till eder, landsmän från Fyris stränder, och tackar eder för hvad J gjort för våra gemensamma gäster, och slutligen till eder, landsmän söderifrån, och önskar eder en angenäm färd til Saxos gamla stad, omsluten af kornets vaggande vågor med Sundets böljor i förgrunden; vi tacka eder för dessa stunder. Det gick en hviskning öfver Helgonabacken, som genomsusade de

aflöfvade kronorna i Lundagård, om ett vikingatåg på Sundets frusna våg — det var J, som lyssnade till dessa Försynens tysta ljud, och möttes så på halfva vägen af länge skilda bröder, det var då som Skånes och Seelands ungdom på den frusna böljan ingick brödraförbund att vårda ljusets och tankens frihet i Skandinavien, och detta förbund hafva Danas, Nores och Sveas konungar och folk beseglat.

Vänner och bröder! hafven alla hjertlig tack för edert gästbesök; och nu uppmanar jag en hvar att tömma sitt glas för våra vänners hemfärd och önskar, att Ægirs döttrar må vänligen och sakta gunga dem öfver Östersjöns mörkblå vågor till Skånes och Seelands stränder, och på Kattegats böljor till Nores konungastad, samt hoppas, att J någon gång i den stilla aftonstunden uti minnet återkallan vännerna i Sveas dalar, och sägen edra landsmän, att vi älska dem; och nu farväl!

Lefve Norge! Lefve Danmark! Farväl!

Og Herm. Bjursten fremsagde följende Afskedsdigt:

Farväl, farväl, O må en lycklig stjerna
Er beledsaga på er återfärd
Till Sundets strand, till Norges sago-verld
Och er från hafvets alla monster värna.
Må ej ur vågens djup, med blodröd kam,
Sig resa en förtrollad Heid och Ham.
Och må på färden öfver Öster-bölja
Med sakta susning Nordens vind er följa.

Högt upp i polar-hafvet ligger än
En minnets Ö. Vi känna alla den.
En isad bölja kring dess strand går vakt
Och vintren herrskar i den öde trakt . . .
Så genom sekler kall och stum han låg
Och ingen ställer mot dess kust sitt tåg,
Men blott på afstånd hennes norrsken lyser
Och känslan dör och kärleken förfryser.

Då flyger Nordens sångmö till dess skär
Och bygger bland de öde fjällen der . . .
Som ett Atlantis Ön ur djupet stiger
Och Hekla brusar doft och nordan tiger,
Då diktens mö med harpa och med brynja
På bergen syns, så hög, som en Asynja.

Nu ön står ödslig. Harpans strängar brista —
Och blott det höga minnet kan ej dö —
Än flammer dog, med gnista efter gnista
Ett *Hekla,* lysande på skummig sjö.
Det närmar sig, det flyger fram på vågen
Och sångmön är ombord med eld i hågen.

Så flög det kring utöfver spegelvågor
Och hvart det kom — det tände och försvann:
Det gjöt i gubbens bröst de helga lågor,
Med ynglingen det flammade och brann.
Hell Danmarks Hekla! Ej du än' utbrunnit,
Fast med din glöd du tusen hjertan vunnit.

Och Ganger Rolf styr ej mot söderlanden,
Han styr mot Mälarvåg, som dansar fri.
Ej kommer han, som förr med svärd i handen
Och rycker till sig, stolt, sitt Normandie,
Ej gråta barnen, ingen hydda brinner,
Men land och rike han med kärlek vinner.

Farväl J älskade, J dyra gäster,
O, glömmen ej det gamla Svea land!
Välkomna åter hit till kärleksfester,
Till furuskogarne vid frejdad strand.
Välkomna hit, men ej till samqväm bara,
Om östanfrån det gäller Nordens fara.

Då må vi stå invid hvarandras sida,
Med svärd i hand och ej som nu med glas,
Och visa verlden, huru normän strida
Och hur vårt löfte var ej blott en fras.
Välan, J bröder! Högt och dyrt vi svärje
Vår tro åt Norge, Dannemark och Sverige!

Denne vakre, belivede Fest, hvorunder mange inderlige Bekjendtskaber sluttedes, varede til Klokken 10 om Aftenen, da en Sanggerskare drog hen til Bellmans Buste og der istemte den udödelige Digters egne Sange.

Afreisen fra Stockholm.

Den 17 Juni skulde vi igjen forlade Sveriges Hovedstad, hvis Indvaanere under vor Gjennemreise saa gjæstevenligen havde aabnet os sine Huse og mödt os med en Hjertelighed, der vilde overvældet os ganske, om vi ikke netop vare komne fra Upsala. Afreisen var fastsat til Klokken 12, men blev noget forsinket. Nordmændene samledes forud paa Gustav Adolfs Torv; ogsaa en stor Deel svenske og danske Studenter mödte her frem, og den norske Sangforening dannende Kreds omkring den store Konges Stötte, afsang fölgende af Professor Welhaven forfattede Sang for Sveriges Minder:

Midt i de nye Slægter og Tider
Skinner det Svundnes Glorie frem;
Tyst over Dögnbevægelsen skrider
Hæren af Aander i Mindets Hjem,
Aandesyn i Lys af Bedrifter,
Liv, som aldrig ældes og skifter,
Mægtigt du bryder Glemselens Sky,
Hæver de Drömmendes Blik paany,
Snart har du Solstraalen, snart har du Lynet,
Og Folkets Sjel er i Glöd ved Synet.

Mindets Hjem ved Mælarens Strande
Stemmer til Alvor Nordboens Hu;
Glandsen, der steg for studsende Lande,
Dvæler blandt disse Mure endnu;
Ild, der dybest i Folket ulmer,
Haab, som i ætstore Slægter svulmer,
Tolket i Mindernes Glands de staaer
Her, hvor Svea sit Blik opslaaer.
Stands da, du haabfulde Ynglingeskare,
Lad Mindets Syner sig aabenbare!

Storheds Aander, Vidner for Norden,
Dybt vi fornemme her Eders Kald;
Offret, vi skylde Fædrenejorden,
Maales i Eders skjoldhængte Hal:
Ei blot Kraft, som i Haab besynges,

O, men Liv, som i Daad forynges,
Liv med Kjerne fra Heltes Old,
Rigt, som det, I har skrevet paa Skjold.
Signer vor Higen, naar Norriges Faner
Hos Svcas flyve paa Ærens Baner!

Efter Sangen istemtes et Leve for Sveriges ærefulde Minder, ledsaget af et nifoldigt Hurra. Strax efter kom Kongen, Dronningen og Prindsessen kjörende fra Drottningholm til Slottet, og man besluttede da at bringe den kgl. Familie en Afskedshilsen. Hele Skaren gik over Norrbro til Slottet; Studenterne ordnede sig i Borggaarden og da Hs. Maj. Kongen var traadt ud til dem, blev den svenske Folkesang afsunget og et Leve til Afsked udbragt for Hs. Majestæt, som havde vist de skandinaviske Studenter saamegen Velvillie. Hans Majestæt bad Ungdommen bevare Mindet om disse Dage og i Fremtiden trofast holde de givne Löfter, idet han önskede dem Held til deres Virksomhed i Hjemmet for den fælles Sag. Han bad dem mindes, at det ikke blot var Kammeratskab imellem Studenter, men Broderskab mellem Nordens Folk, som var Öiemedet for den sluttede Pagt.

Derefter gik Toget forbi Logården, hvor atter et Hurra udraabtes for Kongehuset, der stod paa Balkonen, ned til Skeppsholmen, hvor „Hekla“ og „Ganger-Rolf“ laa, og hvor Indskibningen skulde gaa for sig, saasom Farvandet ved Logårds-Bryggen var befundet for trangt for disse store Skibe. Ved Ombordstigningen var Skeppsholmen ligesom oversaaet af Mennesker, og alle Vinduer vare fyldte af Damer, som kastede Blomster paa de forbivandrende Studenter. Ogsaa paa Kastellholmen vare utallige Tilskuere samlede, foruden at Mange havde taget Plads paa Skibe og Baade. Klokken omtrent 2 satte Dampskibene sig i Bevægelse. Fra Ganger-Rolfs Agterdæk udraabte den norske Reisekommittees Formand „Gud velsigne det svenske Folk!“ Danskerne istemte et Leve for Stockholms ædle Indvaanere, og fra Stranden raabtes: „Lefve de Skandinaviska Studenterne!“

Ved Afreisen uddeltes följende Digte:

Ett Afskedsord till Norges Ungdom.

Hvar ligga, i vär höga Nord,
Waranger, Wadsöe, Tanafjord?
Hvar ligger Altens dal?
. . . Är det för dig en hemlighet,

Gå . . . fråga *Ryssen!* han det vet
Och ger nog svar på tal.

Han vet att Altens dal är grön,
Han vet att djup är Tanasjön,
Han vet hvad den kan bli,
Han vet att fiskeläget, der
En redlig Norrman nu sig när,
Kan få — ett batteri!

Han vet (och detta gör hans lust),
Att i hans hand, kan Norges kust
Bli nyckeln till en verld;
Och derför nu med svekets band
Han fängsla vill ditt sköna land
Och binda kraftfullt svärd.

Men norrskensflamman öfver hed
Har visat hvar, på nattlig led,
Han listigt smyger der;
Du vet nu, lika väl som han,
Hvar han dig djupast såra kan,
Hvad han i skölden bär.

Skall då vampyren lyckas, s¨g,
Att till ditt hjerta få en väg,
Att frossa af dess saft; —
Hvad gagnade då fädrens mod
Och deras ädelt gjutna blod?
— All forntids hjeltekraft?

Nej, blott ett folk, i laster dränkt,
Kan bli till slafvens ståndpunkt sänkt;
Men lefva tro och dygd
Uti ditt hjerta, Norges son!
— De vilda horder östanfrån
Ej vinna då din bygd!

Se kring dig! — dina bröder stå
Beredda att med dig få gå
I strid mot våld och svek:
Ty aldrig än från forntidsdag
Sitt knutna fosterbrödralag
En ärlig Nordbo svek.

Väl lefver blinde Höder än
Och äfven Loke, lögnens vän,
Som mot vår Bålders famn

Vill rigta mörkrets mistelten;
— Men nidingsstänger längese'n
Stå prydda med hans namn.

Hör ej hans rop, du ädla gäst! —
Det säger, att en dryckesfest
Är *allt,* hvad här man gett!
— Ransaka sjelf ditt inre, du,
Då vet du att från detta nu
Två hjertan blifvit ett!

Maximilian Axelson.

Til Afsked.

(Fra Danskerne)

Med Ankret heist fra Sverigs Kyst
Vi nu mod Hjemmet drage;
Snart er af Ungdomsstevnets Lyst
Et Echo kun tilbage;
Men Tonerne, som her sig svang
Med Broderhjertets fulde Klang,
De blive aldrig svage.

De følge os paa Veien vid
Som Runer paa vort Værge,
Naar vi skal staae Ideens Strid
Mod Jetter og mod Dverge;
Om Bjerge taarnes mod vor Sag,
Vi føre Troens Kors i Flag,
Og Troen flytter Bjerge.

Og föres vi af Livets Vind,
Dybt ind mod Hverdagskrogen,
Stockholms og Upsals Höitids Skin
Skal lyse gjennem Taagen;
Og Ynglingen skal blive Mand,
Hans skjönne Dröm skal blive sand,
Og Verden see den vaagen!

O.

Afsked till Köpenhamns och Christianias Studenter.

Nu åter från Mälarens stränder,
Till hemmet, till vänner och fränder
J dragit från Svearne har;
Men alltid skall dock dessa stunder,
Som drömda — men lyckliga under,

I Svenskarnes minnen stå qvar.
Farväl, Norrske Bröder!
Och vänner från söder —
J Danskar och Norrmän, farväl!

De sånger J sjungit, förklingat,
Men heliga känslor de bringat,
Till rörelse uti vår själ.
Ja! vänskapens mäktiga flamma
Skall evigt förblifva densamma —
Bevakande — skydda ert väl.
Farväl, Norrske Bröder!
Och vänner från söder.
J Danskar och Norrmän, farväl.

Och träffas vi åter, som männer,
Den heliga känsla vi känner
Skall herrska i hjerta och bröst;
Ty Nordiska ynglingen glömmer
Ej vänskap mot Bröder — han gömmer
Den långt in i framtidens höst.
Farväl, Norrske Bröder!
Och vänner från söder.
J Danskar och Norrmän, farväl!

Dra'r striden kring nordliga länder,
Då, Bröder! tillsammans vi vänder
Vårt svärd emot fiendens tropp,
Och Norden i eviga tider
Skall segrande gå utur strider,
Som hota dess band, bryta opp.
Farväl, Norrske Bröder!
Och vänner från söder.
J Danskar och Norrmän, farväl!

(Eduard Strömberg.)

Ved Afreisen saluteredes fra Kastellholmen, hvorpaa der fra „Hekla“ og „Ganger-Rolf“ svaredes. Luften gjenlöd af Hurraraab og Skarerne paa Strandbredderne tilviftede os et kjærligt Farvel. Stockholms Festbestyrelse og den upsaliensiske Studenterkommittee fulgte os paa trende særskilte Dampskibe et godt Stykke paa Veien; den forrettende norske Statsminister, Statsraad Petersen, Prof. Carlsson og flere Medlemmer af Upsalakommitteen bleve ombord paa Ganger-Rolf til Waxholm. Skaaler og Taler vexledes endnu, indtil Amanuensis Björnström paa Upsaliensernes Vegne sagde os det sidste Farvel.

Kl. 4 Eftermiddag opvartede Medlemmer af Upsalas Studenterkorps Hs. M. Kongen med Sange og samtidig indlöb der til Festkommitteen for Upsalafarerne fölgende Telegraphdepesche fra den skandinaviske Forening i Hannover:

Norrmän och Svenskar i Göttingen och Hannover helsa sina Skandinaviska bröder. De beklaga att icke kunna sända sin hjertliga helsning ända till Upsala.

Skandinaviska Föreningen i Hannover.“

Wisby.

Under denne Studenterfærd, ligesom under de foregaaende, maatte Wisby, den gamle forskandsede Hansestad, med sine mange historiske Minder og architektoniske Mindesmærker lokke til et Besög, om end nok saa kortvarigt. Reisekommitteen havde i en Skrivelse af 5 Juni, stilet til Stadens Borgermester og Raad, kundgjort Upsalafarernes Hensigt, at gjæste Wisby paa Tilbageveien. Men denne Skrivelse indlöb först den 12te, og saaledes var der kun liden Tid til Forberedelser for Modtagelsen. Men en Modtagelseskommittee var dog snart nedsat, og i en Indbydelse af 15 Juni önskede denne paa Stadens Vegne de Reisende hjertelig velkomne.

Efter en vindig Natteseilads nærmede Dampskibene sig under et disigt, men roligt Veir i Morgenstunden Öen Gottland. Det var den 18de Juni — fjerde Aarsdagen for Upsalastudenternes Besög her i 1852. Klokken 6½ ankrede Dampskibene paa Wisbys Rhed, hvor fire med Lövbusker smykkede Pramme laa færdige til at före de Reisende iland. De Ankommende hilsedes med Kanonsaluter fra Stranden og fra en paa Rheden liggende norsk Brig „Providentia“, hvilke Saluter vore Skibe besvarede. Allerede ude paa Rheden mödte tvende af Festkommitteens Medlemmer for at modtage Gjæsterne, og ved Landstigningen böd Kommitteen med Stadens Borgermester Matthiesen i Spidsen dem velkomne og fordeelte de Reisende i större og mindre Grupper paa omtrent halvhundrede Værter, hvoraf hver förte Sine til sit Hjem og til en paa festlig Maade anrettet Frokost. Efter endt Maaltid besaa Studenterne, gruppeviis anförte af sine Værter, de fornemste af Stadens mange mærkelige Kirkeruiner, og ved hver af disse forefandtes der en Cicerone, der gav de önskeligste historiske Oplysninger. Kl. 11 samledes vi til en Fest i St. Nikolaus, den störste og bedst vedligeholdte af samtlige derværende Ruiner. Trods det store Antal af Værter og Andre, Herrer og Damer, afgav dog den tohundrede Fod lange Ruin en tilstrækkelig Plads for Alle, saamange som de vare. Og det maatte i Sandhed ogsaa erkjendes at være et Festlokale, som ikke blot havde Rummelighedens Fordele, thi det var mere end noget andet skikket til at stemme Sindet til höitidelige Fölelser hos alle Forsamlede. Kun Skade,

at den Omstændighed, at Samværets Tid, af Hensyn til Vindforholdene og for at vi kunde naa Kjöbenhavn inden Natten næste Dag, maatte sættes kort, udbredte en vis Uro over alle Deeltagerne, idet Enhver saa at sige ængstelig talte Minutterne, efter hvis Forlöb man efter Kapitainens Forlangende nödvendigviis maatte være ombord igjen. Wisbyboerne maatte ogsaa tage Hensyn hertil, og saaledes bleve enkelte paatænkte Foredrag vistnok slöifede.

De Skaaler, der ved denne Fest udbragtes, vare följgende:

Velkomsthilsen af Borgermesteren Ridder S. J. Matthiesen:

Värdige Representanter af Köpenhamns, Kristianias och Lunds frejdade Universiteter! Jag tillåter mig att i stadens namn helsa Eder alla hjertligen välkomne! J hafven, mine herrar! under edert fredliga vikingatåg de nästförflutne dagarne gästat det kära moderlandets hufvudstad, utom andra städer, der den ena storartede högtidligheten aflöst den andra, den ena festligheten öfverträffat den andra. Det gamla Wisby har icke sådant att bjuda på; det bjuder blott på enkelhet, men ock på välvilja och varma hjertan — ja! det bjuder jemväl på någonting egendomligt för denna stad — på beskådande af dessa herrliga tempel-ruiner och öfriga forntidslemningar, — på en gång upplyftande och nedslående minnen af hvad Wisby har varit. — Det är emedlertid under erkännande af vår oförmåga att kunna emottaga eder, såsom vi önskat, som jag anhåller att få bringa eder, mine herrar! Wisby stads innevånares varma välkomst-helsning!

For Danmark og Kjöbenhavns Universitet af Mag. Arvid Sundberg:

Danskar, Köpenhamns Studenter!

„Da nys den feire Vaar
Slog sine Bögetelte, hvor Öresundet gaaer,
Da blev Eder trange Hjemmets Baand,
Da drev Eder ud paa Havet den frie Vikingsaand.“

På edert frejdade vikingatåg hafven J landstigit i Kalmar, detta Kalmar, hvars namn finnes inskrifvet på så många blad i den skandinaviska Nordens minnesrika häfder; — J hafven förnyat det fostbrödralag, som J redan förut på Odins hög hafven ingått med det norra och medlersta Sveriges bildningsökande ungdom; — J hafven gästat i Bigers Jarls stolta konungastad. På eder återfärd hafven J gjort hollmgång på vår fosterö.

Edra förfäder hafva många gånger härstädes gjort holmgång. De kommo hit i djupa, slutna leder, de kommo rustade med skarpa vapen. Deras väg betecknades af mord och brand, af plundring och ödeläggelse.

J kommen också, likasom de, i djupa och slutna leder, men J ären fredlige vikingar; J kommen också rustade, likasom de, med

skarpa vapen, men med vapen, som äro skarpare än edra förfäders, jag menar bildningens och den sanna humanitetens vapen.

Edra förfäder kommo hit med krigets röda hane; — J ären komne med fredens milda dufva. Edra förfäder kommo hit for att eröfra gods och guld; — J ären komne för att eröfra hjertan; — J ären komne för att försona edra förfäders synder mot ett stambeslägtadt folk. J ären komne i den skandinaviska idéens tjenst, denna idé, som sträfvar att sprida samdrägt och enighet, frid och försoning bland Nordens trenne folkstammar. Det är derföre vi ur djupet af våra hjertan bringe eder vår varmaste, vår innerligaste tacksägelse.

Länge lefve Danmark och dess ädla folk, dess Universitet och dess Studenter!

For Norge og Christiania Universitet af Mag. D. Söderberg:

I den dunkla, gråa forntid, då ännu råhet, vildhet och andligt mörker hängde tungt öfver vår ö, då Gottlänningen i lundar och vid källor, dem vantron helgat, hemligt öfvade en cult, som lemnade hjertat tomt på tröst och hopp under lifvets sorger, då folket ännu årligen samlades till blodiga offerfester åt asagudar på Hauga-Wi, det ställe der Wisby nu står och hvoraf det leder sitt namn, då landade en dag vid våra kuster en skara främmande män med deras höfding. Deras tungomål var ej obekant, de talade norräna tunga, och sade sig vara från det aflägsna Norge. Höfdingen var Olof Haraldson, sedan nämnder den Helige, ty hvar han framgick, öppnade han med fromt och troget nit, om ock, efter tidens sed och lynne, helst med svärdet, väg för Kristi namn och dyrkan. — Då inbröt öfver Gottlands skogar och kärr den första morgonrodnaden af kristendomens ljus; ty Olof och hans män planterade först på våra kuster den kristna sinnebilden, korsets heliga tecken, försvarade den med sitt blod och kastade så bland Gottlands innebyggare de första frön till all sann bildning och andlig utveckling. — Långliga tider äro sedan dess hänsvunna, ja åtta århundraden hafva sedan dess gått till hvila, då vi nu åter i dag skåda en ny skara Norrmän, ättlingar af Olof och hans män, uppträde på vår strand. Desse äro äfven ljusets och sanningens kämpar, ej med bardisan och stridsyxa, men med ordets vapen, förda af tanken och snillet. Ja, brödrafolket har skickat ut sin odlings närmaste vårdare och sin framtids-bildnings blomstrande hopp! Bröder från Westanfjells! Ären J här för att, under de brustna hvalfven af de tempel, hvilka restes af den fromma tro, edra förfäder här först spridde, fordra godtgjörelse för det ädla blod, de här spillde i striden mot gottländsk hedendom? Eller hafven J ej snarare kommit hit för att glädja edra blickar åt framgången och utvecklingen af en odling, hvars ädla frön just edra förfäder här först nedlade? — Vår lyckliga ö har oförgätliga förbindelser till det norska brödralandet för de första gnistor till all sann bildning, vi derifrån en gång erhöllo. — Gottlänningar! Till hvem kunna vi i detta hänseende heldre hänvända oss

med uttryck af vår erkänsla, vår tillgifvenhet, vår tacksamma kärlek, om ej till de härvarande representanterna af Norges frejdade lärosäte, högskolan för dess grundligaste bildning och högsta odling, Kristianias Universitet? Då jag föreslår en skål för Kristianias Universitet, så innesluter jag allt, hvad det ädla brödrafolket eger stort, kraftfullt, ädelt, bildadt, skönt, snillrikt, fritt och förhoppningsfullt! En skål för Kristianias Universitet!

For Lunds Universitet af Mag. H. P. Gustafson:

Lundenser! I denna för det gamla Wisby festliga stund har det blifvit min glada lott att helsa eder.

I de ädle Danske gästerne och våra gemensamma bröder Norrmännen se vi, den fordna hansestadens innevånare och Gottlands folk, gamla vänner och fränder, som vi af hjertat älska och ära. Men huru skulle vi icke äfven älska eder, som ären barn af samma moder, det gamla, men likväl alltid unga, alltid lika kära fosterlandet, hvilket omsluter oss med sina trofasta armar, värmer och värner oss och håller sin starka sköld omkring oss, till hägn såväl för sanningens och ljusets idrotter, som alla andra fredliga värf och yrken!

J, representanter från Lunds universitet, hafven åtagit eder, vi känna det väl, en skön rol i Nordens nyaste historia, den skönaste kanske, som kan blifva dödliga till del, den att vara försoningens första budbärare emellan Nordens af bitterhet och hat länge uppfyllda broderstammar. Ty när den store Dana-skalden slog an sina toner om gammal frändskap och broderskap emellan Skandinaviens folk, voren J de första, som deraf rördes i edra hjertan, och som skyndade att falla i länge skiljda bröders armar. Såsom den Svenska bildningens utposter mot södern hafven J ock allt sedermera arbetat på utvidgningen af den stora brödraringen, så att den nu snart omsluter hela den Skandinaviska Nordens samtliga innevånare.

Vi tacke eder derföre, J ädla män och ynglingar från Lunds universitet; vi tacke eder hjertligt derföre, att J hafven deltagit äfven i denna stora färd, och särskildt derföre, att J hafven gjort en påhelsning i en gammal stad, som, om den ock numera icke eger någon annan storhet än minnenas, likväl lifligt röres af kärlekens och trohetens varma tillgifvenhet för det stora gemensamma fäderneslandet. Och, mine bröder! vår stad är väl minnenas, men den är äfven hoppets; ty den, som djupt fattar och förstår rika minnens lärdom, han lyftes äfven till ett stort hopp om framtiden; och vi unge, som här bo, vi hafva hemtat en lärdom af dessa gamla ruiner, den nemligen, att all storhet, som ej stödjer sig på sanningens ljus och trons kraft och kärlekens försonlighet, skall en gång, liksom dessa fordom stolta tempel, falla i grus; men att den kraft, som enar och församlar, som försonar och förbrödrar, som icke med egennyttig och egenkär sjelfförblindelse främst söker egen fordel, egen ära, att denna kraft är af oförstörbar storhet, och evigt kläder sig i samma hoppets färg, som den gröna krans, hvilken slingrar sig

omkring dessa ramlande hvalf och murar. Derföre, bröder! tro vi oss förstå det framtidshopp, som i kärlekens och försonlighetens drägt lifvar edert ungdomsmod till en fortsatt kamp mot hatet och fördomarne, och bringe eder vår varma hyllning, då vi nu jublande tömma en skål för Lunds frejdade universitet!

Til Afsked af Rektor C. J. Bergman:

Skandinaviske bröder! En mulen himmel har i dag hängt sitt dunkla flor kring det gamla Wisby. Sörja väl skyarne, liksom vi, öfver kortheten af detta ert gästbesök, hvilket hade bebådat oss så mycken fröjd och fägnad? — Ingen sol deruppe bestrålar vår högtid; men behöfves väl yttre glans och skimmer, då det i redliga Nordiska bröst lefver så mycket sol-ljus, bor så mycken lifs-värme? — Men vi, Wisby-boar, sörja hjertligen, att „vålkommen“ och „farväl“ denna gång skulle så godt som smälta tillsamman: innan dagen knappt är halfgången, måste vår högtid sluta, och i förtid skall det så bli skymning och qväll inom dessa gamla murar. Och i denna förtidiga, tysta och ödsliga skymning skola vi snart sitta, spridda och ensliga, och räkna den korta högtidens många, sköna minnen.

Skall jag säga eder, hvilka dessa minnen blifva? För våra blickar stod den herrliga bilden af trenne i lust och nöd samdrägtiga folk, under gestalterna af hvad bäst och varmast, öppenhjertigast och tillförlitligast de ega: af sin ungdoms målsmän, af sin framtids löftesmän! — bilden af trenne folk, som fordom, i följd af mörka fördomar och herrsklystna regenters krig och politik, så innerligen hatat och förföljt hvarandra, och som med gladaste kämpalust så ofta i hvarandras hjerteblod badat sina klingor! Men tiden, som ombildar jorden och dess slägten, har småningom i djupa fåror nedmyllat den fordna bitterhetens, det gamla national-aggets alla frön, och Gud, hvars evangelium bjuder, att menniskorna skola älska hvarandra såsom bröder, hår i sin eviga allmakt låtit ett under ske, och af hatets nedmyllade frön har han låtit idel fridsliljor spira upp. Och i stället för strid har det mellan Nordens folk blifvit frid och kärlek; i stället för fördomar och förtryck har det blifvit inbördes rättvisa, inbördes sjelfständighet och frihet.

I känslan af den makt, som ligger i folkens trogna och djupa medvetande och i all, uti sann mening ädel och välboren ungdoms profetiska hopp — månne man icke kan säga, att Kalmarunion, så olycklig i åminnelse, nyss blifvit i sjelfva unions-staden förklarad och förädlad? Och i känslan af nämnde makt, månne man icke äfven kan säga, att till det i Sveriges häfder oförgätliga Upsala-möte af år 1593, hvars beslut var: „Nu står Sverige såsom en man, och alla hafva vi en Gud!“ har det nu kommit tvenne nye Upsala-möten, tvenne oförgätliga Ynglinga-thing, hvilkas beslut skall af framtiden tolkas med dessa ord: „Nu står Danmark, Norge och Sverige såsom en man, och alla hafva de en Gud!“

Och hit till Wisby . . . hvad styrde väl hit er färd? Hvad drog er väl till den gamla staden, som låg så afsides från vägen,

och som för er skulle bli' så obeqväm att landa vid? O, J villen säkert skåda den fordom blodigaste tummelplatsen i Norden för stamförvandters hat och fejder! J villen vandra bland spilrorna af dess sjunkna storhet, J villen lägga en minnesblomma på den fordna Hansestadens graf och sjunga ett requiem för dess dystra hågkomster! — J, den Skandinaviska fridens missionärer! J, den Nordiska försoningens och förbrödringens härolder och kämpar, och synnerligen J, Danmarks söner! Kunden J väl för edra fridsfester finna en tempelsal, betydelsefullare, manings-rikare, än just denna? Hvem gaf väl grundstöten åt denna stad, som en gång var den yppersta i Norden? Hvem kastade väl brandfacklan öfver dessa tempel, hvem sprängde dessa hvalf, hvem plundrade de i striden för hus och hem tappert fallne Wisby borgares rika boningar? O, vi kunna nu svara utan bitterhet: det var en Dansk konung med Danska män! Det var en af Danmarks verksammaste och ärorikaste konunger, det var Waldemar Atterdag, som krossade denna stad i dess blomstring och stolthet, som besegrade dess män och bortförde såsom byten dess skatter. Det var han, som efter Gottlands eröfring förökade sin konungatitel med orden: „de Goters Konge“ — han, som genom sina landvinningar och segrar blef för Danmarks af split och olyckor förmörkade land Atter dag; men för Wisby blef han Atter natt! . . . Dock vike de fjerran, dessa minnen! Åter hafva Danske ynglingar och män landstigit på vår kust; äfven de hafva kommit med eld, men med kärlekens eld i sina bröst, och från den springa till våra hjertan gnistor ut, som lifva och värma oss för den stolta ynglinga-tanken: ett treenigt, fridsällt, segersällt Skandinavien! — O, J hafven nog märkt det, J Danske män, att den hand, som Wisby borgare räckt eder i dag, har varit en broders-hand, och den famn, som de gamle ibland oss hafva sträckt emot er, har varit en faders famn! —

Och J, ynglingar och män från dett herrlige, det „hav-omkrandste, det klippefaste, gamle Norge“, och J från Carolina's vidtfrejdade lärosalar vid det minnesrika Lundagård, tack för edert gästbesök, hur flygtigt det än blef! J friska vindflägtar vestanfrån, J varma flägtar sunnanfrån, spårlöst skolen J icke hafva halkat förbi våra hjertan: månget frö till endrägt, till bragd och frihet och ljus hafven J lagt ned i våra bröst; de skola mogna der och bära frukt en gång.

Så tacka vi nu eder alla, att vi några oförgätliga stunder fått stå midt inne i den friska och lifvande luftström, som brusar mäktig genom de Nordiska högskolornas framtids-varma ungdom, att vi fått gunga på den luftströmmens starka och stärkande vågor, drömmande om skönare tidehvarf, som skola bli' rika på ära och frihet för alla Nordens folk. Och nu farväl! Mottagen i ord, som springa ur hjertats djup, vår lyckönskan för er hemfärd, vår välsignelse öfver eder framtids värf, vår bön för er välgång, och — vågar jag tillägga det? — vår bön om en vänlig hågkomst!

Glöm oss icke! Andaktsfull är stunden:
Der vi stå, på rifna tempel-grunden.

Mången bön har hviskat varm och from.
Helgedomen är förstörd och öde,
Och vi stå på stoftet af de döde —
Göm vår bön der ej förstöring hinner:
J ert hjertas sköna helgedom!

Til Talerne bleve forskjellige fædrelandske Sange afsungne, foruden at följende af P. A. Säve forfattede Kvad for Nordens Eenhed omdeeltes:

Oss sagan så förtäljer, att då de Gutars ö
Först steg ur Ægirs-bädden upp uti Östersjö,
Hon stundom åter sjönk i djupa vågor.

Men, när som Tjelvar viking här först kom eld å land,
Då sjönk ej mer i vågen vår höga klippe-strand,
Snart prydd af frida fält och sköna lundar.

Se'n dess på vågen hvilar vår blomster-ö så tryggt.
Der Guterne sitt hemvist för alla tider byggt,
I dunkla öden pröfvat lifvets strider.

När vikingen vardt kristnad, i sagans morgonstund,
Snart tro och konst sig tedde på Hansa's gyldne grund:
Och Wisby stolt sig speglade i vågen.

Välkomne hit, J Unge! från gamle fränders land.
Men — guld och silfver lockar ej mera från vår strand;
Blott minnets blomster växa här i gruset.

Och templen äro öde och grusad borgens prakt
Se'n hundra strider fädren i gröna högar lagt,
Der mossbelupna korset sorgligt ståndar.

Men hvad som mer än silfver och guld och perlor är,
Det ingen feid kan taga, J skolen finna här:
Vår kärlek utaf hjertats grund och mening.

O! låtom oss då glömma de gamles agg och strid,
Hvarpå ej Norden vunnit, och låt vår nya tid
På bittra strider bringa glad försoning!

Välkomne hit till Norden, dess gränse-sten så båld,
Så rotfast uti djupet mot fjerran vågors våld,
Som fåfängt stormar än emot dess väggar.

Och kommen eld å landet — en kärleks-eld så varm,
Att den hvar själ ger styrka och styrka åt hvar arm:
Då skall vårt Gottland aldrig mera sjunka.

Och gäller strid, oss ställen i stamförvandters rad;
För frihet, ljus och ära skall Guten kämpa glad:
Oss hjelpen värna österhafvets perla!

Om enig, skall ock Norden förblifva stor och stark
Bland Norges höga fjellar, å Sviars, Daners mark;
Och deras ära lysa främst bland folken.

Och faren nu med lycka på fredlig vikingsfärd,
Och tagen med vår helsning och sång förutan flärd
Af hjertats grund på adal-gutnisk tunga!

For Skaalerne, der samtlige ledsagedes af Jubel og Bifaldsraab, takkede Danskeren Ploug, Nordmanden Andreas Hansen og Lundenseren Adjunkt Blomstrand. Ved Varselskud fra Skibene paamindedes man om at bryde det hjertelige og höitidsfulde Sam-lag; og Kl. vel 12 satte Gjæsterne sig i Bevægelse mod Stranden, under Hornmusik og ledsagede af et langt Tog af Kvinder og Mænd. Der forlöb vel en Time, inden alle kom ombord, og fra Stranden og de hinanden krydsende Baade modtoge vi tusinde venlige Hilsninger, inden vi lettede Anker. Det var med Vemod, vi forlode disse gode Mennesker ligesaa hurtigt som vi havde lært dem at kjende. Og da vi seilede afsted, var det ikke uden en vis Fölelse af, at vi med vor — som Wisbyenserne kaldte det — „franske Visit“ havde kun ufuldkom-ment gjengjældt deres venlige Forekommenhed og aabenbare Villie til at stifte et nærmere Bekjendtskab end det, Sammenstödets förste Öieblikke tilsteder.

Om Eftermiddagen klarnede Veiret op, Gottland tabtes derfor kun seent af Sigte.

Afsked med Lundenserne — Kjöbenhavn.

Thorsdagen den 19de ankrede begge Dampskibene paa Malmös Rhed, og „Halland“ laa der beredt til at afhente de lundensiske Deeltagere i vor Færd. Det var med veemodige Fölelser, at vi skiltes fra dem; thi de vare blevne os saameget kjærere, som vi havde havt længere Tid og bedre Anledning til at lære dem at kjende, end de övrige svenske Brödre. Vi fölte ogsaa Alle, at det var en saa inderlig gjensidig Tilslutning, der under dette korte Samvær havde fundet Sted, som kun lange Tider af et hverdagsligt, paa ophöiede Fölelser og gribende Indtryk mere armt Liv formaar at fremkalde. Af denne Fölelse bar ogsaa hele Afskeden Præget.

Den norske Sangforening udförte fölgende Afskedsang til Svenske og Danske, som Professor Monrad nogle Öieblikke i Forveien havde affattet.

(Mel. Mindelsohns Abschied vom Walde.)

Nu farvel og takket vær,
Brödreflok fra Sundets Strande,
Som paa Östersöens Vande
Fulgt har vores muntre Færd!
Nu farvel og takket vær!

I vor Latter, i vor Sang
Tro I blanded Eders Stemme.
Evig skal vi Mindet gjemme,
Mens vort Bryst end eier Klang.
Nu farvel, farvel med Sang!

Ja farvel og glem os ei!
Under Skjemt, mens Ungdom mödtes,
Dybt i Sjælen Alvor födtes
Til et Lys paa Fremtids Vei!
Saa farvel og glem det ei!

Og Professor Welhaven udtalte i varme og hjertelige Afskedsord de Fölelser, som laa os alle paa Sinde i dette gribende Öieblik. Rört til Taarer svarede Adjunkt Blomstrand og bevidnede, at han og hans Medreisende blandt os ikke længere havde befundet sig som Fremmede, men ret egentlig hjemme. Efterat vi havde taget

Afsked med Lundenserne, nærmede vi os snart Kjöbenhavn. Men imidlertid toges ogsaa en festlig Afsked med de paa Ganger-Rolf værende Danske, med hvem vi vel ikke skulde endeligen skilles, men som nu ikke længere skulde være vore Reisefæller, hvorimod vi skulde blive deres Gjæster. L. Dietrichson udtalte da följende Afskedsord:

Danske Brödre!

Vor Færd er endt, og Afskedstimen slaar. Vel skulle endnu nogle korte Timer se Danske og Nordmænd samlede i Eders Hovedstad; men med Eder, vore Reisefæller, der nu have deelt Godt og Ondt med os paa vor Fart over Östersöen, med Eder ville vi tage Farvel paa de samme Bölger, hvor vi gave Eder det förste broderlige Haandslag.

Naar man ret har vundet hinanden kjær, som vi, da er et Farvel ofte heel tungt at udtale, — Afskedens Vemod lægger sin Vægt derover og minder om det Flygtige, Svindende i vor Færd; — og dog skal her i denne Time ikke lyde noget klagende Ord, om vi ville erindre, hvad den Afsked betyder, vi her tage med hverandre; thi var den end kort, denne Tid, hvori vi have levet sammen, er det end kun som et rigt, broget Öieblik siden hiin Morgen, da vi saa Solen stige over Upsalas gamle Dom, siden hiin Dag, da Calmars minderige Slot saa de tre Nationer samlede inden sine Mure, saaledes som det aldrig har seet dem för, saa har dog paa dette korte Sekund Evigheden sat sit Indsegl, saa er der dog til disse Öieblikke lagt et Haab og et Löfte for Nordens Fremtid, der ikke skal briste, men styrkes, om vi, naar Hverdagens Id atter lægger sig om vore klare Drömme, værne om dem, kjæmpe for dem, som for en Skat, der ikke hörer os, men Norden til.

Derfor vorder nu vort Farvel et dristigt Forjættelsens Ord, hvori der tydelig fornemmes et „velmödt paany“, ja hvori det siges os, at vi mödes ei blot, naar vi sees, og vi skilles ikke, naar vi gaa, ja at vor Adskillelse blot er en Ildpröve for Sandheden af disse Dages Dröm, fordi det Baand, vi har knyttet mellem hverandre, skal strammes fastere derved, at vi spredes ad, og bære trindt om i Norden til Folket i Dalen og paa Sletten den Kjærlighed, vi her have fundet og givet.

Men vor Færd er endt og Afskedstimen slaar. Kjöbenhavn hilser os allerede og Ankeret falder. — Farvel derfor, Brödre! farvel! Glemmer os ikke, saavist som vi ikke kan glemme Eder, og bevarer fremfor Alt fast det Haab for Nordens Fremtid, som I dele med os. Tak for Eders Brodersind, Tak for Eders Kjærlighed — Tak og Farvel!

Da Hekla kom paa Siden af Ganger-Rolf, sang vi „Kong Christian stod ved höien Mast“, hvori Besætningen paa Hekla istemte, og siden seilede begge Skibe jevnsides indtil Klokken var vel 8, da vi naaede Kjöbenhavn under Kanonsalut, og lagde til ved Nytoldbo, hvor alle de vare forsamlede, som enten havde Gjæster

eller Slægt og Venner at modtage. En umaadelig Menneskemasse bedækkede Langelinie, og vældige Hurraraab rystede Luften ved vor Ankomst. Da Ganger-Rolf lagde til, hilsedes vi med följende Sang:

„Velkommen til vort Sletteland,
I Fjeldets djærve Sönner!
Velkommen til den danske Strand,
I gamle, kjære Frænder!
Ja, Eder her tilraabe maa
En indre, hellig Stemme,
At hvor I gaae og hvor I staae
I maa Jer föle hjemme.

Velkommen hjem, Du danske Mand!
Fra Toget med Dit Bytte,
Med Baandet, som i Sveas Land
Du nu var med at knytte!
Velkommen hid, Studenterflok!
Held være Dig og Lykke!
Du er jo dog den faste Stok,
Paa hvilken vi skal bygge.

Derefter bleve vi paa den gjæstfrieste Maade modtagne af Borgerne og förte hjem i deres Familier, hvor vi tilbragte Resten af denne Aften.

Festen paa Eremitagen.

Fredags Formiddag besaa vi Byens paa Kunst og Oldsager saa rige Museer, Kirkerne og andre Mærkværdigheder, saa langt Tiden kunde række. At meget blev ubeseet og Alt kun flygtigt, var en Følge af Tidens Knaphed og Mangfoldigheden af de Ting, der gjorde Krav paa vor Opmærksomhed. Klokken 1 samledes vi paa Christiansborgs Slots Ridebane, for at drage ud til Jægersborgs Dyrehave, hvor Hs. danske Majestæt gjennem Hs. Ex. Overhofmarskalk Levetzau havde indbudt alle norske Deeltagere i Studentertoget, tilligemed et mindre Antal danske, nogle i Byen værende svenske Studenter og enkelte Autoriteter til en Kollation.

En uoverskuelig Række af Vogne var stillet til vor Raadighed, og om en halv Time satte Toget sig i Fart gjennem Kjöbenhavns Gader og videre, langs den yndige Strandbred. Klokken omtr. 3 vare vi fremme ved Festens Sted, det af Christian VI opförte lille Jagtslot Eremitagen, hvor ogsaa i 1845 de skandinaviske Studenter vare forsamlede, og hvor der var opreist en mægtig Granitsteen til Minde herom. Vi samledes paa det lille Slot, men efter Opfordring af Hs. Exc. Levetzau, som repræsenterede Hs. M. Kongen, der selv var tilstede ved en Kirke-Indvielse, droge vi ud i Parken, under hvis tætte Lövtag der var dækket lange Rækker af Borde, omgivne med de nordiske Flag og i hinanden bundne Vimpler, og hvor Byster af Skandinaviens tvende Konger vare anbragte. Mod Öst aabnede sig en herlig Udsigt over Öresund og hen til Sveriges Kyst. — Alle Gjæster sadde her tilbords, hvilket ellers ikke havde været Tilfælde under nogen af de tidligere större Sammenkomster, og Maaltidet var kongeligt. Overhofmarskalken aabnede Festen med en Velkomstskaal for de norske Gjæster, hvorpaa Prof. Welhaven svarede med en Skaal for Kong Frederik VII, idet han mindede om, hvorledes Hengivenhed mod sin Konge altid havde været det danske og norske Folks Særkjende, hvilket de ogsaa efter Adskillelsen hvert for sig havde bevaret uforandret ligeoverfor deres forskjellige Konger. Overhofmarskalken foreslog derefter först en Skaal for Kong Oscar, som i Farens Bund physisk og moralsk stod Danmark bi, og som stod i ubrödeligt Venskabsfor-

hold med Hs. danske Majestæt, og dernæst en Skaal for de forenede Rigers Kronprinds, Norges Vicekonge. Kultusministeren Hall udbragte en Skaal for Nordens fire Universiteter, som han önskede endnu maatte föie mange store Navne til den talrige Række, de alt havde, og hvis aandelige Eenhed og Samvirken var til hvert Folks Gavn og ogsaa uden Mistænkelighed begunstigedes af deres Fyrster. Konferentsraad Madvig, Rector magnificus, der var ifört sin Embedsdragt, udbragte under stort Bifald en Skaal for Christiania Universitet, en Datter af det kjöbenhavnske, idet han önskede, at denne stadig maatte kappes med sin Moder, og at den ene ved gjensidigt Laan maatte söge hos den anden, hvad der savnedes. Derpaa afsang Nordmændene följende af P. A. Jensen forfattede Sang:

I Danmark.

Fjernt fra vore Bjerges iisblaae Tinde
Stirred vi mod Syd,
Lytted efter, om vi kunde finde
Tegn til Skjaldelyd;
Kom der saa en Ström af fagre Toner
Bölgende mod Nord,
Vidste vi: nu jubler der et Chor
Op til os fra Danmarks Bögekroner.

Og vi tænkte: o, ifald vi kunde
I en sangrig Stund
Harpen slaae i disse dunkle Lunde
Omkring Öresund!
Hvis vi kunde mödes, Barm ved Barme,
Vi — fra Syd og Nord,
Skulde vel et mindeværdigt Ord
Vexles mellem os med Brodervarme.

Thi, o Danmark! du var för vor Broder;
Troer du, det er glemt? —
Vi er Sönner af den samme Moder,
Endnu broderstemt!
Svea, Nor og Dan har Gud forenet,
Trods vort Kjæmpetag,
Og en lys og lang Forsoningsdag
Har han Trillingfolket nu forlenet.

Er det ikke herligt, at vi mödes,
Danmark, her i Dag?
Her det var, hvor sidst der maatte blödes
For den fælles Sag;

Aldrig klang din Skjaldesang saa prægtig
Som i Rög og Damp;
Aldrig stred du *Smaa* en bedre Kamp,
End da du den *Store* blev for mægtig.

Derfor — nei, fordi du er den Samme
Under Fred og Strid,
Og fordi vi havde fælles Amme
I vor *Barndomstid,*
Ville vi som Mænd i dette Stevne
Tömme *Danmarks* Skaal;
Du fik Alt: af Bragi Skjaldemaal,
Og af Nordens Aand din Seiersevne."

Danmarks Skaal indlededes af Kand. G. A. Krohg med et kort Foredrag, hvori han ledede Tanken tilbage til Nordmændenes og Danernes gamle fælles Minder og udtalte Haabet om Inderlighed og Varighed for det mellem det gjenfödte Norge og det gjenfödte Danmark sluttede Brodersamfund, og idet han dernæst udhævede Vigtigheden af Danmarks Uafhængighed for det nordiske Folkeforbunds Fuldstændighed og indre Ligevægt, gjentog han sine Landsmænds Tak til Danerne for deres Udholdenhed i den langvarige Kamp mod Tydsklands Overgreb og udtalte det Önske, at Danmarks Folk aldrig maatte glemme, at det ved at værne om sit eget Födelands Frihed tillige har at opfylde en Troskabspligt mod det fælles nordiske Fædreland, og at Kampens endelige Udfald vil blive afgjörende for hele det gamle Nordens Fremtid.

Lige fra Festens Begyndelse havde et under Lövhallen opstillet Musikkorps spillet forskjellige norske Melodier, og den danske Studentersangforening havde ogsaa netop ordnet sig for at afsynge nogle nationale Sange, da Hs. M. Kong Frederik VII — for de Fleste uventet — indfandt sig blandt sine Gjæster, og da modtoges med levende Hurra. Efterat have hilset de norske Studenter velkomne til Danmark og bedet os om at frembære hans Hilsen ogsaa til vore Landsmænd i Hjemmet, udbragte han en Skaal for sin Hjertensven, Kong Oscar, i Ord, der vidnede om, at de Sympathier, hans kongelige Broder paa Drottningholms Slot havde udtalt, gjengjeldtes tilfulde fra hans Side. Carl Ploug udbad sig derpaa Ordet og talte saalunde:

Allernaadigste Konge! Det er ikke förste Gang, at Deres Majestæt træder i danske Studenters Kreds og med naadig Velvillie lytter til deres Sang og Tale. Men denne Leilighed er den förste, D. M. har havt til at vise Gjæstfrihed mod Studenter fra de andre nordiske Universiteter. Desværre er Leiligheden ufuldkommen. Kun

noget over en Trediedel af dem ere her repræsenterede, medens H. M. Kongen til Sverrig og Norge har kunnet see Studenter fra alle Nordens 4 Universiteter talrigt forsamlede paa sit Slot. Og dog har D. M. en endnu större Fortjeneste af det nys afholdte 4de og störste nordiske Studentermöde, end Deres kongelige Ven i Sverrig og Norge. Thi det er D. M., som har gjort dette Möde muligt, ved at overlade de danske og sydsvenske Studenter Orlogsdampskibet „Hekla“. Uden dette Befordringsmiddel vilde disse ikke have kunnet indfinde sig. Herfor tillader jeg mig i mine Kammeraters Navn at bringe D. M. vor allerunderdanigste Tak.

Men, allernaadigste Konge! jeg har endnu som Ordförer for de danske Studenter, der have gjæstet Upsala og Stockholm, et Hverv at udföre; det er at overbringe D. M. den hjertelige Hilsen, som vi tör sige at vort Broderfolks Konge har medgivet os til D. M. og Deres Folk. Med inderlig Glæde have vi hört Sverrigs og Norges Konge udtrykke sin Hengivenhed og Tillid til Danmarks Konge; det har især gjort vort Hjerte godt at erfare, hvor sandt H. M. havde opfattet de danske Forhold, idet Han betragtede D. M. som uadskillelig fra Deres trofaste Folk, idet han sammenfattede begge i en og samme Hilsen.

Med Haab og Tillid seer Ungdommen op til det Venskabsbaand, der forener Nordens nuregerende Konger. Vi haabe og vi stole paa, at Nordens Konger vide, at der skal arbeides, förend Natten kommer. Vi haabe og vi stole paa, at Nordens Konger ville benytte det oprigtige og ubrödelige Tillids- og Fortrolighedsforhold, som bestaaer imellem Dem, til at sikkre Deres Folks ikke mindre varme og trofaste Broderpagt mod alle Forstyrrelser af udenlandske Indflydelser, mod alle Forsög af fremmed Egennytte paa at bryde den. Vi haabe og vi stole paa, at den almægtige Gud, der styrer Kongernes Raad og leder Folkenes Skjæbne, vil anvise Nordens Konger de rette Midler til itide og snart at knytte de nordiske Riger sammen til en fast, uoplöselig Enhed. Med dette Haab og denne Tillid, der er forenet med undersaatlig Troskab og Agtelse for enhver lovlig Tilstand, bede vi Gud bevare og velsigne Nordens kongelige Broderpar.

Hs. M. takkede Taleren personlig og ytrede, at han med sin kongelige Broder var enig om, at uden Folkenes Kjærlighed kunde ingen Konge i Norden regjere. Efter derpaa at have önsket sine Gjæster en lykkelig Hjemreise, forlod Hs. Majestæt Selskabet, ledsaget af rungende Hurraraab. Festen fortsattes dog endnu nogen Tid med Taler og Skaaler. Skuespiller, Prof. Nielsen, udbragte en Skaal for Svenskerne, Nordens Franskmænd, Dr. med. Ballin for Nordmændene, Nordens Engelsmænd, Prof. Holst for Kvinderne, idet han mindede om deres Betydning for den skandinaviske Idee, Etatsraad Hauch for den nordiske Idees Udvikling indenfra, Carl Ploug for Værterne i Kalmar, Upsala, Stockholm og Wisby, hvor

vi havde været baade „hjemme og ude“, og Prof. Holst for de tvende tilstedeværende Digtere, der havde fulgt Studenterne: Hauch og Welhaven. Welhaven udbragte endelig paa en humoristisk, men hjertelig Maade en Skaal for Selskabets magelöse „Kjögemester,“ der selv var en Nordmand af Födsel. Herfor takkede Overhofmarskalken meget rört, idet han tolkede sine Fölelser for sit oprindelige Födeland og de fire Konger, han i sit Liv havde tjent. Derpaa bröd Selskabet op og begav sig til Eremitagen, hvorfra de igjen, efter at have drukket Kaffe, snart begave sig paa Tilbageveien til Kjöbenhavn.

Festen i Tivoli.

Da vi vendte tilbage fra Eremitagen, var der flere Steder at tilbringe Aftenen paa. Klampenborg stod aabent for os; paa det kongelige Theater spillede Fru Heiberg, som det hed for sidste Gang, og i Tivoli var der anrettet en stor Folkefest, med et pragtfuldt Vauxhall, et storartet Fyrværkeri og skandinaviske Tablauer. Efterhaanden samledes ogsaa de fleste Gjæster med Værter her; — selv de, som först havde besögt Theatret, indfandt sig tilsidst i dette yndede kjöbenhavnske Lyststed, hvor omtrent 12000 Mennesker den Aften skulle have været forsamlede. I Cirkus, der var dekoreret med Flag og Vaabenskjolde, hilste Borgerrepræsentant, Sadelmager Christensen Gjæsterne velkomne, men beklagede derhos, at vort Besög denne Gang var saa kort, hvilket han dog haabede en anden Gang ei maatte blive Tilfældet.

Derefter optraadte Pastor Grundtvig og holdt, besværet af Larmen i Salen, följende Tale:

Da det er fem Aar siden jeg var oppe i Norge, og havde baade i Christiania, paa Krog-Kleven og i Ringerigets Birkelund saamegen Fornöielse, som de norske Sommerdage ere lange, saa behöver jeg ikke at sige Dem, at jeg siden den Tid er blevet fem Aar ældre og da jeg alt dengang var langt fra at være ung, saa er jeg nu for gammel til at kunne gjöre mine norske Gjæster synderlig Fornöielse til Gjengjæld, især, da det er midt paa Natten; men een Ting er der dog, som jeg tænker, de kjære Nordmænd saameget heller vil höre af mig, som jeg er blevet ældre, og allerhelst vilde höre af mig, naar jeg var blevet hundrede Aar, og det er, at jo ældere jeg bliver, des fastere staaer jeg, ligesom Fjeldene, i min Kjærlighed til Norge og i mit store Haab om Norges Fremtid i vort Höinordens Gyldenaar. Til denne Forsikring vil jeg ogsaa föie det Önske, som baade er et af de bedste, jeg veed, og som lettest kan gaae i Opfyldelse, Önsket, at det maa gaae hele den Norske Ungdom, nærværende og fraværende, studeret og ustuderet, ligesom det er gaaet mig, saa at, jo ældre den bliver, des fastere staaer den, som Fjeldene, i sin Kjærlighed til Gamle Norge og i sit Haab om det Ny Norge, der skal forsvare og forklare det Gamles Glands!

Talen ledsagedes af nedenstaaende Sang, der ligeledes var forfattet af Grundtvig, og som var betitlet:

Höinordens Rosengaard.

Der er en Blomster-Tid,
Som deiligste Skjærsommer;
I hele Verden vid,
Paa Sletten og det höie Fjeld,
Den kaldes *Ungdoms-Alder*
Ved Glædens Kildevæld.

Der er i Nörreleed
En Ungdoms-Blomsterhave,
Og den gaaer op og ned,
Nu höit, nu lavt, paa Bölgeviis;
I Dal, paa Fjeld og Slette
Den bær i Sangen Priis!

Det er en Rosengaard,
Omgjærdet med Firklöver,
God Lykke de den spaaer.
Den er i gode Norners Haand,
Dens Vagt er Nordens Löver,
Dens Planter Nordens Aand!

Et Underværk er skeet,
Her under Nörrelide
Er Rosengaarden seet
At stævne over salten Sö,
Som Odin paa sin Ganger
At ride under Ö!

Höinordens Rosengaard,
Jo tiere den seiler,
Jo fastere den staaer,
Jo rigere er Rosens Flor,
Jo mere liflig dufter
Den trindt i gamle Nord.

Professor Clausen udtalte sin Glæde over den Fremgang, de skandinaviske Möder havde havt siden 1845, og den Maade, hvorpaa de nu, i Sammenligning med dengang, bleve opfattede af Nordens Styrere. Pastor Grundtvig tog atter Ordet og ytrede:

Jeg har nylig læst de Norske Ordsprog af Ivar Aasen, og det med stor Fornöielse, saa jeg skal gribe denne Leilighed til at sende ham en venlig Hilsen, med Taksigelse baade paa egne og paa Ordsprogenes Vegne, og hvad der giver mig en god Leilighed til her at nævne den norske Sproggrandsker, det er hans Bemærkning, naar vi hernede siger: „som man raaber i Skoven, saa faaer man

Svar," da siger de deroppe „som man raaber til Fjeldet, saa svarer det", og det kunde jo være haardt nok, hvis vi engang kom op at skjændes, men naar vi, som Gudskelov nu, og jeg haaber altid, taler hinanden venlig til, da er det jo ganske deiligt, hvad Ordsproget forsikrer os om, at vi mellem Fjeldene kan være visse paa at faae Svar som Tiltale, og at det gaaer Nordmændene ligesaa her i Skoven, det haaber jeg de har faaet gyldigere Beviser paa, baade idag og igaar, end jeg her kan give Dem.

Ja, skjönt jeg hverken har været med i Skoven, paa Söen, eller mellem Fjeldene ved denne Leilighed, saa er der dog især een Ting, hvoraf jeg slutter, at Fjeldboerne har faaet et sömmeligt Svar paa Tiltale fra Skovboerne, og det er, hvad jeg har læst i Aviserne om mine unge Landsmænd, at de ovre i Sverrig gav Böge-Kviste for Urte-Koste, thi i Blomster-Sproget kunde de i mine Tanker aldrig udtrykt sig heldigere, eftersom det jo er alle vitterligt, at Fjeld-Blomsterne er de allersmukkeste, saa dem kan man i Skoven slet ikke gjengjælde med Blomster, men, saavidt jeg veed, har Bögen det yndigste Löv, se dermed spirer Skoven det bedste den kan. Har mine Landsmænd derfor kun udtrykt sig ligesaa heldigt i Hjerte-Sproget, som i Blomsterspropget, da er jeg vis paa, at vore norske Venner, naar de kommer hjem, vil sige i en god Mening, at „som man raaber i Skoven, saa faaer man Svar," og at Fjeldene vil stadfæste det med dem!

Kand. Holten udbragte en Skaal for Nordens Konger, Oscar I, og Frederik VII. Overlærer Vogt talte for Gemytlighed, der heller ikke manglede hos Nordmanden trods hans tilsyneladende kolde Ydre, og Prof. Monrad udtalte Nordmændenes Tak til Danskerne for deres broderlige Modtagelse i omtrent följende Ord:

Taleren kunde beklage, at det var faldet i en af de i enhver Henseende svageste Stemmers Lod at udtale de norske Studenters Taknemmelighed for den venlige Modtagelse, de havde nydt. Men han havde den Tillid til de danske Brödre, at de vilde vide at vurdere denne Taknemmelighed om den end ikke tolkedes af veltalende Læber. De vilde endog tage det som et norsk Charaktertræk, at der meentes meget mere, end der sagdes. Man tillægger i Almindelighed Norden denne Inderlighed, at Fölelsen er for stor til at rummes af Udtrykket, at den derfor ligesom skjuler sig paa Dybet; det maatte da ikke glemmes, at Norge er det nordligste Norden. Saa mange Fortrin, Nordmændene end vare villige til at indrömme deres danske Brödre paa Grund af disses Traditioner i Kunst og Videnskab og deres lettere Samfærdsel med Tidens Culturbevægelser: Eet var der dog, hvori de ei vilde staae tilbage — Hjertelaget, Fölelsens, Gemyttets Inderlighed og Varme.

Og skulde norske Studenter ikke föle varmt for Danmark, det kjære Broderland, og især for Kjöbenhavn, den gamle Kongestad, hvis ærværdige Universitet — som nylig var sagt — er en Mo-

der til det, hvis Sönner de vare, hvor deres Fædre have studeret og hvorfra disse have medbragt sine bedste Ungdoms-Erindringer? De norske Studenter, selv de, der förste Gang betraadte den danske Jord, befandt sig jo her som paa gamle Tomter. Og — takket være Tidernes Fremskridt! — frit kunde de nu overlade sig til disse venlige Fölelser, der faldt dem saa naturlige; uden Nag, som uden bittert Savn kunde de tænke paa det Svundne og behövede ikke længer ængstligt at vaage over en begyndende og kun halvt erkjendt Selvstændighed eller frygte for Overgreb, som ikke længer tilsigtedes. De vidste, at Moderen ei med Skindsyge betragter den voxne Datter, men snarere glæder sig over, at ogsaa hun vil aabenbare en egen Side af Nordens dybe Aandsgehalt, som ellers ikke vilde naae frem til selvstændig Udvikling.

Taleren priste sin og sine Kammeraters Lykke, at de vidste dette, at de i enhver Henseende vidste sig velkomne. Ellers, forsikrede han, stode de visselig ikke der; „thi Nordmændene ere stolte, de ere Danskernes og Svenskernes Brödre!“

Og hvad de forhen vidste, var paa den skjönneste Maade blevet bekræftet ved denne Modtagelse. Han vilde bekjende, at de vare komne med store Forventninger, men hans Landsmænd vilde alle vidne, hvorledes disse vare blevne overtrufne.

Han vilde derfor til Afsked kun udraabe et eneste Ord — et lidet Ord og som ogsaa ofte siger saare Lidet, men som Alle vilde föle denne Gang sagde uendelig Meget: Tak!

Inden Festen brödes, udbragtes endnu adskillige Skaaler, deriblandt for Christianias Indvaanere, „der havde modtaget de Danske saa smukt i 1851, og for de Nordmænd, som havde deeltaget i Danmarks Kamp mod Tydskland“. Veiret havde hele Dagen været ret smukt og vedblev at være det til Festens Slutning. Men förend alle Deeltagerne kunde være komne hjem, udbröd der et svært Uveir, med Lynild ag Skylregn, der nödte Enhver til paa skyndsommeste Maade at söge Ly.

Afreisen fra Kjöbenhavn. — Farten hjemad.

Löverdags Middag (21de Juni) vare vi til Afreisen samlede ombord paa Ganger-Rolf. Idet Skibet lagde ud fra Toldboden, var der forsamlet en stor Skare af begge Kjön, som med Viften og Hurraraab sagde os et hjerteligt Farvel. Fra Skibsborde blev afsunget fölgende Sang, der var os eftersendt fra Christiania:

Nu synker Solen over al vor Færd,
nu skal vi hjemad atter drage,
fra Væggen ned det gamle, rustne Sværd
til Dagens Feide skal vi tage.
Vort Herreliv er nu med Et forbi,
nu skal vi hjem til dyrt og knapt Logis.
Derfor god Nat!
For Kattegat
og Nordsö skal vi bittert klage.

Du stolte, minderige Kjöbenhavn
saa meget Ondt har maattet friste.
Dit „Axelstad", det gode, gamle Navn,
blev skriinlagt, för du derom vidste.
Men du bevarer dog et godt Humeur.
du gaar ei sortklædt for Enhver, som dör.
Rödmosset, sund
Smiil om din Mund
vil du beholde til det Sidste.

Selv Afskedstimen faar et gyldent Skjær
fra lyse Blik og friske Minder
og fra de store, runde Bögetrær
og fra de vakre, danske Kvinder.
Hvad gjör du, Danmark, for at være saa?
Et Tryllemiddel vist du gjemmer paa.
Se her i Kvæld
om vort Farvel
coquet du Blomst og Viinlöv binder.

Med lad os samle vore Tanker kun,
lidt Alvor maa vor Afsked fölge.

Lundenser! Tak for hver en kjærlig Stund
iland og paa den salte Bölge.
Du gaar nu over til dit store Slot;
(vort Huus er ganske lyse-lyseblaat),
hils Svealand
alt hvad du kan,
vor Kjærlighed ei du fordölge.

Nu Danske Broder! tömme vi vort Glas
for alt vor Samvær dennesinde.
Pr. Telegraph vi knurred vel om Plads,
men Knurren sad ei dybt herinde.
Paa samme Snekke seile kan de Tre,
det fik vi dog til Slutning Alle see,
Fremtiden maa
huske derpaa
trods alle Ryk af Östenvinde.

I Kjöbenhavn vare flere af vore Landsmænd blevne tilbage. Istedet fulgte ved Afreisen ikke saa faa Danske med os, men det var kun for at have Anledning til endnu engang at sige os Farvel, og efter et kort og gemytligt Samvær stege de ved Helsingör atter iland. Kattegattet, som vi nu igjen skulde betroe os til, var heller ikke dennegang venligt; dog anrettede Sösygen intet saadant Nederlag paa Besætningen, som under Nedreisen. Idet vi forlode Kjöbenhavn, havde Prof. Stephens sendt ombord et engelsk Digt *„Gange-Rolf“* (optaget blandt Bilagene); og Boghandler A. G. Iversen — selv Deeltager i Studentermödet — havde skjænket 150 Exemplarer af den af ham udgivne Kjöbenhavns Adressebog „med Anmodning om, „at den maatte blive omdeelt blandt de Deeltagere i Toget, der muligens ikke havde faaet den under Opholdet i Kjöbenhavn.“

Efter en Nat med temmelig oprört Sö naaede vi indad den roligere Christiania-Fjord, hvis Kyster trods det korte Fravær, bleve hilsede med Jubel. Alt som vi seilede videre fremad mod Hovedstaden, tiltog Munterheden og Skaaler tömtes blandt Andet for Reisekommitteen, for vor humane og dygtige Skibskapitain Glöersen og for det söndenfjeldske Dampskibsselskab, der havde overladt os sit prægtige Fartöi. Fra Dröbak telegrapheredes vor Ankomst til Christiania. Vi naaede frem Kl. 9 om Aftenen og bleve ved Landstigningen her — ligesom Tilfældet havde været i Sverige og Kjöbenhavn — modtagne med umaadelig Jubel af en talrig forsamlet Menneskemasse, der bedækkede Brygger, Skibe og Skibsmaster. Ved vor

förste Ankomst modtoge vi fra vore hjemmeværende Landsmænd Indbydelse til en Festlighed, der var berammet i Stundenterlunden til 24 Juni.

Fra Skibet gik vi i Procession med vor gamle Studenterfane og den nye, vi af Upsalas Damer havde modtaget, op til Studentersamfundet, hvor Toget oplöste sig, efterat der var udbragt et livfuldt Leve for de svenske og danske Studenter.

Festen i Studenterlunden St. Hansdags Aften.

I den Fest, som de hjemmeværende akademiske Borgere havde beredt sine hjemvendende Aandsfrænder, deeltoge ogsaa flere Medborgere af de övrige Samfundsklasser. „Det var — udtaltes der offentligt — en smuk Tanke, at ville byde de Reisende et festligt Velkommen efter et saa minderigt og betydningsfuldt Tog, og denne Tanke var greben med Begjærlighed, saa at Deeltagernes Antal var særdeles stort.“

Til Festens Sted var forsætlig valgt Lunden lige over for Universitetet, hvor vi i 1852 i Festlighed havde været samlede med vore svenske Brödre. Paa den aabne Plads mellem Træerne var anbragt en Krands af Vimpler, og paa Plainens ene Kant en Talerstol, med en Halvkreds af gröntomvundne Söiler, med udmærkede Mænds Buster og de nordiske Universiteters Vaabenskjolde. Upsalafarerne samledes i Studentersamfundet, hvorfra de med sin nyerhvervede Fane i Spidsen droge i Procession ud til Festen. I Lunden modtoges de med Bifaldsraab og en Tale af Kand. jur. O. Richter, der efter en humoristisk Indledning ytrede:

Velan, Landsmænd, hjemme har vi siddet, medens I fuldförte den store Færd; men fra vor daglige Dont drog vor Tanke ofte ad de samme Veie som I — vi var der, vel ikke med Virkelighedens intense Skjönhed saaledes som I, men dog med den Magt, som Sympathie og Bevidstheden om, at noget Stort og Herligt er nært, indgiver. Vi var hos Eder, medens I i hint förste Möde vexlede Haandslag med Frænderne paa begge Sider af Öresundet; vi saa Eder, da I bænkedes i Gjæstehallen hos den nobleste og elskeligste af Fyrster, og vi lyttede til hine mindeværdige Ord, som, udgangne fra hans Mund, nu lyser ind i Nordens Fremtid; vi stod med vor Tanke i Eders Midte, da I sammen med Svearne og Ynglingskaren fra Danmark slog Kreds om de hellige Minder ved Odins Houg og Upsala-Templet, og endelig vi var der, da I paa hine saa tit besungne Strande fornyede gamle Minder og gammel Fostbroderpagt. Ja, vi var iblandt Eder, thi vi vidste jo, at hvor Eders Skibskjöl vendte, der var ogsaa Nordens Fylgje med og de höie Norner.

Se, for at sige Eder dette og for paa en höitidelig Maade at bringe Eder Landsmænds Velkommen tilbage til gamle Norge, har vi sögt en Leilighed til at vexle Ord og Haandslag med Eder. Vi længtes jo ogsaa efter af Eders egen Mund at höre Bekræftelse paa

de eventyrlignende Sagn om hine skjönne Sammenkomster, som allerede have naaet os — om det Venskab og den Inderlighed, I har mödt, om de Glædens og Gjæstfrihedens Overflödighedshorn, I har tömt. Men vi veed ogsaa, at under al Gammen glemte I ikke den gamle Opmaning: læg Staal i Sværd og Alvor i Legen! Mangen stolt Ide er bleven fostret, mangen höi Tanke har krydset Eders Sind, mangen Fremtidens Forhaabning vundet Styrke i Eders Hjerter. Og paa samme Tid som I har inddrukket fornyet Tro paa Sandheden af Ideen om et stort og enigt Norden og paa Levedygtigheden af det Forbund, som alt bestaar, ville I — saa venter vi ogsaa — fremdeles finde Troskaben mod Norden og Troskaben mod de trende Fædreland udtalt i den Viismands Ord, som indskjærpede: Elsk din Grande og din Arm være hans, men riv ikke Gjærdet ned og lad Ledet være urokket!

Hjemkomne Landsmænd! — med Fölelse af Haab, med Fornemmelse af Stolthed — værer hilsede og velkommen fra den Reise, der var et Triumftog, vel ikke for Eder personligen, men for den Ide, der var dens Lösen, — for denne Ide, der som Alt i Sandhed Stort og Seiersdygtigt begyndte med Gjenvordighed og under Forkjetrelse, der fra at være vogtet af en liden Falanx af modige og trofaste Mænd og baaret fremad saa godt som udelukkende paa Ungdommens Enthusiasme, nu har sine dybe og vidtspredte Forgreninger gjennem alle Klasser inden Folkene — ja lige fra Tronen af ned til den Ringeste.

Taleren endte med et Leve for de hjemkomne Kammerater og „for de Minder, som i denne Stund bevæge dem og os alle".

Kand. V. B. Nicolaysen udbragte derefter et Leve for Nordens Konger, Oscar I og Fredrik VII, idet han mindede om den Deeltagelse, begge havde viist den Sag, hvis synlige Bærere Studenterne ere. Professor Welhaven gav följende Skildring af vor Færd og det Indtryk, den havde efterladt:

I den samme Lund, hvor vi modtoge de svenske Brödre, hvis Trofasthed og Gjestevenskab i fuldeste Maal har gjort Gjengjeld, hilses nu Upsalafarerne af Venner og Landsmænd og kan besvare Velkomsten med ublandet Glæde; thi Himlen har med sin mildeste Förelse seet ned paa vore Veie, og kronet over Haab og Forventning denne minderige Reisefærd.

Vel kan det Udtryk her komme til Anvendelse, hvormed de mærkelige Afbrydelser af Hverdagslivet betegnes, naar vi sige: det Oplevede er som et Eventyr, som en Dröm. Ofte nok er dette Ord hört i vor glade Kreds. Eventyrligt og som en vidunderlig Dröm gik vor Fart over de store Sövidder, medens Sommersolen legede paa Vandet, og Sang og Strengespil löd fra Dækket. Vi saa Broderlandenes Kyster snart dukke frem, hilsende med Lundenes grönne Faner, og med de forventningsfulde Hjerters Glædestegn, snart blaa-

nende hen i det Fjerne, som for at drage os dybere ind til nye Syner. Vidunderlige syntes os de festlige Stevnemöder med Brödrene paa det Blaa, der fordum skjalv ved Fædrenes forbittrede Kampe. Hvor glædeligt vinkede nu Bannerfligene med de gamle stridbare Farver, vinkede til Velkomst og Afsked, modtagne og fulgte til det sidste Glimt af saa talrige tindrende Blik! Og nu Besöget paa de mange Mindesteder i vort store nordiske Hjem. Hvor talende stode her Historiens Varselstegn over Erindringsdybene og hvor friskt spirede den nye Tid af Gruset! Vor hurtige Drage foer susende fra Strand til Strand, og bar os ind mellem de skinnende Mure af Nordens skjönneste og minderigeste Stad, om hvis Paladser og malmstöbte Heltebilleder de store livfulde Menneskeströmme hilsede os velkomne. Alvorlig skjön og aftenskygget var Farten til det gamle Upsal, det tidligste Kultursæde i Norden, med sine Hedenolds Houge og sit höitreiste, ærværdige Tempel, og dog med det unge svulmende Liv, der favnede og omtonede os i de pragtfulde Lövbuer. For vor Erindring skinner over Sveriges Jord Somrens og Festernes forenede Glands, og skjönnest udhæver sig i dette Lys vor elskede Landsfaders Hjem, det Hjem, hvor han i Sandhed favner vidt, fordi hans Ædelsind omslutter tvende Folks Kjerlighed, medens han vaager over deres Pagt.

Vi vendte vor Stavn fra Mælarens Kyster, og med Hænder, der vinkede til Afsked, greb vi de tilkastede Blomster. Og hvor vidunderlig snart, og under hvilken smilende Himmel förtes vi til den anden Kongestad, og til ny fælles Velkomst. Her, hvor Norske og Danske gjennem Aarhundreder med hinanden har grundet en Kultur og et Sprog, hvori vort hele aandelige Liv har slaaet de dybeste Rödder, og som derfor skal bevare sit Præg i vort Folks Udvikling, saalænge det har Skrift og Mæle, her maatte det vel for mangt et ungdommeligt Sind være en overraskende Fölelse med Eet at stedes for dette Fremmede, der dog er os saa hjemligt, at dvæle ved det gamle Broderskabs mangfoldige Mindetegn, og, i Mödets Glandspunkt, at leires ved det kongelige Bord, under de store vidtskyggende Böge, medens Hornklangen udtonede over Sletten Fjeldets Melodier. — Saa gik det hjemad med Higen og Længsel, og skjön blev Togets Fuldendelse. Den deiligste Solnedgang splittede over denne fagre Dals Aasrygge de sidste Taageskyer, og med vort Silkebanner i Stavn skred Ganger Rolf ind i Modtagelsens Jubel.

Ja, det Hele er som en vidunderlig Dröm; og vil Nogen lægge Vægt paa dette Udtryk, da lad ham betænke, at der gives sande Drömme, erindre hvad en gammel Sanger har sagt, at der er Drömme, som komme fra den överste Gud, betydningsfulde, löfterige. Men her er usigelig Mere end Dröm. Norges akademiske Ungdom har dog ei drömt i disse Glædesdage; den har fölt med fuld Hjertekraft, seet og hört med opladt Sands. Aldrig för har nogen Skare af Nordmænd vundet et saadant overskuende Syn paa al Norden, saadanne levende Blik for dets Liv og Væsen. Vidnerne ere mange, Kjendsgjerningerne de samme. Vi tilraabe Eder, Landsmænd, ud af den friskeste Erfarings Fylde: Vort Norden er Eenhed! O, hvor

rigt og mangfoldigt tegnet, men derfor desmere velsignet. For denne Tanke, der overalt traadte os nær, have vi i Meddelelsernes og Beskuelsens Nu seet de tillærte Fordomme, den raisonnerende Tvivls Betænkeligheder henblegne til Intet. Og er der Nogen blandt os, der drog med af den blotte Reiselyst, han skal dog have fölt, at den stærkeste Fornemmelse, der overkom ham i Bevægelsen, var Glæde over Norden og den Alvorstone, som rörte sig deri. Sandelig just i denne Stemning har Svenskes, Danskes og Norskes festligglade Samliv fundet det Præg af Inderlighed, der kan samle Indtrykkene og varigt fordybe dem.

Men denne gjensidige Forstaaelse og Tilegnelse er og bliver den skandinaviske Bestræbelses Kjerne. Dette har vort Tog umiddelbart foreholdt Deeltagerne; det har vist dem, at Eenhedstanken er i dybeste Virkelighed grundet, saavist som den under Sondring og Fjernelse, i de snævrere Kredses Særinteresse, er bleven fordunklet eller miskjendt. Ja det stod for Alles Blik, hvor mægtigt Natur og Aand har tilhobeföiet disse Lande og stille fastholdt sit Verk gjennem Tidernes Uret og Splittelser. Hvo kan opregne alle de Ligheder, som kom os for Öie og anskueliggjorde os Eenheden. Hvor ofte gav denne sig Vidnesbyrd i stille Betragtninger, som i Overraskelsens Udbrud! Vi saa den svenske og danske Natur i mild Sammensmeltning, og atter var Stockholms Skjergaard et fuldkomment Gjenbillede af norske Kystpartier; endelig paa de nordiske Landes yderste Östpunkt, paa Gothland, kom et Folkefærd og et Tungemaal os imöde, der syntes at tilhöre Norges vestligste Fjordegne. Saaledes er Nordens Elementer samlede og forbundne efter en Ordning, hvis Væsen vi mere og mere skal lære at fatte. At være bevidst medvirkende i den mægtige Udfoldelse, at föle Tilströmningen af den rigere Livskraft, at nyde den större Tryghed, Frihed og Anvendelse for enhver Idræt og Bestsræbelse, er dette ei en vinkende Udsigt? Hvor er den Normand, der ei skulde gribe dette som et uforligneligt Gode, som en Oplöftelse for Folket!

Jeg mener, at denne Eenhedsbevidsthed nu er kommet i fuldere Vext, at den forlanger at udbrede sig i Livet, ei ifölge noget bestemt politisk Projekt, der forelægges til nær Afslutning, men ifölge sin egen Udviklingstrang. Og sandelig, den har en vidtlöftig Gjerning at udföre for sin Fremgang og Frigjörelse. Denne Naturvæxt skal sprænge saa mange Baand af kunstige Systemer, udbrede sig over saadanne Vidder af Skilsmisse, der efterhaanden har lagt sig mellem Folkene, at vi vel maa önske den sin Frist, og frygte det Program fra idag eller imorgen, der ved eet Slag vil bringe Afgjörelsen.

Og, held os! det sande politiske Udgangspunkt for Nordens store Forening er allerede fundet. Nu se vi det tydeligt. Norges Forbund med Sverige er den gode Spiregrund, hvori en dybtgjemt Sæd er slaaet an. De Danske föle det som vi. Atter staar Norge betydningsfuldt mellem Sverige og Danmark; ei længere som Stridsgjenstand, men som et villigt forenende Led. Natur og Statsvæsen forbinder os med Sverige; et langt Samlivs uforgjængelige Indstif-

telser og Tilstande med Danmark. Gjennem alle Tre gaa store Grundtræk af den samme Folkekarakter. Ja, Forskjellighederne selv ere tiltrækkende, som naar Forstmændene sige, at Bög og Gran enes gjerne og trives godt hos hinanden. Og saaledes har vi seet og oplevet det.

Tusinde akademiske Ynglinge fra disse Riger have nu med hverandre delt den store Forhaabning — hvor ere de alle om nogle Aar? Adspredte i alvorlig Virken over det ganske Norden. Maatte Enhver af dem bidrage Sit til Samklangen mellem Folkene! Men til Eder især, mine unge Reisefæller, henvender jeg Ordet i vore deeltagende Landsmænds Kreds. Bevarer disse Indtryk, saa at deres fulde Kraft kan följge med Eder, naar I drage ind mellem Fjeldene til Eders Livsgjerning; fremmer det nordiske Broderskabs Vext i Byer og Bygder, og slipper ei den Forvisning, at det forenede Norden skal aabne större og lysere Baner for Norges kommende Slægter!

Student Fr. Gjertsen, som i Upsala havde modtaget det af dets Damer skjænkede Banner, overleverede her Gaven med en Tale, der af Adjunkt Thaasen besvaredes saaledes:

Vi hilse dig nu her, i vor egen Hjemstavn, du fremtidige Samlingsmærke for Norske Studenter! du dyrebare Gave af svenske Kvinder! du skjönne Tegn iblandt os paa den frivillige Pagt, som nu knyttes alt fastere og inderligere mellem Nordens Stammer! Deilige ere de vel altid for norske Öine, de unge Farver, som du bær, og glade slaa altid vore Hjerter ved Synet af dem; men dobbelt deilige ere de dog i dig, dobbelt glade slaa vore Hjerter, idet vi se dem i dig, og fra nu af overalt, hvor vi se dem. Thi, Nordmænd! her have svenske Kvinder i et Arbeide, udfört med Kjærlighed, med deltagende og venlige Fölelser, sat sit uudslettelige Segl paa disse Farvers Betydning. Her se I Vidnet om, at disse Farver ikke blot er Sandhed, men en i Broderriget elsket Sandhed. (Bifald!) Ja vel maa I juble ved saa kjært et Tegn. Og for denne gode Gave skulle de svenske Kvinder have vore Hjerters bestandige Tak. (Ja! ja!) Med Jubelraab hilse vi dig nu, og med Synets glade Forvisning skulle vi flokkes om dig altid, du vort dyrebare Pant paa Broderskab i Norden! Lær os ved Synet af din Lyres Glands at fange Mod til at hædre, og Vilje til at udbrede ethvert Aandens Lys, hvorfra det end skinner, ethvert Sandhedens Ord, hvorfra det end lyder til os! men lær os altid med det samme og fornemmelig at agte paa Nordstjernens Lys, som blinker over den! og lær os bestandig at se med det rette broderlige Öie paa Treklöverens Blade, som slynge sig til den skjönne Krands omkring den! Lad de trende Farver, den Bund, hvori det nordiske Forbundsmærke straaler, sige os, at for at fremme Nordens Sag skulle vi arbeide for Norges Vel; thi det er jo dette, de svenske Kvinder have sagt os, da de indvirkede de nordiske Studenters Vaaben i de norske Farver. Men lad tillige dette Fælles-Mærke i dit Midtfeldt före vor Tanke og Gjerning bort fra

de ensidige Yderligheder, og stedse paany minde os om, ikke at ville, hvad vi aldrig kunne, drage Norges Sag fra Nordens! I denne Mening, Studenter! skulle I nu love at staa trofaste om denne eders Fane. Ville I love det? (Ja! ja!) Det er da med dyb og inderlig Glæde, men ogsaa med höist alvorlige Tanker, at vi modtage dette Banner. Vor Tak for Gaven udraabe vi i de Ord, som Broderlandets Kvinder selv i disse Farvers Sprog lægge paa vore Hjerter: „Nordmænds Sag aldrig adskilt fra Brödrenes!“

Overretssagförer Gamborg erindrede under stor Jubel de ved Festen tilstedeværende Svensker af H. kgl. Hs. Vicekongens Følge, hvorfor Grev Rosen udtalte sine Landsmænds Tak og Glæde. Omtrent Klokken 10 indfandt Hs. kgl. Höihed Vicekongen selv sig uventet ved Festen, og efter at være bleven modtagen med livlige Bifaldsytringer, udbragte han en Skaal for de Hjemvendte i disse Ord:

Jeg hilser Eder velkomne fra Mælarens Strande tilbage til Norges gamle Fjelde. Ungdommens Fölelser fandt der Gjenklang i trofaste Brödres Röst; og Tanken flyver i dette Öieblik hen og söger i det Fjerne alle dem, mod hvem Eders Hjerter nylig bankede med Venskabens Fylde.

Den Modtagelse, I fik, var oprigtig. De Minder, som Ungdommen eier, ere lig Midsommersolen, som höit paa Himlen staar og Natten glemmer. Den Haand, der rækkes af Ungdom til Ungdom, drages aldrig tilbage.

De Ord, som de forenede Rigers Konge sagde Eder, skulle aldrig udslettes af Eders Sind. Det Haab om en hjertelig Modtagelse i Broderriget, der udgik fra mit eget Hjerte og fulgte med Eder over Bölgerne, har Virkeligheden indlöst.

Jeg önsker Eder Velkommen fra Eders Vikingetog, hvis Minder I skulle opbevare i trofaste Hjerter, og tömmer mit Bæger paa Eders lykkelige Tilbagekomst.

Vicekongen forlod snart Festen, men medens han endnu holdt i sin Vogn udenfor Lunden, blev et Leve udbragt for Hs. kgl. Höihed.

Foruden de nævnte Skaaler udbragtes endnu andre, tildeels indledede med længere Taler; saaledes af Professor Munch for den tilstedeværende tydske Historieskriver Fr. v. Raumer, der i nogle Ord takkede for Skaalen; af Lektor Friis for Kongen og Kronprindsen, hvem han önskede et langt og lykkeligt Liv; af Student Arneberg for Damerne (hvoraf ogsaa mange i Löbet af Festen havde samlet sig i Lunden); af Prof. Monrad for den friske Bevarelse af den Idee, hvis Glandstid nu var indtraadt, naar den maatte udsættes for Hverdagslivets smaalige Stridigheder; af Kand. E.

Sundt, der mindede om den skandinaviske Tankes forskjellige Opfatning siden hans Deeltagelse i Toget 1845, og om Betydningen af den stedfundne venlige Sammenkomst mellem Broderfolkene netop paa denne Tid, da Forholdet mellem dem havde antaget et lidet glædeligt Præg; af Gaardbruger Astrup fra Solöer, der frembar Takken til Studenterne for deres vakre Fest; af Student Gjertsen, der fremförte de Reisendes forbindtlige Tak til vore Værter i Sverig og Danmark, og endelig af Kand. Holfeldt, der takkede vore hjemmeværende Kammerater for den Deeltagelse, de havde vist os og vor Færd baade ved Afreisen og ved vor Tilbagekomst. Han udtydede denne Deeltagelse som et Beviis for, at vort Tog ikke opfattedes som et blot Forlystelsestog, men at man lagde en dybere Betydning deri, og at det derfor havde fundet denne store Gjenklang hos alle Klasser af det norske Folk.

Tillæg.

Til Optagelse som „Tillæg“ havde denne Beretnings Redaktion, foruden de efter Togets Slutning vexlede Adresser, ogsaa oprindelig henskudt et Par Digte, der som affattede i fremmede Sprog — det ene paa Latin, det andet paa Engelsk — hverken vare bestemte til at fremsiges eller afsynges i Lighed med de övrige under Festlighederne fremkomne Kvæder, men paa Grund af Foranledningen og Indholdet ikke desmindre fortjente en Plads i en saavidt muligt fuldstændig Aktstykkesamling, som denne Beretning i Lighed med de foregaaende stræber at være. Men desværre nödes vi til at föröge denne Rubrik udover den oprindelige Beregning, og saaledes her tilföie Aktstykker, som burde havt sin Plads inde i selve Beretningen. Grunden hertil er den, at vedkommende Manuskripter vare blevne forlagte hos et af Reisebestyrelsens Medlemmer, der i længere Tid har været fraværende fra Stedet, og först ere blevne den antagne Udgiver tilstillede, efter at de Dele af Beretningen, hvortil Stykkerne höre, allerede vare trykte.

I.

Iter studiosæ juventutis Scandinavicæ Upsaliam.
Nomine Lundensium, canente C. Georgio Brunio.

Si Dani quondam, Scanis comitantibus atque
Norvegis, Suecos diripuere lares;
Et strages fecere graves, passique suorum
Jacturas durum deseruere solum;
Nunc visunt horum sub amica pace nepotes
Holmenses tractus Saliacasque domos.
Non ducit juvenes Mavors, sed doctus Apollo;
Arma silent, placidis cantibus aura sonat.
Vos Arcti florem video, dilecta juventus,
Jam sulcare citis cærula navigiis.
Non remi non vela juvant. Vos ignibus acti,
Ut par ingeniis, per freta fertis iter.
Dii maris, iratos, precor, his compescite fluctus,

Et date tranquillum navibus esse salum.
Adnuitis, nimbi fugiunt, undæque quiescunt,
Atque in sedato gurgite cantat olor.
Pinniferi ludunt varios delphines in orbes,
Miranturque viros igniferasque rates.
Fallor, an antiquus, cui parent æquora, Nereus
Natarum instituet nocte dieque choros.
Holmia, quæ rapidis surgens e fluctibus altos
Montes exsuperat turribus alma suis,
Amplexus vobis dulces venientibus offert;
Hospitiique pii jus geniale datur.
Dein vos Mælerus, juvenes, frondentibus oris
Excipiet, placidos perferet inque sinus.
Jam procul adspicitur geminis sacra turribus ædes
Gasibus atque suis nobilitata domus.
En vos Salicolæ læto clamore salutant,
Et reddunt festos terra polusque sonos.
Certatim pandit genialia tecta juventus,
Invitatque sua virque senexque domo.
Matronæ gaudent, tacitæ de more puellæ
Lætantur, Musæ Saliadesque simul.
Tres Arcti reges, Sanctorum nomina nacti,
Sedibus æthereis foedera grata vident.
Scandiacis spondent populis felicia pacta;
Omnia præteritis sic meliora cadent.
Ingentes regum tumulos et nobile templum
Et Moræ lapides cernere forsan erit.
Vos magni sacro manes horrore movebunt,
Nec prisci immemores temporis esse sinent.
Mælero reduces vastum percurritis æquor,
Et multæ circum dulce queruntur aves.
Fumantes rorant puppes plangentibus undis,
Nimbosoque gemens imber ab axe cadit.
Ah quid id est! surgit mediis e fluctibus alma.
Insula, quæ Gothico nomine dicta cluet.
Undique præruptis scopulis, mirabile visu,
Arcet et æquoreas despicit alta minas.
Hic rivis resonant valles, et frugibus arva
Lætantur, colles arboribusqve virent
Hic gens antiqua est, terraque marique perita,
Cui pia simplicitas integritasque vigent.
En mox turriti spectantur ab æquore muri,
Invitatque suo Visbia prisca sinu.
Hic præcelsa jacent vastis monumenta ruinis,
Et magnas veterum testificantur opes.
Ars nusquam tota fuit excellentior Arcto,
Et nusquam tantum réstat ab arte decus.
Si me non Lundæ, Laurenti Sancte, teneres,

Optarem juvenum nunc comes esse senex.
O quam dulce foret dextræ conjungere dextram,
Atque sodalitio colloquioque frui.
O quam dulce foret tumidum sulcare profundum
Vobiscum, varios atque videre locos.
Non ea conditio; sed vos, dilecta juventus,
Enthea mens sequitur per mare perque lacus.
Felices opto reditus. Amplexibus almæ
Exspectant matres sollicitique patres.
Gratantur consanguinei caræque puellæ
Vos reduces patrias rursus inire domos.

II.

„Gange-Rolf". June 19, 1856.

Down from Old Norroway's dim-seen coast,
On his Wiking war-horse good,
Came Gange-Rolf, himself a host,
And kemps many by him stood.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Bounded the battle-steed fierce along
O'er the foam-flow'r'd gay-green mere,
While far mid the fowl-path rang the song: —
'Young Rollo himself is here!'
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

That shout the Sea-leaper proudly heard,
And faster and faster flew;
Wave-stag below, and above the Bird,
And the Wind he rac'd there too.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Yon steel-hoof'd stallion the day he gains,
And in Roda's haven stands;
His panting courser Rolf tightly reins: —
'Now win I fame and lands!'
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Fame and fastness and beauteous bride
In blooming Normandy;
Rich was the Norseman's home, and wide,
From Treport to Brittany.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Steadfast they stood; no citizen
Low louted when Yarl drew nigh;
No eunuch cow'd those free-born men,
No Court-alms could them buy.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Sun-bright, sithance, is Saga's page
With their deeds of head and arm;
Foremost in foray, winsome, sage,
While their lay-smiths Europe charm.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Dead not yet is Old Norroway's stock,
Still Gange-Rolf dares the deep,
Still Heroes spring from the grey-stone rock
Where Dovre's shadows sleep.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Fame and lands glad gain they still,
As they float from shore to shore
Stockholm's their bivouac, and Upsal's hill,
And Hafnia resists no more.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Each the' other conquers now with love
These noble Northern realms;
Which best in need can help, they'll prove,
When barbarous foe-swarm whelms.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Brothers, stand fast! Your freedom hold
On ship-deck and in hall;
Freedom is better than reddest gold,
Slavery is bitterest gall.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

From stolen Finland to Tromsoe Stift,
From Throndhjem to Skone's plain,
From smiling Sælland — where beech-woods lift
Green crowns — down to Eideren
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Stand fast, Feres! in one champion-ring,
One Northland strong and free,
Till one day North-sprung England bring
Hor fourth Lion to the three!
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Gainst German, Vandal, Muscovite,
Watch, pray, and *keep your own;*
Guard well the East-Sea, fear the White,
Trust King or Diplomat *none!*
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Welcomes a thousand from Dane, from Swede,
And eke from Angle too;
We mingled blood ere the days of Bede,
And the People still is true.
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

Yes! *the people* 'tis not the Courts, at last
Shall fix Scandinavia's fate;
Ware that sad cry: — „The moment's past,
Old Norroway comes too late!'
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

God and St. Olaf! — Mo they ever shield
Old Norroway's land and folk!
Fair maids, bold hearts, her soil aye yield,
But *never* know Thraldom's yoke!
Stand fast, Brothers! shoulder to shoulder!

George Stephens.

III.

G. Rodes Tale i Calmar.

Borgere af Calmar! Paa de danske Studenters Vegne skal jeg takke Eder for den Gjæstfrihed, hvormed I have modtaget os, og for den smukke Maade, hvorpaa I have omtalt og viist, at I kjendte, hvad der er os dyrebarest.

Skjönt den skandinaviske Idee ikke længer er nogen Aarsunge, saa er der dog endnu Mange, som forarges, naar den vil tale et Ord med imellem voxne Folk, og endnu höres den Mening, at Studenterne ikke skulde spilde deres Tid og hellere blive hjemme ved Bogen end drage ud paa disse Tog, som ikke er Andet end Drikkegilder, og som de dog, hvad der er det Værste, söge at bilde sig selv og Andre ind, der er Alvor og Betydning i. Borgere af Calmar! I have ikke deelt den Mening, da I indböd os, og der er heller ingen Sandhed i den. Vi overvurdere ingenlunde Betydningen af vort Tog, vi veed meget godt, at det ikke er nogen verdenshistorisk Begivenhed, men vi veed ogsaa, at det ikke er noget Legeværk; vi veed godt, at som det ikke er Ungdommens Sag at undfange de store Ideer, saaledes er det heller ikke dens Sag at udföre dem i det virkelige Liv; men vi veed ogsaa, at det fremfor Alle tilkom-

mer os at give dem et godt Hjem i vore Hjerter og en god Klang paa vore Læber. Og gjælder det om alle store Ideer, saa dog meest om den, som vi særlig kalde vor! vor nordiske Tanke; elske den, det gjör vi som ingen anden, prise den i Sang og i Tale, det skal vi aldrig blive trætte af, og vi skal bære den fremad paa Ungdommens brusende Vinge. Ja, fremad mod Maalet skal vi bære den, men Maalet selv er ikke i vor Haand; naar den Tid kommer, da Maalet staaer for Dören, da overgive vi til Folkene det Barn, som vi have fostret, saa faaer de selv see, om de kan gjöre ham til Mand.

Borgere af Calmar! Eders Stad har eengang seet dette Maal naaet, men det faldt, fordi der maaskee kun var Een, en Kvindesjæl, men en stærk Sjæl, som fattede dets Betydning; idag have I seet Hundreder af unge Mænd, Alle besjælede af Haabet om dets Gjenopfyldelse; men eengang skal I atter see Maalet naaet, og da skal det staae fast, thi da er det tre Nationer, som have udtalt deres eenstemmige Villie. Med Haabet om, at dette maa skee, udbringer jeg et Leve for Calmar By!

IV.

Vilhelm Rodes Tale i Upsala 12 Juni.

Upsalensiske Brödre!

Paa de danske Studenters Vegne skal jeg bringe Eder vor Tak, fordi I have indbudet os og for det Venskab, hvormed I have modtaget os. Ja nu har I os imellem Eder, os Sönnerne af det Land, som den nys afsungne Sang har kaldet

en skoldmö god

Der står att värna Nordens frihet mot Söderns öfvermod, Sönnerne af det Folk, der ellers er kaldet Nordens Forpost mod Syd; men som rigtignok paa den sidste Tid har gjort, hvad Forposter ikke maa gjöre, har talt alt for ömt og venskabeligt med Fienden, saaat endogsaa Nogle have meent, at det ikke vel gaaer an længer at stole paa en saadan Forpost. Ja Upsalensiske Venner og Brödre! siden vi sidst i en kort men en glad Time saa Eder imellem os, har Danmark ret tilbunds lært at kjende et Væsen, der sandelig ikke er nogen god Omgangsven for Smaafolk, „den europæiske Nödvendighed“, det meest uciviliserede og anmassende Væsen af Verden. Det danske Folk har i de sidste Aar gaaet en tung Gang, skjönt Gud skal vide, at Veien er gaaet ned ad Bakke hele Tiden. Men Nedgang er ikke Undergang, og det danske Folk skal vide at varetage sin Pligt; thi just derved hævder det sine Rettigheder. Men netop under saadanne Forhold har det været os en Glæde at samles med vore nordiske Brödre. Det har været os en Trang at udtale, at vi nu saa varmt som nogensinde omfatte den Idee, der er vor fælles, fordi vi ene i den see Værnet for vor Nationalitet. Det har været os en Trang for Eder at love, at vi

ærligt og redeligt ville forberede os til og virke for den skandinaviske Idee, lære Eder, at vi ikke som Mænd skulle glemme eller spotte over de Löfter, vi her som Ynglinge have gjort, men skulle sige til hinanden som Rolf Krake sagde til sine Kjæmper, da Hjörvard overfaldt dem: „lader os nu holde, hvad vi svore i Drukkenskab“, holde de Löfter, vi i Begeistringens Ruus have gjort.

Et saadant Löfte kan man vel gjöre sig selv hjemme; men hvor ærligt man mener det, det er altid godt at have Vidner paa sine Löfter.

Og vi kunne vel Alle behöve at gjöre hinanden Löfter: Ved de nordiske Studenters Möder er det kommet saavidt, at vi uden smaalig Pirrelighed og Ængstelse for at stöde hinanden, saare hinandens fine Fölelse, tör dvæle ved vore Forfædres Tvistigheder og Sværdets Kampe; men nu kommer det an paa, at vi uden smaalig Pirrelighed og Ængstelighed for at stöde hinanden kunne gaae de Tvistigheder og Aandens Kampe imöde, som ville komme os imellem, forat virkeliggjöre vor Idee; thi at saadanne ville komme, derfor kan Ingen være blind. Da gjælder det, at den Ene ikke mistænker den Anden for Frafald fra Ideen, fordi der er Uenighed om Maaden, hvorpaa den skal legemliggjöres; fordi den Ene vil denne Vei og den Anden denne Vei, derfor være man ikke ikke for hastig med at tiltroe hinanden Lunkenhed eller Utroskab. Og vi ville lære hinanden at kjæmpe saaledes, at vi kun som bedre Venner gaae ud af Striden. Just gjennem Kampen kommer Sandheden frem, naar vi kun fastholde dette Ene, at uden Selvstændighed for hver af de 3 er en Union ingen Union; „tria juncta in unum“ det er Maalet: Unum, men ogsaa tria.

Upsalensiske Studenter! Venner og Brödre! Ingen af Alle os, der her ere forsamlede, har det kunnet være saa magtpaaliggende at udtale dette for Eder, som os Danske; thi man har mistvivlet om os; men I ville tro os! Tak derfor, fordi I ved Eders Indbydelse have afæsket os disse Löfter, og tillader mig at bringe Eder denne Tak ved et Önske for Eders Fædreland, som de Færreste af Os have kjendt i mere end 2 Dage, men hvor vi Alle allerede have höstet saamange og saa uforglemmelige Minder. Held og Lykke over Sverig!

V.

Tale ved Afskeden i Carolina rediviva at C. E. Möller, Præst og Rigsdagsmand.

Det er et skjönt Syn, hvilket Upsalas Gader i disse Dage have været Vidner til, at see Svenske, Norske og Danske at vandre Arm i Arm med hinanden, at see den Tid gjenfödt, at see de Dage gjenkomne, da hist i Leire ved Rolf Krakes Hof — Svenskeren Viggo, Nordmanden Bjarke og Danskeren Hjalte gik Arm i Arm med hinanden. Vi mindes vor store Digters Ord, ofte vare Skjaldene

Seere, vi mindes Oehlenschlägers Ord i hans Rolf Krake, de Ord som Rolf taler, da han seer de trende Fosterbrödre vandre Haand i Haand med hinanden:

„Jeg tror paa Venskabs Magt, qvad Rolf og favned hver,
„O havde Nordens Sönner, som vi hinanden kjær,
„Da skulde Danmark, Norge, Sverrig i ulyksalig Tid
„Ei spilde Kraften længer i daarlig Broderstrid".

Poeten har her med Prophetens Seerblik forudsagt, hvad der vilde og hvad der burde komme; han bebuder den kommende Dag, der skulde oprinde for os; thi! er det ikke gaaet op for os, at Nordens Fremtid kun vorder betrygget ved et inderligt Fostbroderskab imellem Svenske, Norske og Danske? Vi troe ligesom Rolf paa Venskabs Magt, vi udbryde ligesom han

„O havde Nordens Sönner som vi hinanden kjær,
„Da skulde Danmark, Norge, Sverrig i ulyksalig Tid
„Ei spilde Kraften længer i daarlig Broderstrid!"

Ja aldrig glemme vi, hvad vi i disse Dage have oplevet, og dog kan jeg forsikkre, at jeg een Gang i mit Liv har end dybere fölt, at de 3 nordiske Folk vare uadskilleligen forenede, det var ikke under Livets glade Optrin, men der, hvor Döden havde efterladt sine blodige Spor.

Morgenen efter den 5te Juni 1848, Morgenen efter det for de danske Vaaben hæderlige Slag paa Dybböl Banke, da Wrangel, der vilde afskjære den danske Hær og muligen under Forvirringen trænge over til Sönderborg, trods sin Overmagt blev kastet tilbage, da var jeg paa den blodige Valplads og saa Sporene af Krigens Rædsler, og selv ikke Glæden, der omgav mig, selv ikke de tilbagevendende Troppers Jubel kunde udslette det Indtryk, som de Lemlæstedes Klageraab, som de Döendes Suk gjorde paa mig. Dog saa jeg paa hin Dag, hvad der forvissede mig om Fostbroderskabet imellem de 3 nordiske Riger.

I Sönderborg Kirke laa ved hinandens Side blandt de Dödes Skare en Svensk, en Nordmand og en Dansk, alle 3 havde de kjæmpet for Danmarks retfærdige Sag, alle 3 havde blödet paa den Jordbund, som underfundig List i Forening med overmodig Vold vilde fravriste os. Det förste Sorgens Budskab, der mödte mig hiin Dag, var den kjække Nordmands Leopold Lövenskjolds Död. Han havde som fredelig Landmand opholdt sig ikke langt fra mit Hjem paa Hoffmansgave i Fyen, da Oprøret udbröd, men aldrig saa snart kom dette oprörende Budskab, för han ilede til Christiania for at forkynde sine Brödre den Uret, der vår overgaaet Danmark, og for ledsaget af begeistrede Ynglinge at ile tilbage for at blande Blod med de Danske Brödre. Den Officier, under hvis Commando Lövenskjold stod, fortalte mig det selv, hvorledes han havde bemærket, at Lövenskjold med sine Folk vilde blive afskaaret, og havde givet Signal til Retirade, men Lövenskjold var saa ivrig beskjæftiget med sin Riffel, der gjorde lyst i Fiendernes Rækker, saa han glemte at vige; han faldt, men aldrig kunne vi glemme, at han med sit Blod har beseglet Pagten imellem Danmark og Norge.

Danske og Norske Digtere have kappedes om at besynge hans Heltedöd, navnlig har Digteren A. Munch besunget den Faldne i et Kvad, som jeg önskede at Tiden tillod mig her at fremsige.

Af Svenske faldt hiin Dag Heltene Sommelius og Leionhufved; den sidste laa i Sönderborg Kirke med et Smil paa det herlige Aasyn. Han var en af Sveriges ædleste Slægter; Gustav Wasas meest elskede Dronning, der hviler her i Domkirken ved hans Side var en Leionhufved. Da Preusserne trængte frem imod vor Forpostkjæde, og denne maatte trække sig tilbage, sprang Leionhufved, der var paa vor höire Flöi, op paa en Gröftevold for at oversee Stillingen og lede sin Afdeling; her traf en Kugle det ædle Hjerte. Ja hæderlige Forsamling, det er skjönt at see de skandinaviske Brödre, Arm i Arm i Livet, men skjönnere endnu at see dem ved hinandens Side i Döden, thi hvilken Kjærlighed er större end den, siger Apostelen Paulus, at man giver sit Liv hen for en Anden. Hvad I svenske og norske Brödre have gjort imod os, det ville vi igjen gjöre imod Eder, og jeg kan ikke udtrykke bedre, hvad vi i saa Henseende föle, end ved at bruge Carl Plougs Ord, som I kjende:

Tro ei, at det er glemt paa Danmarks Slette,
At sidste Gang, da Heimdals Hornet löd.
Da fuld af Overmod Germaniens Jette
Sig gjennem Thyras brustne Gjerde bröd,
Da iled der en talrig Ynglingskare
Fra Sveas Kuller og fra Norges Fjeld
For at betale Broderhjertets Gjeld
Og dele med os Ære, Kamp og Fare.
Tro ei, at det er utaknemligt glemt,
At Mange af dem Döden for os lede,
At Mange af dem under Muld er gjemt
Paa Fredericias Val og Isteds Hede.
Men vid, naar Grannen uti Öster,
Hvis venstre Haand for nys blev hugget af,
Sin gridske Höire over Ålands Hav
Udstrække vil mod Eders Kyster,
Da skal det Samme vorde gjort igjen,
Da skal vor Ungdom her paa Fyrissletten möde,
Da skulle Sönner af Rolf Krakes Mænd
Strö deres Blod, hvor han sit Guld udströede.

En Skaal for det nordiske Fostbroderskab, lifligt at skue i Glædens Dage, trösteligt i Sorgens Stund!

VI.

Protocoll, hållet vid den allmänna Sammankomsten mellan Köpenhamns, Christiania, Lunds och Upsala Bestyrelser vid Skandinaviska Student-Mötet i Upsala d. 13 Juni 1856.

§ 1.

Då med det nu pågående Mötet i Upsala en omgång af Student-Möten kunde anses slutad, och man i allmänhet var enig om den tanken, att de Studentmöten, som hädanefter kunde komma att hållas, icke borde inrättas efter alldeles samma plan, som hittills varit vanligt, ansåg man sig rörande kommande Möten böra yttra följande åsigter:

att de måtte inrättas med mera enkelhet än hittills och med så låga omkostnader som möjligt;

att tiden under Mötena måtte hufvudsakligen egnas åt det enskilda umgänget och enskilda bekantskapers knytande och befästande, och icke såsom hittills alltför mycket upptagas af större allmänna festligheter;

att åt Student-Mötena hädanefter bör gifvas, forutom den betydelse de redan ega, äfven en vetenskaplig karakter;

att tidsafståndet emellan Mötena icke bör vara större, än att de inträffa hvarje 5te år, och icke mindre, än att de återkomma hvarje 3dje år; samt

att inbjudning till kommande Möten bör utsändas före medlet af Mars månad det år, då mötet är ämnadt att hållas.

§ 2.

Beslöts, att uti nästkommande häfte af Nordisk Universitets-Tidskrift skulle den här ofvan uttalade gemensamma mening införas, äfvensom en kort berättelse om nu pågående Möte. — Derjemte yttrade dock samtlige Bestyrelserna den önskan,

att deltagarne i Mötet från Christiania måtte genom sin Bestyrelse, i likhet med hvad under foregående Student-Möten skett, så snart möjligt är utgifva en utförligare berättelse om ifrågavarande Möte.

§ 3.

Framställde Cand. C. Ploug och Lector F. Th. Blomstrand den önskan, att nästa Allmänna Student-Möte måtte hållas i Köpenhamn och Lund.

Ut supra

In fidem
Victor Björnström.

Granskadt och erkändt
Esaias Fdqvist,
Ordförande vid sammankomsten.

Upsala i Juli 1856.

Ved Siden heraf maa mærkes, at en Deputation af de i Toget deeltagende Medlemmer af Redaktionerne for „Nordisk Universitetstidskrift“ under sin Nærværelse paa Drottningholm Slot havde Audience hos Hs. Maj. Kong Oscar, deels for at takke ham for den lettede Postforsendelse, som den kgl. svenske Regjering har tilstaaet Tidsskriftet, deels for at bede om at lignende Lettelse maatte indrömmes for Norges Vedkommende, hvilken ogsaa senere er tilstaaet, samt for at anbefale alle literaire Frembringelser til lettere, hurtigere og sikkrere Forsendelse mellem de 3 Riger. Kongen underholdt sig meget naadigt med Deputationen, tilkjendegav sin Tilfredshed med Tidsskriftets Tilblivelse og Indhold, og lovede at gjöre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at opfylde Deputationens Begjæring.

VII.

Taksigelseskrivelse til Upsalenserne fra den norske Reisebestyrelse.

Svenske Brödre!

Efter lykkeligt tilendebragt Upsalatog sende de norske Deltagere Eder en broderlig Hilsen, der dog kun svagt kan udtrykke den inderlige Fölelse, hvormed vi hendrages til Eders Kreds; vi gjentage vor varme Erkjendtlighed for de uforglemmelige Skjærsommerdage, vi tilbragte med vore nordiske Venner i Eders minderige Hjem. Modtager vore Hjerters Tak, der altid skal holdes frisk i Mindet om Eders og Upsalaborgernes uforlignelige Gjæstfrihed, og om den oplivende Deeltagelse, Eders ædle Landsmandinder have vist os og vor fælles Sag. Under Samlivet med Eder have vi seet vort store Fælleshjems Fremtid i et skjönnere Lys. Ynglingethinget i Upsala har givet et umiskjendeligt Vidnesbyrd om nordisk Broderaands seirende Fremgang, der vækker Glæde og Haab hos Nordens Folk, Opmærksomhed og Medfölelse for Skandinaviens Sag hos fremmede Nationer.

Blandt mange Tegn paa det Förste er det os kjært at meddele Eder, at vore norske Kammerater i Forening med en talrig Skare af Medborgere og deres Damer gave i Studenterlunden de hjemkomne Upsalafarere en smuk Fest, som ogsaa de forenede Rigers Thronarving hædrede med sin Nærværelse. Just der, hvor vi havde den Glæde at hilse Upsals akademiske Ungdom velkommen i Norge, blev nu den Gave, som fra skjönne Hænder var os medgivet, höitideligt modtaget i Forsamlingen, og under dette kjære Banner fornyede vi Troskabslöftet for Nordens og Fædrelandets Sag.

Maatte vi, naar de skandinaviske Studenter næste Gang mödes hos Vennerne i Lund og Kjöbenhavn, kunne see tilbage paa Mellemtiden fra det nys sluttede Möde med Bevidsthed om samvittighedsfuldt og med Ungdommens Varme at have samvirket for den nordiske Idees Klargjörelse og frugtbare Fremgang i det akademiske og det folkelige Samfund; maatte vi da kunne feire vort Gjen-

syn med glad Følelse af, at de nordiske Broderfolk stedse knyttes fastere sammen ved et Fostbrödrelag i Aand og Sandhed!

Da det efter Vedtægt tilfalder undertegnede Bestyrelse at besörge Udgivelsen af Beretning om det nu tilendebragte Tog, tillade vi os at erindre Eder om velvillig Meddelelse af de upsalensiske Taler og af andre Oplysninger, der maatte kunne bidrage til at gjöre dette Mindeskrift saa fuldstændigt som muligt.

Til Slutning vor broderlige Hilsen, vore hjertelige, bedste Önsker for Eders hele Samfund!

Christiania i Bestyrelsen for Upsalatoget, den 10 Juli 1856.

J. S. Welhaven. J. Vogt. M. K. Holfeldt.
G. A. Krohg. A. V. Heiberg.

VIII.

Upsalensernes Svarskrivelse.

Norske Bröder!

Med glädje mottogo vi den helsning, I hafven skickat oss efter Eder hemkomst. Den har gifvit oss en försäkran att vi fullkomligt förstått hvarandra. Väl kände vi detta under vårt möte, väl voro vi redan förut öfvertygade om den hjertats och tänkesättets förening, som sammanbinder våra sträfvanden, våra önskningar, våra förhoppningar för den gemensamma Nordens sak, men det var oss kärt att höra af Eder sjelfve, att detta möte, då vi fingo den glädjen att se Eder ibland oss, har ännu mera befästat brodersbandet, som förenar oss och, såsom vi hoppas, allt mer och mer skall med växande fasthet omsluta Skandinaviens folk och gifva åt föreningen emellan Edert land och vårt ett oförgängligt bestånd. — Herrliga, oförgätliga minnen har Edert besök gifvit oss. Tanken derpå lifvar tomheten, som infann sig vid Eder bortresa. Enhällig är den känsla af aktning och vänskap, hvarmed våra Norska gäster omtalas af de medborgare och medborgarinnor, som deltogo i detta Upsala-möte. Det är långt ifrån, att denna känsla blott skulle finnas hos oss, Studenter, Edra närmaste bröder; den lefver, den uttalar sig oemotståndligt hos alla dem, hvilka hade den glädjen att lära känna Eder. I hafven tackat oss för gästfriheten, som visades Eder, och för deltagandet, som äfven våra landsmäninnor hafva ådagalagt. Denna gästfrihet, detta deltagande kommo ifrån hjertat, vi hafva sett, att de hafva gått till Edra hjertan. Emottagen vår varmaste tack derfor. Vi tacka Eder, ty vi hoppas att i samma mon vi förstå hvarandra, skall äfven vårt arbete för vetenskap och fädernesland hemta en ökad kraft och säkerhet om fruktbärande framgång. — Det var med allvarsamma föresatser, icke blott för stundens nöje, som vi bjödo Eder att komma. Detta hafven I förstått. — Vi tacka Eder för det ord, I hafven yttrat om Eder önskan, att vid nästa möte i Lund och Köpenhamn vi måtte

kunna se tillbaka på mellantiden efter detta Upsala-möte under medvetandet om en samvetsgrann medverkan för den nordiska idéens klara uppfattning och fruktbringande framgång i det akademiske och det borgerlige lifvet. Vi emottaga denna uppmaning, vi skola bemöda oss att handla i sådan anda, och vi hoppas, att vår gemensamma önskan skall varda uppfylld i den mon, som hvar och en på sitt ställe gör sin skyldighet.

Det emottagande, I hafven rönt vid Eder återkomst till Christiania, har hjertligen glädt oss. Vi se deruti et fornyadt bevis på en fosterländsk anda och ett broderligt sinne äfven för oss och vårt fädernesland. Vi säga ett förnyadt bevis, ty vi hafva sett sådana bevis förut. Den anda, som lifvar Christiania stad och Norriges folk, är oss väl bekant sedan de oförgätliga dagarna år 1852. Har det lyckas oss, att visa Eder det sinnelag, vi hysa för Eder och Edert land, så har detta skett under lifligt inflytande af den erfarenhet, vi vunnit, att samma sinnelag lefver hos Eder och i Eder hufvudstad för oss och vårt land. Vi hafven nu sett en ny bekräftelse derpå.

Ur svenska hjertans djup går vår varmaste önskan om lycka och välgång för Eder, för Christiania stad, för det gamla Norrige. Och från Norrige likasom från Sverige kunna vi ej skilja tanken på vår gemensamma konung och vår tronföljare, hvilkas högsinta deltagande för vårt möte har förherrligat detsamma, och gifvit deråt en ökad betydelse. Måtte välsignelse och lycka följa vårt konungahus!

Den begäran, I hafven framställt om erhållande af upplysningar i och för utgifvande af en beskrifning öfver mötet, skola vi, så snart tid och omständigheter det medgifva, samvetsgrant efterkomma.

Upsala, å Student-Corpsens och Bestyrelsens för Studentmötet vägnar den 23 Juli 1856.

Esaias Edquist,
Ordförande.

IX.

Taksigelsesskrivelse til Calmar fra den norske Reisebestyrelse.

Svenske Venner!

Paa vor Reise til Eders Landsmænd ved Upsala Universitet var Eders Stad den förste, hvor vort eget Önske og Eders gjæstfrie Indbydelse förte os iland paa Broderlandets Kyst. I modtog os med Kjærlighed i Eders minderige Stad, viste os hine Minder, til hvis Gjenfödelse Norden knytter saa skjönne Forhaabninger, og lagde i Sang og i Tale for Dagen Eders Deltagelse for de Unge fra Nordens Höiskoler, der droge hen for at hædre Nordens Minder og befæste hiint Haab hos sig selv og hos hverandre. Det var hos

Eder, vi först paa svensk Jord fra svenske Læber hörte varsle om, at enhver ærlig Svenske i Nordmanden saa sin Broder; vi modtoge Varslet, og dets Opfyldelse er Eder bekjendt.

Vor Reise er endt; men Erindringen vil leve, og hos Deeltagerne i dette Studentertog vil i forreste Række blandt deres Erindringer staa den om de faa, men glade og begeistrede Timer i Calmar. Paa de norske Deltageres Vegne bringe vi Eder vor hjerteligste Tak for Eders Gjæstfrihed, for Eders varme Imödekommen mod Eders Broderlands Sönner, Eders broderlige Anerkjendelse af den Sag, i hvis Tjeneste de reiste.

Vor bedste Tak og Hilsen!

Christiania i Committeen for Upsalatoget, den 14de Juli 1856.

J. S. Welhaven. J. Vogt. M. K. Holfeldt.
G. A. Krohg. A. V. Heiberg.

X.

Taksigelsesskrivelse til Stockholm fra den norske Reisebestyrelse.

Lykkelig hjemkomne fra vort minderige Besög ved Broderlandenes Universiteter, föle vi Trang til for Stockholms Borgere at udtale vor dybtfölte Taknemmelighed for den lige saa hjertelige som storartede Modtagelse, der er bleven os til Deel i Sveriges Hovedstad.

Idet vi paa de norske Studenters Vegne bede Dem modtage og til Deres Landsmænd overbringe denne vor Tak, tillade vi os med det samme til Bedste for den Beretning om Toget, som denne Gang fra norsk Side vil udkomme, at anmode Dem om, forsaavidt ikke alle paa Hasselbacken holdne Taler skulle være meddelte i svenske Blade, eller forsaavidt vedkommende Talere ikke ville vedkjende sig Bladenes Referat, at udvirke os disse Taler tilsendte under Adresse: Studentersamfundet i Christiania.

Christiania i den norske Bestyrelse for Studentertoget til Upsala, den 9de Juli 1856.

J. S. Welhaven. J. Vogt. G. A. Krohg.
H. K. Holfeldt. A. Heiberg.

XI.

Taksigelsesskrivelse til Wisby fra den norske Reisebestyrelse.

Venner i Wisby!

Vi opfylde en kjær Pligt, idet vi paa Studentertogets norske Deltageres Vegne sende Eder den hjerteligste Tak for de desværre faa, men indholdsrige Timer, vi paa vor Hjemreise tilbragte hos

Eder, for det Brodersind, hvormed I modtoge os hos Eder, for den Velvillie, hvormed I förte os om blandt Eders rige Minder fra Nordens Fortid, for den varme Begeistring, hvormed I delte vore Forhaabninger for Nordens Fremtid.

Til Eders Stad knytter sig det sidste Minde, vi have medbragt fra svensk Grund. Fra Calmar, fra Upsala, fra Stockholm kom vi med den glade Vished, at Nordmanden har en Broders Plads i Svenskens Hjerte, og endmere Bestyrkelse fik hos Eder denne vor Overbevisning og vor egen Erkjendelse af, at vi ere Svenskernes Brödre, ei blot sammenbragte ved den politiske Forbindelse, men blodsforvandte fra Födselen, Brödre i Sind og Tanke som i Sprog.

Modtager atter vor hjertelige Tak og broderlige Hilsen!

Christiania i Committeen for Upsalatoget, den 14 Juli 1856.

J. S. Welhaven. J. Vogt. M. K. Holfeldt.
G. A. Krohg. A. V. Heiberg.

XII.

Taksigelsesskrivelse til Bestyrelsen for de norske Upsalafareres Modtagelse i Kjöbenhavn fra den norske Reisebestyrelse.

Paa de norske Upsalafareres Vegne tillade Undertegnede sig at bede den ærede Bestyrelse herigjennem at modtage vor varmeste Tak for den udmærkede, gjæstevenlige Modtagelse, der blev den norske akademiske Ungdom til Deel under dens seneste korte, men uforglemmelige Besög i Danmarks Hovedstad.

Modtager tillige vor Tak for de mange nye Vidnesbyrd, som bleve os givne om det trofaste broderlige Venskab, der uoplöselig forener Danmarks og Norges Folk, en Forening, som vi med vore Landsmænd tillidsfuldt haabe ved fælles Bestræbelser skal blive endnu inderligere, mere levende og frugtbar for de 3de nordiske Folks fremtidige Hæder og Lykke.

Christiania i Bestyrelsen for Upsalatoget, den 10 Juli 1856.

J. S. Welhaven. J. Vogt. M. K. Holfeldt.
G. A. Krohg. A. V. Heiberg.

XIII.

Taksigelsesskrivelse til Upsalenserne fra den danske Reisebestyrelse.

Brödre!

Modtager vore Kammeraters og vor hjertelige Tak for de glade, lykkelige Dage, Eders Gjæstfrihed har beredet os. Det har varet

længe, inden vi efter Togets berusende og oplöftende Jubel have kunnet finde os tilrette i Hverdagslivets ensformige Sysler; det vil vare endnu meget længer, inden Efterklangen i vort Sind forstummer. Ligesom det lykkedes Eder ved det Storartede og Forstandige i Eders hele Anordning, som ogsaa ved det Inderlige og Omhyggelige i Eders venlige Forsorg for Eders Gjæster, at frembringe et Indtryk hos Deltagerne i dette Studentermöde, der vel kan trænges tilbage af Tiden, men aldrig kan udslettes, saaledes haabe vi ogsaa for vist, at dette Studentermöde fremfor Alt tydeligen vil vise sig virksomt og frugtbart paa practisk Udbytte, hvad enten vi see hen til det videnskabelige Samkvem mellem Universiteterne, det broderlige Samliv mellem Studenterne eller Nationernes politiske Forhold. Og ligesom den hele skandinaviske Bevægelse i den nyere Tid dateres fra Upsalamödet 1843, saaledes vil det nye Stadium, hvori denne Bevægelse nu er indtraadt, regnes fra Upsalamödet 1856.

Brödre! Vor Skare adspredes nu over hele Landet, men overalt, hvor nogen af den naaer hen, medbringer han de modtagne Indtryk, de knyttede Forbindelser, det hele aandige Indhold, som Studentermödet har givet ham, og i mangfoldige vidtspredte Kredse vil der lyde Sang og Tale om det hyggelige og hjertelige Upsala, om det herlige svenske Land og Folk, om det trefoldige og treenige Norden.

Hilsen og Broderskab; „Troskab i Sinde, Samklang i Villie!“

Kjöbenhavn i den danske Bestyrelse for Studentertoget til Upsala, den 11te Juli 1856.

Johannes Helms. Th. Otto. C. Ploug.
Wilh. Rode. Alfred Villemoes.

XIV.

Upsalensernes Svarskrivelse.

Bröder!

Vi hafva mottagit den broderliga helsning, som I efter återkomsten till Edert hem hafven sändt oss. Ur broderliga sinnen har denna helsning gått, till broderliga sinnen har den kommit. Stor är den tillfredsställelse, den glädje, den stolthet vi känna öfver att från Eder mottaga en försäkran att våra bemödanden icke varit förgäfves att bjuda Eder ett emottagande, icke alldeles ovärdigt det högtidliga tillfället, då Skandinaviens ungdom firar sitt fäderneslands treenighetsfest. Vi stå i en oförgätlig skuld hos Eder för det förflutna: minnet af mötet i Köpenhamn 1845 och besöket 1852, minnet af Eder och Edra landsmäns, af den Danska hufvudstadens och mäns och qvinnors deltagande i Danmarks land, deras storartade gästfrihet, deras hjertliga umgänge lefver friskt och lifligt ibland

oss, ehuruväl de flesta åtminstone af dem, hvilka den förstnämnde gången personligen njöto den glädjen att få besöka Eder, nu äro skingrade och ej mera närvarande iblandt oss. Under intryck af de minnen, I hafven gifvit os, emottogo vi Eder; under fornyade intryck af vänskap och aktning, förtroende och tacksamhet hafva vi åter lefvet med Eder de herrligaste dagar. Stor var saknaden vid Edert afsked. Men glad är den öfvertygelse, vi ega, att broderskapets band emellan oss har vunnit en ökad styrka, och glädjande är hoppet, att detta broderskap, i samma mon det fastare tillknytes, ej skall vara utan frukt för Skandinaviens lycka och välgång. De högsinta tänkesätt, som skandinaviens monarker hafva uttryckt, gifva oss ett nytt stöd för detta hopp. Med innerlig glädje hafva vi fornummit det deltagende, som Eder konung har visat Eder vid Eder återkomst. Vi återfinna deruti samma tänkesätt, som vår konung har ådagalagt. — Vi deltaga i Eder förhoppning, att detta möte skall blifva fruktbärande för universiteternas vetenskapliga samlif och folkens förbindelser.

Vi tacka Eder för mötet, vi tacka Eder derföre att I besökten oss. Den tacksamhet, vi bjuda Eder, de känslor, vi uttrycka för Eder, äro icke endast våra egna, de äro gemensamma för våra landsmän och landsmäninnor, som vid Edert besök hos oss lärde känna Eder och på samma gång att värdera och högakta Eder. Deras och allas vår gemensamma hjertliga, varma, allvarliga önskan är denna: frid och lycka med Eder och Edert fädernesland! Välsignelse och framgång åt Danmarks land och folk!

Upsala, å Student-Corpsens och Bestyrelsens för Studentmötet vägnar den 23 Juli 1856.

Essaias Edquist,
Ordförande.

XV.

Taksigelsesskrivelse til Kommitteen for de skandinaviske Studenters Modtagelse i Stockholm fra den danske Reisebestyrelse.

Höitærede Herrer! Efterat være vendte hjem og at have samlet os igjen efter Studentertogets næsten overvældende Indtryk, er det os en behagelig Pligt, paa vore Kammeraters og egne Vegne at bevidne Dem vor forbindtligste og hjerteligste Tak for den udmærkede Gjæstfrihed, Opmærksomhed og Artighed, vi have nydt i Sverigs Hovedstad, og som væsentlig skyldes Deres Omhu og Opoffrelse. Broderskabet mellem Nordens Folk har bestaaet længe; det har fundet Udtryk i mange Handlinger paa denne som paa hiin Side af Kjölen og Kattegat, men ved at være beseglet af Sverigs

Hovedstad, i Samfund med dets ophöiede og ædle Konge, har det vundet en för ukjendt Styrke. Glade Forhaabninger knytte vi, knytte alle Nordens tre Folk til det nys sluttede Studentermöde; at vi kunne det, dertil har den Modtagelse, vi fandt i Stockholm, i höi Grad bidraget.

Vi bede de höitærede Herrer forsikkre Deres Medborgere om vor dybt fölte Taknemmelighed.

Kjöbenhavn i den danske Bestyrelse for Studentertoget til Upsala den 12 Juli 1856.

Joh. Helms. Th. Otto. C. Ploug.
Vilh. Rode. Alfred Villemoes.

FORTEGNELSE

over

*Deeltagerne i Studentermödet i Upsala 1856 *).*

Fra Christiania.

Aabel, Andreas, cand. med.
Aabel, Oluf, cand. theol.
Aall, Th. J., stud. philos.
Aars, J., stud. philol.
Aars, N., stud. theol.
Aas, Peter N., stud. philos.
Albrechtson, E. A., cand. jur.
Andersen, V. C., Adjunct.
Anker, M. U., stud. philos.
Anker, N., stud. philos.
Arnesen, Hakon, stud. theol.
Arnesen, Harald, stud. theol.
Arntzen, S., stud. jur.
Arvesen, O., stud. philos.
Aubert, Ludvig, stud. philos.

Bachke, Anton S., stud. mineral.
Bang, Th., stud. jur.
Bang, T. C., cand. jur.
Behrens, Joh. D., cand. philos. og Sanginstruktör.
Bekkevold, Fr. stud. philol.
Berg, J., cand. theol.
Berg, M. Ö., cand. jur.
Berg, S., stud. jur.
Bergh, Chr., stud. med.
Beylegaard, P., stud. theol.
Bing, E. R., stud. theol.
Birk, G., cand jur.
Blackstad, J., stud. jur.
Blix, A., stud. jur.
Boeck, Chr., Professor.
Boeck, Axel, stud. med.
Boeck, Hakon, stud. med.
Boeck, Thorvald, stud. jur.
Borchsenius, L., stud. med.
Borgen, G. A., stud. theol.
Boye, Theodor, cand. jur.
Björnson, Björnstjerna, stud. philos.
Björnstad, H., stud. jur.
Bredal, Peter, cand. jur.
Brinck, Chr., stud. jur.
Brodtkorb, H. H., cand. jur. og Proprietær.
Bruun, J. I., stud. jur.
Bruun, Jörgen, stud. philos.
Bull, G. A., cand. theol.
Bull, N. O., stud. jur.
Bull, N. R., stud. philos.
Bull, O. B., cand. theol.
Böbert, G., stud. philos.
Bödtker, J. Elster, Adjunct.

Cappelen, Herman, stud. med.
Christie, V. H., stud. philos.
Christophersen, W., stud. jur.
Collett, Chr., stud. jur.
Collett, Th., stud. philos.
Conradi, G., stud. med.

Daae, A., stud. philos.
Daae, Peder S. J., kongl. Fuldm.
Dahm, E., stud. philos.
Dietrichson, L., stud. theol.
Dövle, O. R., Stud. og Skuespiller.

Ebbell, Joachim, stud. jur.
Eckholdt, A. C., stud. philos.
Eliesen, J. C. P., Sagförer og Storthingsmand.
Ellefsen, Emil, stud. theol.
Engelschjön, Chr., stud. med.
Engelschjön, Th., cand. jur.
Enger, K., stud. theol.

Falch, Ingv., cand. jur.
Falch, O., stud. philos.
Fearnley, H. E., cand. theol.
Flock, Carl, cand. jur.
Flock, V., cand. jur.
Fog, Adolf, stud. theol.
Foltmar, Chr., stud. philos.

---

*) De med * Betegnede ere Medlemmer af de respective Bestyrelser.

Forbes, David, Værksbestyrer.
Friele, D. H., stud. jur.
Frölich, Carl, cand jur.
Frölich, Jens, stud. med.
Færden, M. J., stud. philos.
Föyn, P. K., stud. med.

Gade, Gerh., stud. jur.
Gamborg, Emil, stud. jur.
Garben, Joh., stud. jur.
Gjerdrum, Otto, cand. jur.
Giertsen, Fredr., stud. philol.
Gjessing, A., stud. philol.
Greve. H. cand. theol.
Greve Jan, stud. jur.
Grönn, Chr., stud. philos.
Grön, A. F., praktiserende Læge.
Gulbranson, Hagb., stud. jur.

Hals, S., Adjunkt.
Hansen, A. E., stud. philos.
Hansen, A. M., stud. theol.
Hansen, Carl M., stud. philos.
Hansen, P. Botten, cand. philos. og Assistent ved Rigsarchivet.
Hansen, W. Faye, stud. philos.
Hanson, C., cand. jur.
Harbitz, Georg, P., stud. philos.
Hartmann, Georg, cand. theol.
Hartmann, Hans, stud. med.
Hartwig, Chr., praktiserende Læge.
*Heiberg, A. V., cand. magisterii.
Heiberg, Jacob, stud. med.
Heyerdahl, H., cand. jur. & Proprietær.
Hertzberg, N. E., cand. theol. og Lærer ved Krigsskolen.
Hjelm, H. Winter-, Overretssagförer.
Hjelm, V. Winter-, stud. jur.
Hjorth, Joh. stud. med.
*Holfeldt, M. K., cand. magisterii.
Holmsen, N., stud. jur.
Homann, H., Overretssagförer.
Horn, H.. stud philos.
Hoseth, Th., stud. jur.
Höyer, Andr., stud. philol.

Ingstad, M. P., stud. jur.
Irgens, Joh., stud. philos.

Janke, J. S., stud. philos.
Jelstrup, H., Sagförer.
Jynge, A., stud. philol.

Kaurin, E. R., stud. med.
Keyser, Ludv., cand. jur.
Kjelsen, Th., stud. philos.
Kjerschow, E., stud. jur.
Kierulf, C., kongelig Fuldmægtig.
Kloumann, J., stud. jur.
Knagenhjelm, A., stud. jur.
Knap, C. R., stud. philol.
Koren, Aug., stud. med.
Koren, Gustav, stud. med.
Koren, Ulrik, stud. theol.
*Krohg, G. A., cand. jur.

Lampe, R., stud theol.
Lange, Alb. N., stud. theol.
Larsen, Alb., cand. jur.
Lasson, N. stud., stud. jur.
Lerche, V. S., stud. philos.
Leth, L., stud. jur.
Lie, Fr. G., stud. realium.
Lie, Joh., Prosector.
Lieblein, Jens, stud. philos.
Lieungh, A. stud. theol.
Lindboe, O., stud. philos.
Lorck, H. Chr., stud. jur.
Lund, J., stud. med.
Lundh, Otto Gr., stud. jur.
Lyche, Einar, stud. theol.
Lyng, G. V., cand. magisterii.
Lökke, Jakob, Adjunct.

Magelssen, J. S. C., stud. jur.
Magelssen, Th., Bureauchef.
Magnus, Halfdan, stud. theol.
Maschmann, B. A. stud. pharm.
Mathiesen, A., stud. jur.
Meilænder, Otto, cand. jur.
Melbye, O. A., stud. theol.
Meyer, Henr., stud. jur.
Meyer. Jan. stud. philos.
Michelsen, N. F., stud. philos.
Middelthon, J. S., stud. philos.
Midelfart, V., stud. philos.
Mohn, H., stud. mineral.
Monrad, M. J., Professor.
Mortensen, J. E., stud. philos.
Mowinckel, Alb., stud. theol.
Mowinckel, C. B., stud. philos.
Munch, A., Amanuensis ved Universitetsbibliotheket.
Möinichen, Student.
Möller, E., Adjunct.
Mörch, C. F., cand. jur.

Nandrup, Fr., stud. philos.
Neumann, J. A., stud. theol.
Nickelsen, N., stud. theol.
Nielsen, A. F., stud. jur.
Nielssen, P. C., stud. realium.
Nissen, P. Egede, stud. med.
Nissen, Th. stud. jur.

Olsen, O., stud. jur.

Petersen, Siegw., cand. magisterii og Lærer ved Krigsskolen.
Piro, Andr., cand. jur.
Plathe, Th., stud. theol.

Ramm, Mentz, stud. jur.
Rasch, Jörgen, cand. jur.
Rieck, Chr. W., stud. jur.
Ring, Lor., stud. med.
Rode, Carl Th., stud. theol.
Rode, J. William, stud. jur.
Rolfsen, A., Overretssagförer.
Rosenkrone, H. Hoff-, stud. jur.
Rönneberg, O. A., stud. jur.

Salomonsen, C. C., Overretssagförer.
Sandberg, S. A., stud. philol.
Saxlund, H. O., cand. theol.
Schack, N. B., stud. jur.
Schibsted, C., stud. jur.
Schive, Claudius, stud. jur.
Schlytter, Chr., cand. jur.
Schlytter, Z., stud. jur.
Schmelck, Chr., stud. med.
Schreiner, E., cand. magisterii.
Schröder, H., stud. jur.
Schroeter, A. N., stud. jur.
Schroeter, James, cand. jur.
Schroeter, W., stud. jur.
Schultz, David, cand. jur.
Schultze, H. H. S., Overretssagförer.
Schweigaard, Chr. H., stud. philos.
Schöyen, Alb., stud. jur.
Skjelderup, M., stud. med.
Sommerfelt, Carl Linné, stud. philol.
Sommerschild, Fr., cand. jur.
Stenersen, Oluf, stud. jur.
Sundt, M., stud. philol.
Storjohann, J., stud. theol.
Sönnechsen, J. P., stud, med.

Thams, J. T., cand. jur.
Thilesen, G. A., stud. jur.
Thrap, Daniel, cand. theol.

Uchermann, Læge.
Urbye, C., stud. jur.

Vedeler, Berent C., stud philos.
*Vogt, Jacob, Reservelæge.
Vogt, Volrath, Overlærer.
Voss, Carl, cand. jur.

Weenaas, Aug., stud. theol.
Wedel-Jarlsberg, Emil, k. Fuldmægt.
Wexels, Hans, cand. mag. & theol.
Winsnes, C., stud. theol.
*Welhaven, J. S., Professor.
Wyller, M. K. C., stud. philos.

Fra Kjöbenhavn.

Aagaard, August, cand. med.
Albrechtsen, Wilhelm, stud. med.
Ammundsen, Peter, stud. theol.
Amsinck, Conrad, Fuldmægtig under Kongens Civilliste.
Andersen, Niels, cand. theol., Cantor.
Andresen, Albert, stud. polyt.
Arlaud, Oscar, stud. juris.
Assens, Ovidius Sophus, cand. theol.

Baagö, Carl, stud. theol.
Bagger, Peter, stud. theol.
Bagger, T. C. G. H.
Bay, Axel, stud. theol.
Beck, Theodor, stud. juris.
Bentzon, Lars, Student, Landinspekt.
Bernth, Viggo, cand. juris.
Berthelsen, Ingvar, stud. juris.
Berthelsen, Ludvig, cand. theol.
Bladt, Curtius, stud. med.
Bloch, Carl, cand. phil.
Boesen, Valdemar, cand. polit.
Bohr, Gotfred, cand. phil.
Bojesen, Adolph, stud. theol.
Borch, George, stud. med.
Borchsenius, V., stud. philol.
Borgen, Carl, cand. juris.
Borgen, Waldemar, cand. phil.
Bornemann, Wilhelm, stud. juris.
Branth, Jacob, cand. theol.
Branth, Cassius, stud. juris.
Brask, Jens, stud. juris.
Bruhn, Frederik, stud. juris.
Bruhn, Nicolai, stud. theol.
Bruun, Christian, stud. philol.
Brönniche, Hans, stud. med.
Buchvald, Jens, cand. juris.

Carsten, Carl, stud. med.
Carstensen, Niels, cand. juris.

Christensen, Christian P. C., stud. jur.
Clausen, Johannes, stud. theol.
Cold, Daniel O., cand. med. & chir.
Cramar, Johannes P. C., stud. med.

Dahlerup, Hans, cand. juris.
Dau, Chr. F., Student.
Delbanco, cand. juris, Boghandler.
Dirckinck-Holmfeld, Joh., stud. jur.
Drejer, Christian A., stud. med.
Drejer, Frederik, stud. juris.
Dribein, Carl, stud. med.

Ebsen, Emil, stud. juris.
Eckardt, Carl, cand. phil.
Egeriis, Emil, cand. juris.
Engberg, Ludvig, cand. juris.
Ernst, Niels Peter, Student, Lieutn.
Erslev, Edvard, Adjunkt.

Fausböll, Viggo, cand. theol. (stud. lingu. Ind.)
Forchhammer, Johannes, Dr. philos.
Freuchen, Fritz, stud. theol.
Friis, Ferdinand, stud. juris.
Friis, Gabriel, stud. med.
Friis, Laurits N., cand. juris.
Frisch, Hartvig, stud. med.
Fritsche, Thorvald, cand. philol.

Gad, Carl, stud. med.
Gad, Pram, stud. juris.
Gether, Carl, stud. juris.
Goos, Carl, stud. juris.
Glud, Povel, cand. juris.
Guldberg, Carl Högh, cand. juris.
Guldbrandsen, Hans V., cand. phil.
Göttsche, Carl Viggo, cand. theol.
Gylling, Johan, stud. juris.

Hagen, Peter, Student.
Hansen, Christian, stud. juris.
Hansen, Christian E. F., stud. jur.
Hansen, Christian, J., Kammermusik.
Hansen, Hans Henrik, stud. med.
Hansen, Jochum P., cand. phil.
Hansen, Laurits, stud. med.
Hansen, Nicolai, stud. juris.
Hansen, Octavius, stud. juris.
Hansen, S. V., cand. juris.
Harboe, Poul, Student, Lieutenant.
Harboe, Sören, cand. jur., Kjöbm.
Harder, Peter J., stud. theol.
Hartman, J. E., Professor, Directeur for Sangforeningen.
Hauch, A. Oehlenschl., stud. philol.
Hauch, Carsten, Etatsraad, Professor.
Heiberg, P. A. C., stud. theol.
Heine, Nathan, stud. juris.
Heise, Peter, cand. philos.
*Helms, Johannes, cand. philol.
Henrichsen, Frederik, stud. juris.
Hindenburg, Arthur, cand. juris.
Hindenburg, Theodor, stud. juris.
Hjerrild, Ingvar, stud. juris.
Hoff, Thomas, Assistent ved mineralogisk Museum.
Hoff, William J., stud. theol.
Holm, Seier Malling, cand. juris.
Holst, Erik B., stud. theol.
Hoppe, Emil, stud. juris.
Husted, C., stud. juris.
Hvass, Ernst, stud. juris.
Hvass, Michael, stud. juris.
Hörring, Thorvald, stud. juris.

Ingerslev, Andreas, cand. theol., Red. af „Nordisk Universitetstidskrift“.
Ingerslev, Fritz Phister, stud. theol.
Ingerslev, Ludvig, stud. juris.
Iversen, Carl G., cand. phil., Bogh.

Johannsen, Nicolai, stud. juris.
Johnsen, John, cand. philos.

Kalko, Johannes, stud. juris.
Kall, Herman, cand. phil.
Karstens, Georg, stud. theol.
Kirstein, Philip, stud. polyt.
Klaumann, Frederik, stud. juris.
Knudsen, Adolph, stud. theol.
Koch, Peter, stud. juris.
Krarup, Niels F., cand. theol.
Krarup, Nicolai Th., stud. theol.
Krog, Ludvig, cand. theol.
Kruuse, Jörgen, stud. theol.
Köbke, Peter, stud. polyt.
Köbke, C., cand. juris.
Köster, Christan, stud. theol.
Köster, Jacob, stud. juris.
Köster, Sören, stud. med.

La Cour, Jörgen, stud. theol.
Langballe, Janus, stud. juris.
Lange, Carl Wilhelm, stud. juris.
Lange, Thomas, cand. phil.
Lange, Jörgen, stud. med.
Langkilde, Hans P., stud. juris.
Larpent, Haagen, stud. juris.
Lausen, Valdemar, stud. med.
Levy, Martin, Fuldm. i Finantsminist.
Lorentzen, P. A., stud. juris.
Lund, Christian, stud. juris.
Lund, Ole Christian, stud. jur.
Lütken, Wilhelm, stud. med.

Malling, Peder, stud. juris.
Mathiesen, Theodor, stud. theol.

Mazar de la Garde, David, stud. polit.
Monrad, Jacob Erik, stud. juris.
Mourier, August, stud. juris.
Mundt, Henrik, stud. juris.
Muxoll, J., cand. philos.
Mühlertz, Christian, stud. juris.
Müller, Christian, stud. theol.
Müller, Ludvig, Dr. philos., Inspectör ved Thorvaldsens Museum.
Münster, Carl, stud. juris.
Möller, Albert, cand. juris.
Möller, Carl E., Præst.
Möller, Frederik B., stud. theol.
Möller, Peter, Birkedommer.

Nellemann, Sophus, stud. juris.
Nielsen, Paul Christian, stud. philol.
Nielsen, Rasmus Ö., stud. juris.
Nissen, Christian, stud. juris.
Nissen, Carl J., stud. theol.
Nutzhorn, Carl, cand. juris.
Nutzhorn, Frederik, stud. philol.
Nutzhorn, Henrik, stud. theol.

Olrik, Christian, stud. theol.
Olsen, Emil J., stud. med.
Olsen, Fritz, cand. theol.
*Otto, Theobald, cand. polit.

Paulsen, Thorvald, stud. juris.
Petersen, Harald Frithjof, stud. theol.
Petersen, Theodor, stud. theol.
Pflugmacher, Gotfred P., Tandlæge.
Philipsen, Edvard, stud. philol.
*Ploug, Carl, cand. phil., Redaktör af „Fædrelandet“.
Poulsen, Jacob P., cand. med.
Poulsen, Jonas J. N., stud. juris.
Prior, Daniel, stud. theol.

Qvortrup, Frederik, stud. juris

Rahlff, Joachim, stud. juris.
Rasmussen, Valdemar, stud. med.
Ravnkilde, Christian Cl., stud. jur.
Reimer, Ludvig, stud. juris.
Ricard, Frederik, cand. juris.
Richardt, Christian, stud. theol.
Rode, Gottfred, stud. magist.
*Rode, Vilhelm, stud. juris.
Rosenkilde, Adolf, cand. phil., kgl. Skuespiller.
Ræder, G., stud. juris.
Rördam, Skat, cand. theol.

Schack, H. Egede, Landsthingssecr.
Schjerbeck, Christian, Student.
Schiörring, Peter, cand. juris.
Schmidth, Hofman, stud. philol.
Schmidt, Valdemar, stud. theol.
Scholten, Emil, stud. med.
Scholten, Anton, stud. juris.
Scholten, Frederik, stud. juris.
Schütte, Theodor, stud. juris.
Seidelin, Peter, cand. med.
Selmer, Frederik, cand. theol.
Sibbern, Hermann, cand. phil.
Sidenius, Knud, stud. theol.
Skau, Peter, stud. juris.
Smith, Henrik, stud. polyt.
Stockholm, Carl, cand. theol.
Stockholm, Jens, cand. theol.
Strande, Hans Peter, cand. juris.
Ströiberg, Jens, stud. theol.
Ströiberg, Johannes, stud. med.
Stybe, Valdemar, stud. med.
Svanholm, Niels, stud. juris.
Sylow, Niels, cand. juris. Lieutenant.
Sörensen, Frithjof, stud. juris.
Sörensen, Hans, stud. theol.

Terkildsen, C., cand. theol.
Thomsen, Grimur, Dr. phil. (Isl.)
Toft, Lars, stud. juris.

Ussing, Otto Algreen, stud. juris.

Waage, Olaf, stud. theol.
Vagener, Ludvig, stud. theol.
Wahl, Eduard, cand. juris.
Veeke, Christian, stud. juris.
Wengel, Molt, cand. juris.
Vibroe, Christian, stud. juris.
*Villemoes, Alfred, cand. juris.
Winding, August, Student.
Winge, Adolph, cand. juris.
With, Carl, Reservelæge.
Witte, Hans Ch., cand. juris.
Wittrock, J. L., stud. med.
Voegt, Gustaf, Student, Architekt.
Volters, Thomas, Læge.
Würtzen, Carl, stud. juris.

Zinck, Ludvig, stud. theol.

Fra Lund.

Ahl, A. T.. fil. stud., Götheb.
Andersén, O. H.. fil. stud., Sm.
Andersson, A. M., fil. mag., Sk.
Andersson, A. P., theol. stud., Östg.
Angelin, C., fil. stud., Sk.

Berggren, G., jur. stud., Verml.
Bergman, F., jur. stud., Blkg.
Bergman, J.. med. cand. Sk.
Berlin, E., fil. mag., Sk.
Berlin, J. F., fil. mag., Sk.
Berling, C. F. fil. mag., Sk.
Berling, F., fil. mag.. akad. boktr.
Blom, O. F., theol. stud., Sm.
*Blomstrand, F. Th., math. lect., Sm.
*Blomstrand, C. W., chem. adj., Sm.
Brag, S. A., jur. stud., Sk.
Braune, F. E., fil. cand., Götheb.
Bruhn, S. B., jur. stud., Götheb.
Bruzelius, A. J., fil. mag., jur. stud., Sk.
Bruzelius, J. S., fil. mag., Sk.
Bruzelius, N. G., archæol. doc., Sk.
Bruzelius, O. L., med. fil. cand., Sk.
Bruzelius, R. M.. zool. doc., Sk.
Bågenhalm, G. E., jur. stud., Sk.

Carlberg, A. F., fil. stud., Sk.
Carlberg, G. F., fil. mag., Sk.
Carlquist, A., fil. stud., Sk.
Cervin, C. G., fil. mag., Blkg.
Collin, J. G. E., fil. mag., Sk.

Danson, A. W., jur. stud., Östg.

Eberstein, W. H., jur. stud., Sk.

Fagerberg, A. H., fil. stud., Sm.
Follin, S. E. W., fil. stud., Sk.
Forshæll, J. O., jur. stud., Vestg.

Gadd, H., fil. stud., Sk.
Gjertzell, O. N., fil. stud., Sk.
Grenander, A. W., fil. stud., Sk.
*Gyllensköld, O. M., fil. mag., Götheb.

Hagerlöf, J., fil. mag., Sk.
Hallberg, C. A., hofrätts-auskultant. Sk.
Hallbäck, P. J., fil. mag., Sk.
Heyman, J., jur. stud.. Götheb.
Hjertstedt, A., jur. stud., Sk.
Holmer, R. W., fil. stud., Sk.
Hultman, H. F., fil. mag. Kalm.
Humble, J. L., fil. stud., Blkg.
Hyberg, B., jur. stud., Sk.

Key, A. E., med. cand., Sm.
Klewerström, O. F., fil. stud., Götheb.
*Kullberg, A. F., fil. mag., Sk.
Kullberg, C. E., hofrätts-auskultant.
Kuylenstjerna, C. J., jur. stud., Sm.
Kylén, N. J., theol. stud., Vestg.
Körner, G., fil. stud., Sk.

Leidesdorff, C. L., fil. mag., Götheb.
Letth, C. J., fil. mag., Sk.
Lilienberg, W. E., jur. stud., Sk.
Lindblad, Otto, fil. mag.. Sm.
Lindgren, H. O., fil. stud., Sm.
Lindgren, G. J., jur. stud., Götheb.
Linnell, G., fil. stud., Sm.
*Ljunggren, G., æsth. doc., Sk.
Ljunggren.
Ljungman, C. L., fil. stud., Sk.
Lundberg, Th., jur. stud., Götheb.
Lundborg, H., theol. stud., Sk.
Lundborg, N., fil. stud., Sk.
Luttropp, E. J., jur. stud., Verml.
Lysander, A. Th., ling. lat. doc., Gthb.
Löhr, F., jur. stud., Sk.
Lönnegren, F., fil. mag., Sk.

Malmgren, J. A. V. D. M., Sk.
Möller, G. F., jur. stud., Sk.
Möller, O., fil. stud., Sk.

Nilsson, N. F., fil. mag., Sk.
Nilsson, N. P., fil. stud., Sk.
Nordenstjerna, E., hofr.-auskultant.
Nordlindh, G., fil. mag., Sk.
Nordström, G. R., fil. mag.. Sk.
Nylander, C. W., fil. stud., Sm.
Nylander, O., fil stud., Blkg.
Nystedt, A. M. V. D. M., Verml.

Olin, O. G.. fil. mag., Sk.
Ohlsson Gadde, C., fil. stud., Sk.
Ohlsson Gadde, F., fil. stud., Sk.

Petersson, G. E., fil. stud., Sk.
Petersson, P. G., jur. stud., Sm.
Pyhlsson, P. H., jur. stud., Götheb.

Rabenius, O. M. T., professor.
Rahme, A. E., jur. stud., Blkg.
Ringius, J. A., jur. stud., Götheb.
Ruhe, J. J., fil. mag., Sk.
Ryberg.

Sandberg J. F., fil. stud.. Götheb.
Santesson, F., fil. stud., Sk.

Santesson, N., fil. mag., Sk.,
Schaar, G. W., fil. mag., Blkg.
Settergren.
Sjögren, C., theol. stud., Sm.
Sjökrona, C., fil. stud., Sk.
Sjöstedt, J. F., theol. stud., Sk.
Staël von Holstein, C. G. Sp., jur. stud., Sm.
Sterner, C. G., fil. stud., Vestg.
Strömberg, G., med. fil. cand., Gthb.
Swahn, F. O. B., fil. mag., Götheb.
Svensson, R. L. jur. stud., Götheb.
Sylvan, O. C., fil. stud., Sk.

Tellander, P. A., jur. stud., Sm.
Thomæsson, C. G., entom. aman., Sk.
Thulin, A. B., fil. stud., Götheb.
Thulin, O. M., fil. stud., Götheb.
Tornberg, A. J., fil. mag., Blkg.
Trägårdh.
Trägårdh.

Valerius, B., theol. stud., Sk.

Weibull, M., fil. stud., Sk.
Westergréen, G. E., fil. mag., Sk.
Westman, C. A., fil. mag., Götheb.
Wimmerstedt, A., fil. stud., Kalm.
Wimmerstedt, G. W., fil. stud., Kalm.

Åberg, H., fil. stud., Sk.
Åkerman, J. A., fil. stud., Sk.

Fra Helsingfors.

Björkstein, Frans, hofrättsnotarie.
von Quanten, Emil, magister.

Fra Upsala.

Adamson, C. P., jur. stud.. Östg.
Afzelius, A. A., prost, hofpred.
Afzelius, R. A. H., fil. stud., Upl.
Agrell, C. R., kronobefallningsman.
Ahlberg, J. G., med. fil. cand., Norrl.
Ahlqvist, J. P., handlande.
Almqvist, V., kapten.
Amnæus, A. J., fil. stud., Norrl.
Andberg, apothekare.
Andersson, H. J., byggmästare.
Anderson, J., fil. stud., Verml.
Andréen, C., fil. stud., Götheb.
Anjou, C. G., komminister.
Annerstedt, L., fil. stud., Upl.
Annerstedt, R., rector.
Apiarie, H. W., fil. stud., Smål.
Appelqvist, F., tillf. häradsskrifvare.
Areschoug, J. E., Acad.-Adjunct.
Arhusiander, S. E., fil. stud., Vestm.
Arndtz, G., senior, fabrikör.
Arndtz, G., junior, fabrikör.
Arpi, O. A., fil. mag., Upl., Studentcorpsens sånganförare.
Aschan, J. M., fil. stud., Östg.
Asker, E., fil. stud., Smål.

Bachman, R. H., fil. stud., Stockh.
Bagge, A. H., jur. stud., Stockh.
Baggstedt, W., fil. stud., Vestm.
Beckmark, C. H., med. fil. cand., Vestm.
Berg, B. J. F., jur. stud., Smål.
Bergfalk, P. E., professor.
Berggren, C. F., fil. stud., Östg.
Berggren, J. M., fabrikör.
Berghman, G. S., fil. stud., Stockh.
Bergius, S. O. G., jur. stud., Götheb.
Berglund, A. O. O., fil. stud., Söderm.
Berglund. C. J., theol. stud., Gottl.
Berglund, C. W., länsbokhållare.
Berglund, J. A., handlande.
Bergman, A. G., fil. stud., Vestm.
Bergman, B. G., rector.
Bergman, G., possessionat.
Bergsten, C. P., brukspatron.
Bergsten, J. H., källarmästare.
Bergsten, N., theol. stud., Verml.
Bergstrand, C. E., fil. cand., Vestm.
Bergström, assessor.
Bergström, L., med. fil. cand., Vestm.
Bergöö, I., jur. stud., Vest.
Bernhardt, G. E. M., fil. stud., Söderm.
Beronius, R., pastors-adjunct.
Beskow, A., fil. stud., Stockh.
Beskow, Th., fil. stud., Stockh.

Bexelius, S., theol. stud., Norrl.
Beynoff, bryggare.
Bille, W., fil. stud., Vestg.
Billmanson, P. R., fil. stud., Vestm.
Bjurzon, J., fil. stud., Verml.
Björck, G. D., prost.
Björck, E. J., jur. stud., Hels.
Björck, J. F. R., fil. stud., Verml.
Björklund, J. E., jur. stud., Upl.
Björkman, F. A., fil. stud., Upl.
Björkman. M. B., fil. stud., Upl.
*Björnström, J. V., fil. mag., bibl.-aman., Söderm.
Björzell, C. J., fil. stud., Norrl.
Blix, G., fil. stud., Vestg.
Blomberg, E. G., fil. mag., Söderm.
Boggiano, J. P., handlande.
Boije, J. G., musiklärare.
Bokström, C., med. fil. cand., Gottl.
Borg, A. G. D., fil. stud., Vestm.
Borin, J., handlande.
Boström, J. W., med. fil. cand., Stockh.
Bovin, A., kronofogde.
Brandelius, M. G., fil. stud., Stock.
Branting, A. H., jur. stud., Stockh.
Braun, E., fil. mag., Söderm.
Brelin, Th., fil. stud., Verml.
Broman, A. Th., skol-adjunct, docent, Stockh.
Broman, J. G. A., fil. mag., bibl.-aman., Östg.
Broms, C. J., Söderm.
Broström, G., fil. mag., bibl.-aman., Götheb.
Brunnberg, J. G., kronobefalln.man.
Brunnér, N. G., theol. stud., Kalm.
Bylund, C. J. N., fil. stud., Norrl.
Bäckström, M. L., fil. stud., Upl.
Böttiger, C. W., professor.

Calén, H. G., fil. stud., Östg.
Callander, C. C., fil. stud., Sönderm.
Carlberg, P. J., jur. stud., Vestg.
Carlborg, F. D., jur. stud., Vestg.
Carlson, C. P., fil. cand., Verml.
*Carlsson, F. F., professor.
Cedergren, J. W., handlande.
Celsing, L. A. v., fil. stud., Söderm.
Charlés, P. J. A., fil. mag., Stockh.
Clason, E., med. fil. cand., Vestm.
Colliander, G., theol. stud., Smål.
Collinder, A. G. L., fil. mag., Upl.
Curman, C. P., med. fil. cand., Östg.

Dahl, S. G., fil. stud., Stockh.
Dahlberg, L., med. cand., Vestm.
Dahlbom, J. E., handlande.
Dahlbäck, C. J., fil. cand., Norrl.
Dahlgren, S. P., guldsmed.
Dahlström, E. G., fil. mag., Vestm.
Dahlström, O. G., fil. stud., Norrl.
Danielsson, C. F., fil. stud., Vestm.
Daug, H. Th., fil. cand., docent, Götheb.
De Maré, B., löjtnant.
Didricsson, C., ingeniör.
Dillner, J., prost.
Dowertie, L. G., med. fil. cand., Vestg.
Drake, C., jur. stud., Söderm.
Dufva, E., fil. stud., Upl.
Düben, C. G. v., grefve, fil. stud., Söderm.

Eckerström, E. R., jur. stud., Östg.
Eckman, G. O., handlande.
Edblad, A. H., fil. stud., Vestg.
Edelstam, G., jur. fil. cand., Norrl.
Edén, N. E., fil. stud , Norrl.
Edén, P. O., fil. stud., Norrl.
Edling, P. L., fil. stud., Hels.
Edman, L., fil. stud., Götheb.
*Edqvist, E., fil., stud., Verml., Studentcorpsens ordförande.
Edqvist, P. A., e. o. kammarskrifvare, Verml.
Ehnebom, J. D., fil. stud., Götheb.
Ehrenborg, J. C., fil. stud., Östg.
Eisen, E. F., jur. stud., Stockh.
Ekelund, C. R., jur. stud., Östg.
Ekelund, S., handlande.
Ekholm, C. A., fil. stud., Vestm.
Ekman, F. L., fil. cand., Götheb.
Ekman, P. J., fil. stud., Götheb.
Ekmark, C. W., jur. stud., Söderm.
Ekmark, O. G., jur. stud., Söderm.
Ekstedt, J. A., rådman.
Ekström, A., Götheb.
Ekström, J. A., fil. mag., bibl.-aman., Söderm.
Elmberg, C., apothekare.
Elofson, G., fil. stud., Verml.
Enestrom, P. A., med. fil. cand., Vestm.
Engberg, A. G., fil. stud., Stockh.
Engstrand, C. J. H., fil. stud., Östg.
Engström, C. A., fil. stud., Hels.
Engström, C. F., jur. stud., Stockh.
Engström, G. H., theol. stud., Kalm.
Engström. P. F., fil. mag., skollärare, Hels.
Engzelius, patron.
Ericsson, A., fil. stud., Vestg.
Erikson, A., theol. stud., Norrl.
Erikson, O. A., fil. stud., Verml.
Essen, R. J. v., frih. jur. fil. cand., Vestg.
Eurén, H. A., fil. stud., Vestm.

Eurenius, P. L., jur. utr. cand. Stockh.
Evers, C. G., fil. stud., Götheb.

Fahlborg, A. F., fabrikör.
Falck, H., akad.-adjunkt.
Fallk, C., ingeniör.
Falk, M. A., fil. stud., Söderm.
Fant, C. J. v., bibliothekarie.
Feith, H. J., bagare.
Fernborg, A. J., jur. stud., Götheb.
Fernlundh, E. W., fil. stud. Vestm.
Fernqvist, E. B., fil. stud., Hels.
Fernström, L., sjökapten.
Flemming, F., fil. stud., Upl.
Floderus, A., fil. mag.- Upl.
Floderus, A., architekt.
Floderus, B., med. cand., Upl.
Floderus, M. M., fil. stud., Upl.
Flodin, A., bokhandlare.
Florell, E., målare.
Fogelmark, F. E., fil. stud., Östg.
Fogelmark, W. fil. stud., Östg.
Fohlin, L., jur. stud., Gotl.
Forselius, E., fil. stud., Upl.
Forsman, P., handlande.
Frantzén, S. F., fil. stud., Östg.
Fredberg, C. C., fil. stud., Vestm.
Friberg, H., Westg.
Friberg, W., med. fil. cand., Verml.
Fries, E., professor.
Fries, E.. fil. cand., Smål.
*Fries, Th., fil. cand., Smål.
Friesen, M. v., fil. stud., Hels.
Friesen, O. v., fil. stud., Hels.
Friman, L. L., med. fil. cand., Götheb.
Fristedt, R. F., fil cand., Stockh.
Fröberg, J., musiklärare.
Fröblom, J. E., kamrerare.
Fröding, A., fil. stud., Götheb.
Frössberg, J., fil. stud., Vestg.

Gagner, G., fil. stud., Verml.
Gahne, A., fil. stud., Gotl.
Geijer, C. F. O., e. o. cancellist.
Genberg, Y. A., jur. stud., Norrl.
Gerle, C., fil. stud., Gotl.
Gestrin, E., fil. stud, Upl,
Gillberg, G. W., handlande.
Gilljam, G. F., fil. stud., Upl.
Goldkuhl, A. E., med. fil. cand., Östg.
Grafström, A., med. cand., Upl.
Grafström, Th F., fil. mag., bibl.-aman., Norrl.
Grahl, T. L., fil. stud., Söderm.
Grape, F. Z., fil. stud., Norrl.
Grape, G. P., fil., stud., Norrl.
Grundberg, P., fil. stud., Norrl.
Guillemot, O. A., fil. stud., Stockh.
Grönbeck, C. E., handlande.

Gumælius, A., fil. stud., Söderm.
Gumælius, O. J., fil. stud., Söderm.
Gyllensvärd, J. W., akad. räntmäst.
Gynther, A., fil. stud., Norrl.
Göranson, E., fil. stud., Vestg.
*Göransson, Z., fil. mag., skoll., Hels.

Haak, J. H., jur. doctor.
Hagström, P. A. fil. stud., Vestg.
Hæggblom, C. Th., fil. stud., Kalm.
Hæggström, J. A., fil. stud., Norrl.
Hallenberg, E. F., fil. stud., Smål.
Hallencreutz, H., fil. stud., Upl.
Hallgren, A. L. F., fil. stud., Söderm.
Hallström, S. Ch. E., fil. stud., Söderm.
Hamilton, G. K., grefve, jur. utr, cand, Vestg.
Hammarsköld, H., löjtnant.
Hammarstrand, J. M. G., jur. stud., Vestg.
Hammarstrand, S. F., fil. mag., docent, Vestg.
Hanselli, P., bokhandlare.
Hartzell, A. G., fil. stud., Vestm.
Hasselström, O. G, jur. stud., Vestg.
Hazelius, A. I., fil. stud., Norrl.
Hedelius, E., fil. stud., Vestm.
Hedenstjerna, H., fil. stud., Smål.
Hedin, Sv. A., fil. stud., Söderm.
Hedlund, J. L., med. fil. cand., Vestm.
Hedlund, P. J., theol. stud., Hels.
Hedman, G. L., fabrikör.
Hedrén, A., skräddaremästare.
Hedrén, S., fil. mag., bibl.-aman., Verm.
Hellstenius, J. A. C., fil. stud., Götheb.
Helmer, J. E., fil. stud., Götheb.
Hellstén, K. A., fil. stud., Upl.
Henning, handlande.
Henschen, E. R., fil. mag., consist.-amanuens.
Henschen, L. V., rådman, häradsh.
Hessle, Chr., jur. stud., Vestg.
Heykenskjöld, T. W., fil. stud., Vestm.
Heyman, A. J., landtbrukare.
Heyne, von. häraldsh., possessionat.
Hjerpe, C. T., fil. mag., prest.
Hjort, L. F., rådman.
Hjort, P. F., fabrikör.
Hjärne, R., fil. stud., Götheb.
Hoffman, M., t. f. postinspektor.
Hofstén, A. v., agronom.
Hofstén, E. v., fil. stud., Söderm.
Hofvander, C. G., fil. stud., Vestg.
Holm, H. O., fil. stud., Upl.
Holmberg, J. G., rådman.
Holmén, P. M., handlande.

Holmgren, A. F., med. fil. cand., Östg.
Holmqvist, F. N., fil. stud., Upl.
Holmström, H., agronom.
Hult, H. F., fil. stud., Götheb.
Hultberg, J. C. R., handlande.
Hulting, A. W., jur. stud., Vestm.
Hultman, H. G., adjunkt och prost.
Hwasser, I., professor
Håkansson, J., fil. stud., Kalm.
Hård af Segerstad, B. A. D., fil. stud. Östg.
Hägg, S. J., fabrikör.
Häggström, F. W., fil. mag., Norrl.
Högberg, F., fil. stud., Söderm.
Högberg, G. W., fil. stud., Vestg.
Högman, J., theol. stud., Vestg.
Högstadius, O., fil, stud., ritlärare, Gotl.

Insulander, G. B., fil. stud., Söderm.
Isander, H., med. lic., Upl.
Isander, L. F., fil. stud., Upl.

Jandze, A. M., fil, stud,. Söderm.
Jansson, C. W., fil. stud., Upl.
Janzon, G. W., jur. stud., Stockh.
Johansson, J., fil. stud., Verml.
Johansson, J., fil. mag., kgl. sekret.
Johnson, A., fil. stud., Smål.
Josephson, J. A., director musices.
Jäderholm, A. O. G., Söderm.
Järta, F., fil. stud., Vest.

Kahl, J., fil. stud., Gotl.
Kallberg, S., theol. stud., Smål.
Kallerman, F., Lazeretts-syssloman.
Karlberg, A. E., fil. stud., Stockh.
Karlberg, Hj., fil. stud., Vestg.
Karlson, K. F., fli. stud., Söderm.
Kastengren, P., possessionat.
Kellgren, J. H., fil. stud., Vestg.
Kellgren, M., handlande.
Kempf, C. H., fil. stud , Söderm.
Keyser, C. J., fil. mag., docent
*Kindeström, J. A. N., borgmästare.
Kinnander, J. G., theol. stud., Östg.
Kjellberg, A., med. cand., Verml.
Kjellin, C. E., jur. stud., Söderm.
Kjellin, J., landskamrer.
Kjellmark, B. A., fil. stud., Söderm.
Kjellström, J. C., fil. stud., Söderm.
Kjerrström, F. O., fil. stud., Söderm.
Klingberg, A., bruks-inspektor.
Klingvall, N., med. fil. cand., Gotl.
Knorring, B. H. W. N. v., frih., fil. stud., Stockh.
Knös, A. E., domprost.
Koch, S., fil. stud., Götheb.
Kollberg, O. M., fil. stud., Vestg.
Kolmodin, Edv., jur. stud., Söderm.
Kolmodin, M., theol. stud., Gotl.
Koræn, G. F., fil. mag., doc., Smål.
Kræmer, G. F. v., jur. utr. cand., Smål.
Kræmer, R. v., frih., landshöfding.
Kramer, H. J., jur. stud., Vestm.
Krikortz, Th., fil. stud., Söderm.
Krook, H. S., possessionat.
Krok, Th. O. B. N., fil. stud., Götheb.

Læstadius, C. P., th. stud., Norrl.
Lagerberg, A., fil. mag., Östg.
Lagerberg, C. P., jur. fil. cand. Vestg.
Lagerblom, J., theol. stud., Vestg.
Lagerheim, C., fil. mag., Vestg.
Lagerlöf, B. C., fil. cand., bibl.-aman. Verml.
Lagrelius, C. E., med. fil. cand., Vestm.
Landberg, P. E., fil. stud., Verml.
Landberg, J. H., Verml.
Lang, J., fil. stud., Gotl.
Langéen, J. F., jur. stud., Stockh.
Larsson, J., fil. stud., Verml.
Larsson, P., körsnär.
Leffler, C. A., bogtryckare.
Leffler, J. A., med. fil. cand., Götheb.
Leman, G., fil. stud., Götheb.
Leufvenius, M. G., med. fil. cand., theol. stud., Norrl.
Lewenhaupt, grefve.
Lidberg, K. E. N., fil. stud., Vestg.
Lidman, Th., fil. stud., Östg.
Liljeblad, B., theol. stud., Vestg.
Liljeborg, W. professor.
Liljeqvist, E., agronom.
Lind, A. A., fil. stud., Vestg.
Lind, P. O., med. fil. cand., Upl.
Lindahl, A., fil. stud. Smål.
Lindbeck, L. A., fil. stud., Norrl.
Lindberg, P., handlande.
Lindblad, M., fil. mag., doc., Söderm.
Lindblad, W., fil. mag., Söderm.
Lindeberg, H. F., jur. stud., Östg.
Lindéhn, H. A., fil. mag., Vestg.
Lindequist, F., jur. stud. Stockh.
Lindeqvist, G., fil. stud., Stockh.
Linder, C. W., akad.-adjunkt.
Lindforss, J. A., jur. stud., Norrl.
Lindström, E., fil. stud., Hels.
Linnarsson, E. J. S., fil. stud., Vestg.
Lizell, J. V., fil. stud., Verml.
Ljungberg, C. O., jur. stud., Gotl.
Ljungdahl. C. A. R., Vestg.
Loenbom, O. F., fil. stud., Östg.
Lovén, J. H., fil. mag., Stockh.
Lovén, O. C. med. fil. cand., Stockh.
Lundh, A. V., fil. stud., Stockh.

Lund, W., vice häradshöfding.
Lundberg, C. J., rådman i Sala.
Lundberg, P., handlande.
Lundberg, O., fil. stud., Vestm.
Lundberg, Sv. C., fil. stud., Smål.
Lundblad, P. J., fil. stud., Söderm.
Lundstedt, G., jur., stud., Söderm.
Lundstedt, O., fil. stud., Söderm.
Lundqvist, C. H. G., fil. stud. Hels.
Lundvall, A., fil. stud., Stockh.
Luth, O. W., fil. stud., Hels.
Luthander, M., fil. stud., Östg.
Luthander, W., jur. stud., Östg.
Löf, C., källarmästare.
Löfdahl, A. M., handlande.
Löfgrén, C. F., fil. stud., Verml.
Löfqvist, P. H., vise häradshöfd.
Löfstedt, E., fil. stud., Norrl.
Löfvén, A. Ö., rådman.
Löfvenhjelm, A. D., Verml.
Löfving, J. A. E., Vestg.
Lönnerberg, R., fil. stud., Hels.
Lönroth, K. J., fil. mag., Söderm.
Löwen, A., frih., fil. stud., Söderm.

Malm, C. E., jur. stud., Vestg.
Malmberg, D. T., fil. stud., Upl.
Marcks von Würtemberg, A., fil. stud., Östg.
Masreliez, W. A., jur. stud., Stockh.
Mattsson, E., fil. stud., Smål.
Mesterton, C. B., med. doct., doc., Verml.
Metzén, F. W., fil. stud., Östg.
Michaëlson, C. A., fil. stud., Stockh.
Milenius, J. W., fil. stud., Vestm.
Mineur, J. G., fil. mag., skollärare.
Molin, J. J., fil. stud., Stockh.
Monthan, E. W., fil. stud., Vestm.
Morin, F. A., jur. stud., Upl.
Morin, Joh., häradsskrifvare.
Morin, N. E., fil. stud., Kalm.
Müller, D., direktör.
Müller, N. E., fil. stud., Stockh.
Munthe, C. H., jur., stud., Stockh.
Mörk, J., jur. stud., Hels.
Mörner, C. S., grefve, fil. stud., Östg.

Netzel, N. W., med. fil. cand., Vestm.
Neuman, C. A. L., med. licentiat, Vestm.
Nilsson, P., slagtare.
Nisbeth, A., possessionat.
Nisbeth, C. W., major.
Nisbeth, L. T., löjtnant.
Norberg, S., källarmästare.
Nordblad, A. G., jur. stud., Vestm.
Nordblad, O. A., fil. stud., Söderm.
Nordeman, G. W., jur. stud., Vestm.
Nordenfalk, C., notarie.
Nordenfalk, J., frih., fil. stud., Östg.
Nordenström, G., fil. stud., Östg.
Nordlander, A.
Nordlander, E., Söderm.
Nordlander, N. J., jur. stud, Norrl.
Nordling, J. Th., fil. mag., doc., Upl.
Nordlund, C. P., fil. stud., Upl.
Nordström, S. E. Th., fil. stud., Upl.
Norén, A., ingeniör.
Norinder, A. W., mag., skollärare i Fahlun.
Norstedt, E., fil. stud., Söderm.
Norström, C. J., conditor.
Nyberg, A. I., fil. stud., Vestg.
Nyberg, E W., jur. stud., Vestg.
Nyberg, Y., fil. mag., skoll., Upl.
Nyblom, A., rådman.
Nyblom, C. R., fil. stud., Upl.
Nycander, Hj. G., jur. stud., Östg.
Nyström, A. L. W., fil. stud., Upl.
Nyström, L. R., fil. stud., Stockh.
Nyström, N. E., fil. stud., Söderm.
Nyström, N. G., jur. fil. cand., Stockh.
Näsman, G., fil. stud., Hels.

Odhner, C. Th., fil. stud., Vestg.
Olsson, A., bokhållare.
Olsson, A. F., jur. stud., Upl.
Olsson, W., possessionat.

Pallin, C. A., fil. stud., Verml.
Palmgren, J. A., sadelmakare.
Palmgren, R., handlande.
Pauli, O. E., fil. stud., Söderm.
Pehrsson, Joh., riksdagsman.
Persson, A., jur. stud., Vestm.
Peterson, J., fil. stud., Vestg.
Petersson, A. M., fil. stud., Verml.
Pettersson, P. J., byggmästare.
Pfeiff, D., friherre, major.
Pfeiff, J. G. V., frih., fil. stud., Smål.
Pfeiff, Th., frih., possessionat.
Phragmén, L. J., fil. stud., Upl.
Pihl, J. W., fil. stud., Stockh.
Piper, M., grefve, possessionat.
Pira, J. W., theol. stud., Hels.
Planander, J. E., fil. stud., Östg.
Platen, B. v., grefve, f. d. statsråd.
Pontin, M. D. C., fil. stud., Östg.
Printzenskjöld, A. P. S., fil. stud., Östg.
Psilander, Sv. Fr., med. fil. cand., Upl.

Ramstedt, G. E., jur. stud., Stockh.
Ramstedt, O. A., fil. stud., Stockh.
Réenstjerna, T. L., fil. stud., Vestg.
Rehn, A. G., notarie.
Renberg, C. F., fil. stud., Hels.
Renström, C. W., fil. stud., Vestm.

Rhén, H., fil. stud., Norrl.
Ribbing, A., fil. stud., Smål.
Ringqvist, S., jur. stud., Östg.
Ringström, C. R., fil. stud., Söderm.
Rogberg, C. E. J., fil. stud., Smål.
Rogstadius, H. F. M., med. fil. cand., Hels.
Roland, M., fil. stud., Norrl.
Rolén, C. H. R., fil. stud., Söderm.
Roman, O., med. cand., Vestm.
Rosén, L. G., fil. stud., Stockh.
Rosenblad, S. A. F., fil. stud., Stockh.
Rossander, G. A., fil. stud., Norrl.
Roth, M., fil. stud., Söderm.
Rubenson, R., fil. mag., Stockh.
Rubenson, S. M., fil. stud., Stockh.
Rudensköld, Th. W. G., grefve, jur. stud., Vestg.
Runbom, C. L., fil. mag., doc., Stockh.
Runér, C., grosshandlare.
Rung, F. G., pl. stud., Stockh.
Runnquist, C. E., jur. stud., Kalm.
Runström, G., fil. stud., Söderm.
Rüsswijk, van der, possessionat.
Rydberg, A. M., domkyrko v. pastor.
Rydberg, C. M., handlande.
*Rydin, H. L., professor.
Ryding, G., jur. stud., Vestg.
Ryding, L., med. fil. cand., Vestg.
Rådberg, A. Th., fil. stud., Verml,
Rönquist, A., fil. stud., Hels.

Sahlberg, J. H., theol. stud., Vestg.
Sahlin, C. J., auditör.
*Sahlin, C. Y., fil. mag., doc., Verml.
Sahlin, H. A., fil. mag., Upl.
Salén, A. M., jur. stud., Norrl.
Salomon, E., med. fil. cand., Stockh.
Samuelsson, A. J., fil. stud., Vestm.
Samzelius, J., fil. stud., Söderm.
Sandahl, A. G. G., fil. stud.,, Vestg.
Sandberg, C. E., smedsmästare.
Sandberg, J. A., fil. stud., Kalm.
Sandberg, S., handlande.
Sandell, E., fil. stud., Hels.
Sander, N. F., fil. cand., Söderm.
Sandström, G. A., handlande.
Schagerström, C. A., Verml.
Schagerström, J. A., consist-notarie.
Schedvin, D. M., jur. utr. docent.
Schenson, E., akademie-kamrer.
Schenson, J., f. d. akademie-kamrer.
Scheutz, N. J., fil. stud., Smål.
Schmaltz, C. L. F., jur. stud., Smål.
Schram, A., med. fil. cand., Upl.
Schram, G., fil. stud., Upl.
Schram, J. G., fil. mag., domkyrkosyssloman.
*Schram, J. M., handlande.
Schram, P. A., handlande.
Schröder, A. O., fil. stud., Verml.
Schröderheim, J. fil. mag., k. sekter.
Schucani, J. P., conditor.
Schultz, C. G., provincialläkare.
Schultz, H., fil. mag., Söderm.
Schultz, P. R., med. cand., Östg.
Schönmeyr, V. H., jur. stud., Stockh.
Sebell, F. V., boktryckare.
Selling, S., med. fil. cand., Norrl.
Sidvall, F., fil. stud., Gotl.
Sidvall, N., sämskmakare.
Silfverstolpe, J. G., jur. stud., Stockh.
Sjöberg, F. W. M., fil. stud., Vestg.
Sjöborg, J., Kalm.
Sjögren, C. F., handlande.
Sjögréen, O. A., fil. stud., Östg.
Sköldberg, S., fil. stud., Smål.
Smedberg, O. A., fil. stud., Stockh.
Smitt, F., fil. stud., Götheb.
Sparre, K,. possessionat.
Sparrgren, G., handlande.
Staaff, O. R., jur. stud., Vestm.
Staël v. Holstein, O. W., frih., fil. stud., Stockh.
Stark, P. G., fil. stud., Söderm.
Steinmetz, D., fil. stud., Hels.
Stenberg, C. G., handlande.
Stjernberg, O., v. past. (fr. Medelpad).
Stjernstedt, Aug., frih., löjtn., possessionat.
Stockenström, E. v., kammarherre.
Stoltz, H., med. fil. cand., Gotl.
Stridsberg, O. A., fil. stud., Söderm.
Ström, J. W., fil. stud., Upl.
Ström, L., handlande.
Strömberg, M. Th., v, häradshöfd.
Strömbäck, C. J., fil. mag., Hels.
Sundberg, C. F., fabrikör.
Sundblad, L. A., jur. stud , Verml.
Sundell, L. Th., fil. stud., Söderm.
Sundén, D. A., fil. stud., Vestm.
Sundén, J. M., fil. mag., Stockh.
Sundewall, F. E., professor.
Sundstén, C. E., grosshandlare.
Sundstén, P. J., fil. stud., Vestg.
Sundwallson, J., bokhandlare.
Svanberg, A., med. licent., Stockh.
Svanberg, G., professor.
Svanberg, P. F. G., fil. stud., Östg.
Svanberg, J. J. T., fil. stud., Stockh.
Svensson, C. G. R., th. stud., Stockh.
Svensson, G., fil. stud., Smål.
Svensson, S. G., fil. stud. Smål.
Svensson, S. J., theol. stud., Smål.
Swartengren, J. J., fil. mag., rektor.
Swedberg, J. F., med. licent., Hels.
*Swedelius, W. E., professor.
Sydow, J. L. v., jur. stud., Smål.

Sydow, C. L. v., Götheb.
*Säve, C., fil. mag., docent.
Söderberg, C. H., skräddare.
Söderberg, G. A., jur. stud., Verml.
Söderberg, H., handlande.
Söderbom, O. G., med. doct., laz.-läkare.
Södermark, P. O., med. fil. cand., Norrl.
Söderström, E., fil. stud., Hels.

Tadei, A., källarmästare.
Tamm, G., fil. stud., Upl.
Tauvon, C. A. A., fil. stud., Stockh.
Tengman, C. J., fil. stud., Vestm.
Tengstedt, C. L., jur stud., Götheb.
Tersmeden, N., kammarherre.
Tham, W., fil. stud., Vestm.
Thengberg, P. A., fil. mag., skoll.
Theorell, A. G., fil. stud., Vestg.
Theorin, J. J. A., e. o. cancell. och possessionat Smål.
Thudén, C. J. A., fil. stud., Götheb.
Thunberg, C., lector.
Thunström, C. C., fil. stud., Östg.
Tillberg, G., Östg.
Tiselius, G. A., fil. stud., Norrl.
Tobiæson, A. G., fil. stud., Verml.
Torin, C. L. J., fil. stud., Vestg.
Tranchell, B. A., fil. stud., Vestg.
Trysén, A., fil. stud., Upl.
Tyrén, C. A., fil. stud., Vestg.
Tägström, A. R., fil. stud., Vestm.
Törnblom, C. A. T., th. stud., Vestm.
Törnebladh, H. R., fil. mag., doc., Vestm.
Törnqvist, C. J., fil. stud., Norrl.

Uddén, A., fil. stud., Söderm.
Ulander, A., handlande.
Ulander, W., handlande.
Ulff, H. W., fil. stud., Vestm.
Ullman, A. M. G., fil. stud., Verml.
Ullman, U. A., fil. stud., Götheb.
Ullström, N. G., handlande.
Unander, F., fil. cand., Norrl.
Unger, E. M., jur. stud., Verml.
Unger, J. B., fil. stud., Verml.
Uppström, A., adjunkt.

Victorin, C. H., jur. stud., Östg.

Wackerbarth, A. D. F., professor.
Wagner, O., med. fil. cand., Upl.
Wahrenberg, C. F. J., fil. mag., doc.
Waldenström, H. A., jur. stud., Norrl.
Walldén, J. W. E., fil. stud., Stockh.
Wallenberg, J. A., kongl. sekter.
Wallensteen, J. A., jur. fil. cand., Stockh.
Wallin, A. H. O., fil. stud., Verml.
Wallin, C. E., häradsskrifvare.
Wallin, L. A. T., fil. stud., Verml.
Wallin, O. E., landt-räntmästare.
Wallstersson, C. J., fil. mag., Hels.
Walmstedt, E. U., fil. stud., Söderm.
Walmstedt, L. E., fil. mag., docent.
Wartwinge, F. W., med. fil. cand., Vestg.
Wasmuth, C., bokhandlare.
Wendbladh, P. E., handlande.
Wengelin, A., handlande.
Wennberg, G. F., fil. stud., Götheb.
Wennerbom, H. F., jur. stud., Vestg.
Wennerlund, E. M. J., med. fil. cand., Verml.
Werdier, C. E., fil. stud., Upl.
Werdier, C. M., handlande.
Wessblad, C., theol. stud., Norrl.
Wessblad, J. W. M., slotspredik.
Wessman, O. theol. stud., Gotl.
Westberg, C. F., fil. stud., Stockh.
Wester, M., med. fil. cand., Söderm.
Westerberg, E. O. F., med. fil. cand., Vestm.
Westerström, P. E., fil. stud., Kalm.
Wesfelt, G., med. fil. cand., Stockh.
Westholm, G. A., fil. stud., Vestm.
Westling, F. J., fil. stud., Vestm.
Westman, J. A., m. f. cand. Söderm.
Westness, J. M., m. f. cand., Götheb.
Weström, E., rådman.
Wetterling, L., fil. stud., Smål.
Wetterström, A. F., hofr.-notarie.
Wibelius, J. G., jur. stud., Upl.
Wickholm, F. G., fil. stud., Vestm.
Wideberg, A. W., jur. stud., Vestg.
Widegren, E. E. M., jur. stud., Smål.
Widén, J., fil. stud., Söderm.
Widén, P., fil. stud., Norrl.
Widmark, E., fil. mag., Gotl.
Widmark, F., fil. stud., Norrl.
Widmark, P. F., fil. stud., Hels.
Widström, C. U., hofrätts-notarie.
Wikander, länsnotarie i Örebro.
Wimmermark, C. B., apothekare.
Winberg, J. A., handlande.
Winblad, I. J. T. I., fil. stud., Stockh.
Wingquist, O., prof., akad. rector,
Winqvist, W., fil. mag., skollärare.
Wittlock, J. A. Z., med. cand., Smål.
Wretlind, C. G., fil. stud., Östg.
Wåhlin, C. L., kgl. hofpred., prost.
Wång, W., fil. stud., Vestg.

Zacco, H. Y., kapten.
Zeipel, V. v., fil. mag., skollärare.

Zellén, N. C. af, jur. stud., Stockh.
Zimmerman, E. A., fil. stud., Vestm.

Åberg, C., Bagare.
Åbergsson, A. W., fil. stud., Stockh.
Åfeldt, N. T. G., theol. stud., Vestm.
Åkerman, A. F., possessionat.
Åkerman, A. R., fil. stud., Vestm.
Åmark, F. A., theol. stud., Vestm.
Ångström, A. J., astron.-observator.
Åwall, J. A., fil. stud., Götheb.
Ährling, A., jur. stud., Söderm.

Öberg, C. A., fil. stud., Söderm.
Öhrman, P. L., med. cand., Vestm.
Örbom, A., jur. fil. cand., Stockh.
Örtendahl, A., lagm. ifrån Vermland.
Östberg, E. G., pastor.
Östberg, G., häradshöfding.
Östlund, P. A. H., medic. fil. cand., Norrl.

Rettelse. Ved en Korrekturfeil har Ordet „nedad“ överst paa S. 5 faaet en feilagtig Plads. Sætningen skal lyde: I en solklar Morgen stævnede Ganger-Rolf, under Sangen „Der er et yndigt Land“, nedad Sundet o. s. v.

